

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 12
13 d'abril de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 9, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de l'ensenyament (tram. 310-00041/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les mesures preses en matèria d'ocupació (tram. 310-00035/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre les perspectives de la temporada turística 2011-2012 amb relació als mercats emissors internacionals (tram. 310-00046/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les obres d'execució de la carretera C-15 entre el Garraf, l'Alt Penedès, l'Anoia i el Bages (tram. 310-00047/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les actuacions relatives a la Resolució 671/VIII, sobre el món agrari (tram. 310-00048/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la qualitat dels programes d'assistència sanitària pública (tram. 310-00042/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'educació i les condicions professionals del professorat (tram. 310-00043/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els motius de la cessió de centres escolars públics per a la consulta sobre la independència del 10 d'abril de 2011 (tram. 310-00045/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les intencions amb relació a l'aplicació de la sisena hora (tram. 310-00044/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret de decidir sense límits (tram. 317-00027/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats ideològiques del Govern (tram. 317-00026/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades pressupostàries
en el servei públic de salut (tram. 317-00030/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu vot a favor de la independència
de Catalunya (tram. 317-00028/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment dels compromisos
contrets en el debat d'investidura (tram. 317-00029/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la possibilitat d'aconseguir més recursos
per a destinar-los a l'estat del benestar (tram. 317-00031/09) p. 20

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00012/09) p. 21

Projecte de pressupost

del Parlament per al 2011 (tram. 230-00001/09) p. 21

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2011 (tram. 231-00001/09) p. 23

Proposició de llei

d'estabilitat pressupostària i de garantia de l'equilibri financer de la Generalitat
de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00009/09) p. 23

Proposició de llei

del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00013/09) p. 35

Proposició de llei

de declaració d'independència de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00015/09) p. 45

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 300-00039/09) p. 60

Interpel·lació

al Govern sobre la liquiditat i el finançament dels ens locals (tram. 300-00034/09) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la política sanitària (tram. 300-00035/09) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut (tram. 300-00037/09) p. 75

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 9.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Francesc Pau i Vall i l'oïdor de comptes David Pol Torrella.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00012/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 47, 53).
3. Projecte de pressupost del Parlament per al 2011 (tram. 230-00001/09). Mesa ampliada. Debat i votació del dictamen (Dictamen: BOPC 52).
4. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2011 (tram. 231-00001/09). Mesa ampliada. Designació (Proposta de candidats: BOPC 52).
5. Proposició de llei d'estabilitat pressupostària i de garantia de l'equilibri financer de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00009/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 16, 6)
6. Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (tram. 202-00013/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 19, 7).
7. Proposició de llei de declaració d'independència de Catalunya (tram. 202-00015/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 19, 19)
8. Interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 300-00039/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la liquiditat i el finançament dels ens locals (tram. 300-00034/09). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 300-00035/09). Laia Ortiz Castellví, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut (tram. 300-00037/09). Eva García i Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures d'estímul econòmic, de creació d'ocupació i de suport a emprenedors i a autònoms (tram. 300-00036/09). Santi Rodríguez

i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'atur i les polítiques d'ocupació (tram. 300-00038/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la prostitució (tram. 300-00040/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 302-00019/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona (tram. 302-00020/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut (tram. 302-00021/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 302-00022/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 302-00023/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 302-00024/09). Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya (tram. 302-00025/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) Demano silenci, si us plau! (*Pausa.*) El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de l'ensenyament (tram. 310-00041/09)

La primera pregunta és sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de l'ensenyament, i la formula l'illustre senyor Pedro Chumillas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. El futur de Catalunya passa per derrotar el fracàs escolar. En els seus pri-

mers cent dies, senyora Rigau, vostè ha fet moltes declaracions, però les seves propostes, al nostre criteri, no afronten les claus del fracàs escolar i han obert moltes incerteses entre el personal docent.

Per això li demanem que ens avanci, avui, les possibles retallades del seu pressupost.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, en aquests moments estem aplicant la pròrroga del pressupost 2010, i ho estem fent amb els criteris que va marcar el decret 109/2011; i, atès que Sanitat i Ensenyament són una prioritat per al Govern, aquest decret preveu unes excepcions i unes excepcionalitats per mantenir la qualitat dels nostres serveis.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyora Rigau, volia parlar de l'acord marc contra el fracàs escolar. És un bon full de ruta per derrotar-lo. Però conèixer el mapa per on cal avançar és només una condició. A més, cal voluntat, i la voluntat en política val el que valen els diners. Els diners que ens posen als pressupostos, si no hi són, és com si no hi hagués res. Vostè avui no..., bé, esperem..., de moment ha aclarit aquestes incerteses pressupostàries de què jo li parlava. Per efecte de la immigració tenim més alumnes que mai, i alumnes que exigeixen molts més recursos, no molts menys. A les aules on ens juguem el futur..., és a les aules on ens juguem el futur de Catalunya i no a les consultes de cap de setmana.

Vostè ha dit moltes coses en aquests cent dies, en algunes coincidim, però la sisena hora no és un caprici. No podem permetre que la sisena hora només sigui un dret d'una minoria de les escoles públiques quan és una realitat habitual a totes les escoles concertades. Treure aquesta sisena hora és posar pals a les rodes del combat contra el fracàs escolar.

Vostè diu que la reducció de la sisena hora no té efecte pressupostari. I això és una veritat a mitges: els milers de professors que s'alliberen d'aquesta sisena hora es faran servir per omplir forats en les altres cinc hores del dia. I aquests professors, si no es retallés la sisena hora, farien falta. Tenim professors als instituts que tenen més de dos-cents alumnes. Si necessiten deu minuts per corregir un examen parcial, això vol dir que han de dedicar més de trenta hores a cada examen. No és possible fer un ensenyament de qualitat si no es poden fer avaluacions periòdiques, i no es poden fer aquestes avaluacions amb més de dos-cents alumnes per professor.

Jo no dubto de les seves bones intencions, però *obras son amores y no buenas razones*. Les retallades han

de fer-se a les mal anomenades ambaixades, a les subvencions als mitjans de comunicació i a moltes altres coses però no en el futur dels nostres fills.

Fa pocs dies el president Mas ha tornat a dir que aquest és un govern necessitat d'ajuda. Com que no se'ns ha demanat de cap altra forma, prengui, si us plau, aquestes paraules meves, senyora consellera, en aquesta línia.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè em diu que al pressupost el que compta, i en política, són els diners. I jo li haig de dir que: són els diners i, sobretot, de la manera que es fan servir; són els diners i la resposta que dona a les prioritats; són els diners i els objectius als quals han de servir.

I, nosaltres, la proposta que hem presentat aquests dies –que no és de retallada, sinó de manteniment de tota la plantilla docent actual en el sistema– té l'objectiu de reorganitzar aquesta plantilla per poder donar compliment a totes les previsions que la Llei d'educació de Catalunya fa per a l'èxit escolar.

No podem oblidar que la jornada escolar a Catalunya, i a la resta de l'Estat, perquè això ve firmat per la Llei orgànica d'educació, és de vint-i-cinc hores lectives, i que hi ha centres que la fan complementàriament a càrrec de les famílies –i fins ara a l'ensenyament públic s'havia fet a càrrec dels fons públics–, amb una promesa: que es pagaria també a l'escola concertada aquesta sisena hora.

La situació actual, com la de ja fa molts anys, perquè des del 2006 això s'havia d'haver acomplert i el Govern anterior ja no ho va complir, fa impossible mantenir aquest imaginari. I, per tant, com que no és tractar just tractar a tothom igual, entenem que a aquelles escoles d'entorn socioeconòmic en què el seu ambient no afavoreix l'aprenentatge dels alumnes, els allargarem aquesta hora més per consolidar els hàbits d'estudi i les tutories personals; però que, a la resta, el que podrem fer serà afrontar decididament el fracàs escolar, que no sol ser motivat per grups; sol ser perquè hi ha persones –nens, infants– que tenen més dificultats derivades de la situació personal o social. I, precisament, ho allargarem en aquests infants i els donarem la sisena hora.

A partir d'aquí, doncs, una organització molt més al servei de l'èxit escolar, discriminant sobre les necessitats per poder arbitrar bé les respostes, amb bona relació amb totes les associacions de famílies, per veure com organitzem –que el nostre país té molta experiència i rica– els serveis complementaris entre hora lectiva i hora lectiva.

Vostès ho saben, els senyors diputats estan convidats a la trobada per poder-ho explicar...

La presidenta

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

...com tota la comunitat educativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures preses en matèria d'ocupació.

Pregunta

al Govern sobre les mesures preses en matèria d'ocupació (tram. 310-00035/09)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, senyora presidenta, senyors diputats..., l'atur ha crescut el mes de març en 8.658 persones més, estem ja en 611.000. Ha crescut l'atur dels homes, ha crescut l'atur de les dones, ha crescut l'atur en totes les franges d'edat, un 5 per cent en els menors de vint-i-cinc anys; ha crescut l'atur en els serveis, en la construcció, en la indústria, en l'agricultura. I el que també és molt greu: hem arribat al límit, al màxim d'aturats sense subsidi, ja estem a les 144.088 persones. És a dir que al mateix temps que ha anat creixent, també ha decregut, de manera important, el nombre de persones que rebien una percepció.

Març no és normalment un bon mes, és cert; però podem parlar d'un març negre, que ja acumula, en els primers tres mesos de Govern, mentre vostè ha estat conseller, 48.500 persones més.

Catalunya lidera el rànquing de creació d'atur en aquests moments, i el nombre de treballadors afectats per empreses que van entrar en concurs de creditors també ha crescut un 29 per cent, i ja tenim el 22 per cent dels concursos de creditors del conjunt de l'Estat.

Mentrestant, què ha fet el seu Govern, senyor conseller? Perquè en els cent primers dies de Govern, no hi ha ni una sola mesura, ni un sol acord de Govern que faci referència al primer problema i a la primera preocupació del país. Què ha fet el seu Govern, senyor conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Senyora presidenta, senyor diputat..., en efecte, vostè ha fet un relat perfecte d'allà on venim: d'una pèrdua de competitivitat molt profunda de l'economia cata-

lana, que l'ha portat a una disminució molt gran de l'ocupació.

Què hem de fer? Hem de fer fonamentalment dues coses: tornar a fer bullir l'olla, i a això ja ens hi hem posat, amb totes les empreses –industrials, comercials, turístiques, de telecomunicacions–, i, per altra banda, facilitar l'ocupabilitat de les persones, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya. I així ho estem fent, per exemple, mitjançant la integració dels subsistemes de formació professional.

La presidenta

Per replicar, té la paraula el senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Miri, senyor conseller, ja em temia que començaríem d'allà on venim. Però es tracta de mirar endavant, senyor conseller. Els 611.000 aturats volen propostes de futur, i els fets són: que el seu Govern en cent dies no ha aprovat ni un sol acord de Govern –ni un de sol– per a la creació d'ocupació, la primera prioritat del país.

Fem la cimera econòmica, i el primer problema de les empreses, que és el finançament, el posterguem a un estudi posterior. Sí que han pres algunes mesures de Govern amb relació a l'ocupabilitat: hi ha 7.200 persones que, segons algunes fonts, poden perdre la feina en el sector sanitari; n'hi ha 2.850 que la poden perdre en educació, en les universitats, 200 mossos que no seran contractats, i la seva secretària de funció pública pensa que sobren entre 15 i 20.000 funcionaris.

La seva habilitat a destruir treball públic és extraordinària. I l'ocupabilitat dels treballadors, que diu vostè? Entri a la web del SOC: cinc cursos de formació ocupacional en aquests moments, des de fa mesos, i sense cap mesura a curt termini i sense cap previsió de quan oferiran cursos de formació ocupacional.

Mentre vostè parla...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

...del model alemany, senyor conseller, al SOC no hi ha cursos... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor diputat, estem al costat de les empreses i estem començant a fer allò que ens demanen. Entre altres coses –i ho portarem aquí al Parlament amb una llei òmnibus–, la simplificació administrativa, normativa..., treure pedres que innecessàriament arrossegueu les empreses.

I, pel que fa a l'ocupabilitat, el calendari de cursos segueix el seu programa. Sense anar més lluny... –després d'analitzar el que demanen les empreses, eh?, no allò de fer cursos per fer cursos, que les mateixes persones que els fan, doncs, diuen que no els serveixen per a res–, el calendari serveix per implementar tot aquest programa de cursos..., sense anar més lluny, demà –demà–, el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya ja aprovarà, estimo, tot l'ampli programa –l'ampli programa– de cursos. Escolta, la formació no s'ha parat –la formació no s'ha parat–, està en marxa. Evidentment, hi ha molts programes plurianuals que els seguim implementant; i, d'altra banda, per exemple, des del 24 de febrer hi ha el Forma i Contracta.

Però, fixi's, des de demà, si el Consell de Direcció del SOC ho aprova, doncs, tota, tota la carta de serveis, que va adreçada a persones i a empreses, es posarà en marxa i es posarà en marxa amb dates precedents a altres anys precedents; per exemple, el Fem Ocupació; o, per exemple, ja l'he esmentat, el Forma i Contracta; o els plans d'ocupació per a sectors generadors de feina; o, com saben també, el Prepara o el Qualifica't; o la xarxa Eures, que permetrà als joves fer pràctiques a empreses d'arreu del món i que després, amb aquestes empreses que tenen establiment a Catalunya també puguin tornar al país; o, per exemple, el portal informàtic repositori d'oferta, la coneguda Aranya, que s'anomena Feina Activa; o la plataforma informàtica Galileu; o endegarem tota la col·laboració amb les agències de col·laboració..., i, tot això, i més coses –campanyes agràries, de prevenció d'incendis–, dintre del Pla de xoc és el que permetrà generar, també, ocupació i, sobretot, ocupabilitat de les persones a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les perspectives de la temporada turística 2011-2012 amb relació als mercats emissors internacionals.

Pregunta

al Govern sobre les perspectives de la temporada turística 2011-2012 amb relació als mercats emissors internacionals (tram. 310-00046/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, el turisme és, sense cap mena de dubte, un dels motors econòmics del nostre país, així com també un gran generador d'ocupació a casa nostra. De fet, el 12 per cent del producte interior brut de Catalunya depèn del turisme, així com també, doncs, desenes de milers de llocs de treball en el nostre país.

Estem a punt d'iniciar la temporada alta. De fet, sembla que les primeres dades d'afluència turística, que vostè mateix comentava en la inauguració del Saló de Turisme

de Catalunya, són dades positives, són dades esperançadores. Probablement, doncs, aquí intervenen diversos factors. En primer lloc, determinats factors estructurals. És evident que la malaurada inestabilitat política en diversos indrets del món, especialment a la ribera sud del Mediterrani, doncs, provoca que Catalunya tingui una oportunitat, també, des d'aquesta perspectiva d'afluència turística. També és cert, doncs, que la crisi econòmica reforça la idea de mercats de proximitat i, en aquest cas, l'aposta de la gent d'aquí i de mercats molt propers per fer un turisme interior, per fer un turisme intern.

Però, a banda d'aquests factors conjunturals hi ha factors estructurals, factors que, evidentment, depenen també de la voluntat política i de la feina de les administracions públiques, també i d'una forma molt important de la Generalitat de Catalunya i, com no pot ser d'una altra manera, del sector privat.

Des del nostre grup, senyor conseller, considerem clau la feina que la Generalitat pugui fer en l'àmbit turístic, precisament per aquesta prioritat que donem a l'ocupació i que donem també a la creació de riquesa en el nostre país. I el turisme, com dèiem, és un motor d'oportunitats en aquest àmbit.

Per tant, senyor conseller, li fem una petició i dues preguntes. La petició és que treballin de valent per fer que aquesta sigui una temporada turística excepcional; creiem que hi ha condicions perquè sigui així i, per tant, cal aprofitar-les. I les preguntes són, en primer lloc, quines accions ha realitzat, realitza i té previst realitzar el Govern per a l'estímul del turisme a Catalunya, especialment pel que fa referència a la captació de mercats externs, i, per altra banda, quina és la previsió que fa el Govern per a aquesta temporada turística.

Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Senyor diputat, en efecte, les empreses exportadores són l'element tractor del dinamisme de l'economia catalana de cara als propers mesos. I, si hi ha un sector, una indústria exportadora, és el sector turístic, que a casa nostra representa al voltant del 12 per cent del PIB i ocupa al voltant de 400.000 persones.

Quines són les perspectives i les accions? Bé, tenim perspectives realment molt favorables, tant per Pasqua, una vegada s'ha esvaït aquella ombra de la vaga d'empleats d'AENA, i també per a la temporada més forta a casa nostra, que és l'estiu. De tal manera que hi podria haver fins i tot no només un canvi de tendència, sinó tornar a assolir màxims històrics de volum de negoci del turisme a Catalunya. També això reforçat conjunturalment per la situació del Magreb i del Maixreq al nord d'Àfrica.

Quines accions estem fent als mercats emissors? Doncs, miri, vam anar, òbviament, a l'ITB de Berlín, allà vam tenir entrevistes amb l'Automòbil Club d'Alemanya,

per exemple, a l'ADAC, i ens mostren dades molt favorables, reforçades per la recuperació de l'economia alemanya. Als països nòrdics, tot i que aquí els turistes contracten molt a través d'internet, també tenim dades molt favorables. A França, tot i que aquí també hi ha molta desintermediació, molt viatge individual, tenim dades molt favorables. Fins i tot al Regne Unit, malgrat el tipus de canvi, la paritat de la lliura esterlina amb l'euro no afavoreix la contractació de paquets per part dels turistes del Regne Unit.

I a on tenim dades més importants és a Rússia. Vam anar al MITT de Moscou, ens hem entrevistat amb Natalie Tours, ens hem entrevistat amb Tez Tour, amb Vremia..., amb tots aquests «touroperadors», que per exemple ja ara han augmentat el nombre de vols setmanals a la temporada d'estiu –vols setmanals–, dels seixanta-cinc de la temporada passada a noranta-nou enguany. Fins i tot hem demanat que es reforcin els consolats a Rússia per atendre aquesta allau de turistes que ens estan venint a Catalunya enguany, i així ho estem fent a través del Centre de Promoció Turística.

També les xifres d'aeroports: increment de *slots*, increment de viatgers, nou vols *non stop*, directes, sense escala a Miami, a São Paulo, increment de creuers al port. I a través de la Taula de Turisme, interlocució amb el sector, estem elaborant el Pla de turisme de Catalunya 2011-2015 per augmentar i consolidar aquestes bones perspectives i augmentar nous mercats –Estats Units, Àsia-Pacífic, etcètera.

La presidenta

Honorable...

Pregunta

al Govern sobre les obres d'execució de la carretera C-15 entre el Garraf, l'Alt Penedès, l'Anoia i el Bages (tram. 310-00047/09)

La pregunta següent és sobre les obres d'execució de la carretera C-15 entre el Garraf, l'Alt Penedès, l'Anoia i el Bages, formulada per l'il·lustríssim senyor Pere Regull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pere Regull i Riba

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'interès del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per l'execució de les obres de la C-15 respon a un interès real en aquestes comarques. Aquesta mateixa setmana, l'Associació d'Empresaris del Garraf, la Unió Empresarial del Penedès, la Unió Empresarial de l'Anoia, es reunien públicament per manifestar i palesar aquesta inquietud, no?

I és que aquestes obres d'aquesta C-15 suposen atacar de front diversos aspectes. En primer lloc, la consolidació d'un model no centralista de país. En segon lloc, completa l'articulació de les comunicacions del que suposarà la futura vegueria del Penedès; això, juntament amb la nacional 340 i les autopistes que lliguen Vilafranca, Vilanova i Igualada amb el Vendrell, su-

posarà la consolidació d'aquest model. En tercer lloc, apropa la costa a Manresa i a la Catalunya central. I en quart lloc, estem parlant d'impuls econòmic, perquè és evident que estem parlant no només de transport o de comunicació entre persones, sinó de transports de mercaderies, d'abaratiment del transport de mercaderies, i això és impuls econòmic, i això vol dir fer les empreses del sector i de les comarques més competitives.

Per tant, senyor conseller, honorable conseller, jo li preguntaria quin és el capteniment del Govern amb relació a l'execució de la carretera C-15, coneguda com a eix Diagonal, especialment en els trams que han de passar per les comarques del Garraf, l'Alt Penedès, l'Anoia i el Bages.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyor diputat. L'anomenat eix Diagonal és en realitat la suma de dos eixos, com sap vostè molt bé: per una banda, el que va de Vilanova a Vilafranca i Igualada, i per l'altra, el que es conformarà o s'està conformant entre Igualada i Manresa. I així l'eix Diagonal connecta la Catalunya central amb la costa passant pel Bages, per l'Anoia, per l'Alt Penedès i pel Garraf. Es tracta, com deia vostè, d'una via d'importància cabdal per a la configuració del nostre país. Parlar d'un país en xarxa vol dir donar prioritat a la connexió entre ciutats i territoris, i penso que aquest n'és un molt bon exemple. Les obres, també com vostè sap, es van iniciar el mes de gener de l'any passat, tenen diferents trams, i tot seguit li passaré a esmentar breument en quin estat es troben.

En el tram més proper a Vilanova ja s'han fet part dels treballs de desviament dels serveis afectats. S'ha iniciat el moviment de terres, estructures i murs longitudinals de contenció del terraplè previs al desdoblament.

Pel que fa al tram entre Vilanova i Vilafranca del Penedès, aquí es forma una autovia que és gairebé tota obra nova i és un nou traçat, i ja s'ha fet el 50 per cent dels desviaments provisionals i estan en execució les estructures metàl·liques.

Pel que fa a la variant de Vilafranca, que vostè coneix també molt bé, està amb el moviment de terres gairebé enllestit, en un 85 per cent.

Quant al tram de Vilafranca a Igualada, concretament li diré que de Vilafranca del Penedès a Puigdàlber es fa un condicionament general de la carretera, de Puigdàlber fins a Igualada es renova tot l'existent, amb actuacions sobre els enllaços, reforç del paviment, i el tram de la Granada a Puigdàlber està amb el ferm executat i en fase ja d'aglomerat.

I, per últim, en el tram d'Igualada a Manresa, aquí tenim un primer tram, que és el d'Igualada a Castellfo-

llit del Boix, en què ja estan acabades totes les estructures i el túnel, i el tram de Sant Salvador de Guardiola a Manresa està amb els túnels fets.

Aquests cinc trams configuren aquest eix Diagonal. Les obres s'estan desenvolupant de forma adequada, i jo diria que fins i tot es poden avançar els terminis d'execució. Si no hi han incidències, puc avançar-los que l'eix serà una realitat concretament, en el tram de Vilanova del Camí a Castellfollit del Boix, el setembre d'aquest any, del 2011, i la resta de trams els tindrem el segon..., setembre del 2012. Espero haver donat resposta a la seva preocupació...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions relatives a la Resolució 671/VIII, sobre el món agrari (tram. 310-00048/09)

La pregunta següent és sobre les actuacions relatives a la Resolució 671/VIII, sobre el món agrari. La formula l'il·lustríssim senyor Joan Reñé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Reñé i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, han passat els primers cent dies des de la formació del nou Govern, i, tot i ser conscients dels moments de dificultats econòmiques que travessem, és també el moment de fer aquest primer balanç del compliment dels compromisos adquirits. El camp, la ramaderia, la agroindústria, la pesca, l'alimentació, el medi natural, conformen un àmbit econòmic que per la seva multifuncionalitat és estratègic en el nostre país. Convé tenir molt present que aquest sector és clau per a garantir la suficiència alimentària en productes de qualitat, és vital per al sosteniment de la població activa al territori, i és necessari també per a la conservació del nostre entorn natural. Convé també tenir present i remarcar sempre que els homes i les dones que formen part d'aquesta professió i d'aquesta activitat mereixen que sigui reconeguda i dignificada per tota al comunitat, i també per tota la societat.

Aquestes són les raons per les quals el Ple d'aquest mateix Parlament va aprovar, just demà farà un any, la resolució que reconeix la importància d'aquest sector per al país i que, en conseqüència, ha determinat una sòlida base en el full de ruta del seu departament, d'aquest Govern, tal com vostè, conseller, ens va ex-

plicar i va exposar en la seva compareixença davant de la Comissió d'Agricultura.

Atès, doncs, que es va comprometre a treballar en la direcció marcada en aquesta resolució i tenint en compte que alguns dels compromisos adquirits en aquest mateix document es prioritzen gairebé en quatre grans blocs, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió li demanem, conseller, que exposi quines han estat les actuacions dutes a terme per vostè i per la seva conselleria amb relació a aquests quatre grans eixos. Quin és el model que s'ha plantejat i que està aplicant el seu departament en allò que fa referència a la gestió i l'agilitat de l'Administració? Quines actuacions ha pres, d'acompanyament, per establir aquest diàleg necessari i imprescindible i aquest suport al sector agrari i ramader? Competitivitat, innovació, internacionalització de l'economia productiva: quines actuacions de foment i d'impuls ha pres amb relació a aquestes línies de treball? I un darrer gran bloc molt important també, que fa referència a la política agrària comuna: quines actuacions i aportacions i propostes ha fet des del seu departament de cara a la negociació de la nova PAC, de la nova política agrària comuna a partir de l'any 2013, en aquell llinar 2013-2020?

Moltes gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre-la, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, demà farà un any de l'aprovació per aquest Parlament de les resolucions sobre el debat de política agrària i sobre aquest món rural que tant ens importa i tant ens interessa que sigui ben viu en el nostre país. Des del Govern tenim com a objectiu canviar una mica el concepte amb relació a treure, foragitar la idea de la subvenció, i intentar canviar el concepte per la idea de la emprenedoria, de la creació de riquesa i de la creació d'ocupació en aquest sector tan important.

I en aquest sentit hi ha una feina feta per complir les resolucions que van des del punt de vista de la interioritat de l'Administració pública, que passen per tres conceptes que s'han repetit i que el mateix president de la Generalitat ha dit en múltiples ocasions... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)* Passa per l'austeritat –perdó–, sense perdre, evidentment, ni la prestació del servei ni la qualitat del servei; hem estalviat i estalviarem, hi ha la previsió d'estalviar més de 22 milions d'euros. Passa per l'aprimament, la reducció d'òrgans del departament que comporten un 10 per cent de l'aprimament. I passa per l'agilitat, i en aquest sentit ja s'han derogat trenta-vuit..., entre normes, ordres i decrets. Hi ha previst un decret per reduir de setanta-set normes a només setze; aquesta reducció permetrà procediments més ràpids,

més àgils, reduir els requisits, reduir la documentació que es requereix al particular per presentar-la davant del departament. S'incorporaran onze nous tràmits en l'oficina virtual, hi haurà la eliminació també de tràmits.

I després el segon gran bloc és de cara enfora, i el primer és escoltar el sector. Aquesta voluntat d'escoltar el sector és també perquè ells també són compromesos i estan compromesos en aquesta aplicació d'aquestes resolucions del Parlament de Catalunya. En aquest sentit, s'han desenvolupat, s'estan desenvolupant més del 60 per cent d'aquestes resolucions; hi ha també un pla d'acció previst i uns programes amb actuacions i mesures i pressupostos per acabar de complir amb aquestes resolucions durant la legislatura; hi ha una important actuació en l'ordre d'ajuts del nostre departament, del Departament de Agricultura, per intentar ajudar aquest sector; s'està pagant també una reclamació del sector, els deutes que el Govern anterior no va fer possible..., o no va fer efectius amb relació als deutes que tenia de les línies d'ajuts instaurades, i finalment una cosa molt important que també, depèn molt de com la fem, doncs, podrà determinar la viabilitat del sector, que és la política agrària comuna, com vostè diu, que també obeeix i recull tot el que és aquest conjunt de mesures i de resolucions aprovades per aquest Parlament.

I en aquest sentit em proposo convocar el sector català, hem de fer la posició catalana del sector català per defensar la PAC; crec que això és un instrument necessari i imprescindible. Dilluns passat a Madrid es va obrir la porta per poder fer aquestes aportacions. Ara nosaltres hem de fer la feina aquí amb tots els sectors junts...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...i amb el Govern al seu costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre el manteniment de la qualitat dels programes d'assistència sanitària pública (tram. 310-00042/09)

La pregunta següent és sobre el manteniment de la qualitat dels programes d'assistència sanitària pública. La formula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabater, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Conseller, en la presentació que vostè va fer del Pla de mesures urgents per a la sostenibilitat del sistema sanitari públic al Consell Català de la Salut del 28 de febrer

del 2011, va parlar de reduir l'activitat assistencial, tot dient que revisarà els programes sanitaris i les prestacions que se'n deriven, integrant-les en l'activitat ordinària del centre, qüestió que podríem compartir.

Conseller, però ateses les darreres informacions conegudes podrà el Govern mantenir la qualitat i el conjunt de programes d'assistència sanitària pública en les condicions actuals? Voldríem que ens ho poguéu concretar, com ho pensa fer.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre-la, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, miri, nosaltres, com vostè diu molt bé, el mes de febrer vam fer unes propostes en el Consell de la Salut i el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, propostes basades en un primer eix i únic eix, que és defensar el sistema sanitari públic i donar-li viabilitat i continuïtat, tal com tenim plantejat i tal com volem tots que continuï sent. Ho vam fer plantejant què havíem de garantir amb els recursos de què disposàvem, eh?, perquè la realitat és que disposem d'uns recursos que no són els mateixos de què es va disposar abans. Vam plantejar com havíem de garantir-ho, amb qui volíem garantir-ho, amb qui volíem compartir-ho, i que ho faríem amb absoluta transparència, eh? Per tant, en aquesta línia fins al moment estem.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, podríem estar d'acord que és necessària una racionalització dels consums en salut del sector públic, i podríem subscriure aquelles accions que permetessin millorar l'eficiència del sector, sense perdre qualitat en les prestacions dels serveis i garantint, sobretot, la seguretat dels pacients. El Grup Socialista vam presentar una moció al Ple del dia 9 de març, que fou rebutjada, on es demanava que el Parlament instés el Govern a racionalitzar els recursos en salut, però buscant el consens i la participació de tots els agents implicats, i també a respectar els compromisos adquirits.

El passat dia 24 vàrem aprovar, aquest cop sí, una moció presentada per Ciutadans que instava a mantenir la qualitat dels serveis i a no retallar prestacions. Això, conseller, ens fa pensar que alguna cosa estava canviant –aquesta aprovació, dic– i que les seves polítiques es reconduïrien i anirien en aquesta direcció. Recordar que era pràcticament una còpia del programa electoral de Convergència i Unió.

Però la realitat que estem veient al sector, i ara ja al carrer, ens indica que no ha estat així. I cada dia ens

llevem, conseller, amb alguna notícia nova al voltant de la disminució dels recursos als centres, feta sense el consens necessari, creiem, i aplicada com a fets consumats i inevitables pels centres.

Conseller, qui està decidint en aquests moments la reducció dels recursos no és el Govern, no és el Parlament, no són els professionals, ni molt menys els ciutadans: són els gerents dels centres. I és per això que ens preocupen, i molt, els programes transversals que afecten més d'un centre, com ho és el del diagnòstic ràpid del càncer, per exemple. Atès l'impacte que pot tenir sobre el tractament i supervivència dels afectats, correm el perill que a l'atomitzar responsabilitats de forma excessiva ningú pensi en les accions i programes transversals, i després ens hàgim de lamentar. Els programes transversals s'han de garantir des del departament.

Per citar-li exemples de programes transversals que poden estar en perill si no s'hi destinen els recursos necessaris, a més del diagnòstic ràpid, són els cribratges de càncer, i tot plegat, com vostè sap, la correcta implantació d'aquests programes ha suposat la reducció...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exaudit el temps.

Josep M. Sabaté Guasch

...de la mortalitat per càncer...

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé. Miri, jo continuo fidel al compromís i continuo amb la idea que les coses tenen els seus «tempos», i, per tant, nosaltres, tal com ens hi vam comprometre, sotmetrem a la consideració dels grups parlamentaris totes i cada una de les mesures que en aquests moments s'estan plantejant.

Vostè sap perfectament, igual que jo, l'enorme complexitat i l'enorme diversitat d'interessos que mou el món hospitalari, el món sanitari, etcètera. Ho sap molt bé i sap de les dificultats que té això i del comportament a vegades irresponsable de molts dels agents que tenim en el sistema. Però nosaltres continuarem amb la dinàmica que hem plantejat; nosaltres hem dit als responsables dels centres sanitaris que acordin amb els professionals les mesures, i, quan aquestes mesures ens arribin, nosaltres decidirem quines mesures són admissibles o no i quines atempten o no contra el principi de qualitat.

Miri, nosaltres plantejem mesures d'ajust de la despesa immediates, perquè no ens queda més remei, però no solament plantejem això, que és el que posarem en consideració de tots els grups parlamentaris i ho posarem a la consideració de tots els agents.

Nosaltres, com sap molt bé, plantejem mesures de reordenació territorial que en el seu moment vam

compartir, eh? Sabem que hem de racionalitzar molt l'oferta de serveis i que hem de passar d'una oferta de centres sanitaris a una oferta de serveis als ciutadans, de proximitat i de qualitat.

Sabem que hem de reequilibrar, perquè hi ha una alta iniquitat en el repartiment dels recursos a cada territori, eh? Nosaltres hem de revisar les *capitas* per donar una equitat a la distribució dels recursos econòmics a cada un dels territoris.

Nosaltres sabem que hem de posar en marxa amb seguretat i sense renúncia el pla de direcció de l'atenció primària, i nosaltres sabem que hem de fer fortes actuacions davant de l'Estat que condicionen molt la situació financera del sistema sanitari català.

I tots sabem el paper que hem de donar als professionals del sistema sanitari, i hem començat a posar professionals de prestigi a tots i cada un dels òrgans de govern...

La presidenta

Honorable conseller...

El conseller de Salut

...de la sanitat pública. Però, miri, el més senzill és donar respostes...

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'educació i les condicions professionals del professorat (tram. 310-00043/09)

La pregunta següent és sobre la situació de l'educació i les condicions professionals del professorat. La formula l'il·lustre senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. La pregunta que formulem té relació amb les mesures sobre professorat anunciades ahir i abans-d'ahir als mitjans. Val a dir que en aquesta ocasió s'ha reproduït de nou el mètode en voga que consisteix a parlar bastant però concretar poc o res. Senyora consellera, estem extremadament preocupats per les mesures anunciades. No entrarem en la bondat o no de cada mesura, però sí en els seus efectes globals, i ens preocupa, perquè constatem que vostè ha iniciat una mena de creuada personal contra tot l'aconseguit en l'etapa anterior. Gairebé podríem dir que està intentant vostè no retallar, sinó una autèntica contrareforma educativa, emparada, això sí, en l'excusa dramàtica dels retalls.

Senyora consellera, ha calculat vostè els efectes de les mesures anunciades? Sap ben bé quants docents excidents generen? I la mesura que estem tractant, de retalls

i de contenció pressupostària en llenguatge de vostè, té intenció de reassignar una funció educativa o té intenció d'acomiarar una part o la totalitat d'aquests docents?

La presidenta

Per respondre-la, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Senyor diputat, impressionant... (*remor de veus*), perquè el seu Govern, a Madrid i aquí, en lloc de donar suport a la situació que estem vivint..., o bé miren a l'altre costat, com va fer ahir la ministra sectorial de sanitat, o bé ens assenyalen des de l'exterior. I, quan ens veiem obligats a presentar mesures d'optimització de recursos, en lloc d'analitzar-les adequadament, vostès el que fan és dir coses falses, com dir que anirà gent al carrer. Jo li proposo que compti quants ensenyants hi ha treballant l'1 de gener de 2011, i l'1 de gener de 2012 compararem la xifra.

Si vostè no em creu, faci com sant Tomàs i m'esperí l'1 de gener del 2012.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, vostè fuig d'estudi i nosaltres insistim en l'interrogant (*remor de veus*), perquè les mesures afecten milers de docents, bastant llargs, els milers de docents, i volem creure que no està actuant per possibilitar un acomiadament massiu el mes de setembre. Vostè ha dit que no acomiadarà ningú de la plantilla actual, però és ben clar que les mesures obren àmpliament aquesta possibilitat.

Senyora consellera, creu vostè que són compatibles els propòsits d'èxit escolar i millora de la qualitat dits amb una política de retall indiscriminat? No creu que els episodis que vostè protagonitza últimament treballen vigorosament contra la qualitat de l'escola pública? I no creu que el Govern hauria de prioritzar la despesa educativa i seguir les passes dels exercicis 2008, 2009 i 2010, en els quals també hi va haver ajust i retalls econòmics, però sempre hi va haver també manteniment de la despesa educativa? No ho creu?

Senyora consellera, la intenció d'eliminar la sisenà hora lectiva a les escoles públiques, després de la LEC, configura un escenari no de racionalitat educativa, sinó de discriminació, en la mesura que xoca amb el dret de matriculació de l'alumnat i amb el dret a una educació equitativa. I li preguntem de nou: pensa vostè reassignar una funció educativa al conjunt de les places de professorat excedents, i molt especialment a les cinc mil places ocupades actualment per mestres i professors interins –cinc mil–, els contractarà el mes de setembre, senyora consellera? Senyora consellera, faci el favor de contestar i dir-nos la veritat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Contesto per cortesia parlamentària i per obligació; no cal que vostè m'insti a contestar, senyor diputat. El nostre grup mai s'ha negat a respondre a una petició d'un diputat, i menys en un torn.

Sembla que tinguin ganes de fer fora algú, vostès. Si nosaltres des del primer dia ho hem explicat!, i hem fet un calendari d'anunci i de treball, participatiu. Potser això és el que li sap greu. Hem començat amb la mesa sectorial, avui amb les federacions de pares, amb les juntes de directors, amb les entitats, en què, com que vostè no sap la xifra exacta, parla d'una xifra i la comunica en els mitjans.

Mirin, va quedar més que clar que jugar amb els ànims dels professors i la seva seguretat laboral en aquests moments és una inconsciència gravíssima –inconsciència gravíssima–, i nosaltres hem assegurat que tots els professors que treballen ara, el mateix nombre de professors treballaran. És una cosa molt simple, perquè en capítol I no retallem, en capítol I simplement no incrementem, reorganitzem la plantilla, reorganitzem les responsabilitats, escolaritzem quinze mil nous alumnes més, procurarem eixamplar el que és la postobligatòria en la mesura que puguem, mentre hem de fer front als dèficits heretats i els compromisos contractats.

Per tant, senyor diputat, no pateixi, els interins, no pateixi, són tan pro..., no, perdoni, i els substituïts –i els substituïts–, que d'aquests vostès se'n descuida. Ho hem dit a tothom i ho estem plantejant en els sindicats.

Una altra qüestió és reformular les hores. Si vostès de vint-i-cinc van passar a vint-i-tres, que ningú ho havia demanat, van abaixar dues hores a la setmana als professors i ningú ho havia demanat, i els allunyava de l'homologació...

La presidenta

Honorable consellera, se li ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

...vostès van tirar la casa per la...

(*La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els motius de la cessió de centres escolars públics per a la consulta sobre la independència del 10 d'abril del 2011.

Pregunta

al Govern sobre els motius de la cessió de centres escolars públics per a la consulta sobre la independència del 10 d'abril de 2011 (tram. 310-00045/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Ens agradaria conèixer quin és el motiu pel qual la conselleria d'educació i el Govern van cedir escoles públiques per realitzar la consulta del passat 10 d'abril, una consulta privada amb béns públics, una consulta privada en escoles públiques, una ficció a la qual es van sumar les nostres escoles públiques. Un llistat de dotze escoles públiques publicades que es van utilitzar i fotos, evidentment, on es veuen les consultes dintre d'aquestes escoles.

Volem saber per què es va produir, per què es va publicar aquest llistat i per què es van utilitzar realment aquestes escoles públiques que són de tots. No són dels independentistes ni dels que fan consultes; són de tots els ciutadans de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, és evident que a vostè el que li preocupa és la consulta, no la utilització dels centres. Perquè, miri, els centres de primària són de titularitat municipal, i vostè va i ens ho pregunta al Departament d'Ensenyament, i jo, com a responsable conjunt del sistema, evidentment que li responc. Però vostè també sap..., perquè aquesta cambra ha aprovat una llei, una llei d'educació, una llei que deixa ben clar com se gestiona la utilització dels centres. I, per tant, si entre els centres i l'Ajuntament de Barcelona hi va haver falta de comunicació i els centres no ho van sol·licitar, no van comunicar-ho a l'Ajuntament, és un problema municipal.

El que sí que li puc dir és que com a director, aplicant el decret d'autonomia, pot disposar de la utilització. Si després l'ajuntament, com va dir, no n'era partidari, doncs, és un tema que l'Ajuntament de Barcelona i els centres haurien d'aclarir. Perquè un director, mentre apliqui el decret, compleix. Si després l'Administració local té una altra opinió i no aconsegueix que els seus directors la segueixin, no és un problema que hagi de resoldre la consellera d'Ensenyament.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora consellera, vostè ho ha dit, vostè és coresponsable i màxima responsable de l'educació a Catalunya,

també dels titulars, no dels centres en si, sinó de les persones i el personal i de la direcció dels centres.

Jo li pregunto: vostè, com a consellera, permetria una consulta per fer una moció de censura al senyor Mas? La permetria? Ni de conya, que es diu col·loquialment, ni de conya. (*Remor de veus.*) Per tant, no ens vingui ara que van ser els centres, que no va haver-hi comunicació... Quines mesures pensa prendre perquè es facin servir aquests centres públics?

Vostè vol retallar hores als centres públics. Vostè no compleix les lleis ni les sentències als centres públics. Ara, perquè els cedeixin per fer consultes, fantàstic!, aquí no hi ha problema. Vostè admetria una consulta per demanar si es volen complir..., que vostè, com a consellera, compleixi les sentències a l'àmbit educatiu? Segurament, sí, segurament vostè no diria res als directors de centres. A qui vol enganyar, consellera?

Vostès saben, vostès han participat, vostès han cedit, fins i tot, i hi han col·laborat com a govern, des del president Mas fins al seu partit polític, i evidentment que ho saben, i evidentment que han cedit béns de tots els catalans a una ideologia, a una plataforma, per legitimar i posar l'escenari perquè el senyor Mas també hi participi, legitimar la seva participació.

Doncs, els béns de tots són de tots els ciutadans de Catalunya, no d'una ideologia. I, per tant, als centres públics, el que ha de fer vostè és garantir la qualitat de l'educació pública i no desmantellar-la; el que ha de fer vostè és garantir que els centres públics estiguin al servei de tots els ciutadans en igualtat d'oportunitats i no cedir-los a la seva ideologia. Perquè a una mà porta les tisores i a l'altra l'estelada. Aquesta és la realitat del seu Govern (*remor de veus*), aquesta és la realitat del seu Govern. I vostès el que volen fer ara és fer-nos veure que no hi tenien res a veure. Escoltin, aquesta llista la coneixien. I jo vull creure que la meua consellera, perquè vostè és la meua consellera d'educació, quan un centre públic s'utilitza, se li entreguen les claus a una plataforma que fa una consulta privada, ho hauria de saber. I no vingui vostè a dir que no ho sabia, perquè estic convençut que, igual que van legitimar-la i participar-hi, ho sabia vostè com a consellera i hauria d'haver fet alguna cosa perquè aquests béns públics no estiguessin a disposició d'uns pocs.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Senyor diputat, jo no he dit que no sabés res; jo he dit que la titularitat dels centres públics de primària és municipal, d'acord?, i per tant li he situat l'àmbit de la propietat.

Ara bé, d'això que vostè diu de l'ús, parlem-ne: amb què i com i qui pot autoritzar l'ús d'un edifici. Si es vol fer una moció de censura al senyor Mas o la presència del Parlament, no es presenta pas a una consulta popular. La consulta popular sí que es fa en locals socials i del tipus que es puguin necessitar, i apostar...

Vostè barreja els temes, perquè miri, perquè li agrada, doncs, fer el titular ràpid, i està molt bé.

Però jo el que li haig de recordar, com li he dit, és que hi ha una llei –hi ha una llei– que diu que l'autonomia de gestió comporta també l'autorització dels edificis. I d'aquesta llei se'n desprèn un decret, i l'article 53 diu: «Correspon al director o directora dels centres» –en aquest cas, si és un institut o una escola– «autoritzar l'ús social de les instal·lacions.» I si vostès li ho demanen i li ho autoritzen, doncs, el podrà utilitzar, perquè és el director el que n'autoritza l'ús social, perquè entenem que, més enllà de l'ús lectiu, els centres també poden tenir ús social. Hi han pistes, i, si les demanen, pots fer bàsquet, i si fas una berenada i demanes el porxo, i el director del centre ho considera oportú, i el consell escolar hi dóna el vistiplau, doncs...

La presidenta

Honorable consellera, se li ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

Aquesta és l'autonomia de gestió. I a vostè l'autonomia no li agrada a cap àmbit.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les intencions amb relació a l'aplicació de la sisena hora.

Pregunta

al Govern sobre les intencions amb relació a l'aplicació de la sisena hora (tram. 310-00044/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, de nou, li preguntem sobre els motius del seu Govern per anunciar l'eliminació de la sisena hora. Volem saber si són motius acadèmics o bé..., si són motius acadèmics, pedagògics, o si són motius econòmics de cara al seu pressupost.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en una situació tan crítica com la que vivim, el primer que s'ha hagut de plantejar el Govern és com garantir el dret a l'educació tal com estan formulades les legislacions estatal i catalana –i en aquest dret està regulat l'hora i el període

escolar–, i en totes aquelles altres mesures no estrictament obligatòries, veure on calia avançar, si a la postobligatòria, en el tres-sis..., on podem repartir els recursos. I l'opció que hem fet és per equilibrar les diferents obligacions i perspectives amb relació al sistema educatiu.

La presidenta

Per replicar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta; gairebé per replicar no, per repreguntar. Sap què passa, senyora consellera?, que nosaltres tenim la sensació que els motius que amaguen aquesta decisió no són ni acadèmics ni econòmics, són ideològics: vostè vol deixar de nou l'escola pública per sota, en oferta, de l'escola privada concertada.

Si fossin acadèmics, senyora consellera, tal com vostè va dir a la roda de premsa, ho decidiria per a totes les escoles del sistema educatiu, les públiques i les concertades; ja no parlem de servei públic perquè vostè ja no l'anomena enlloc, perquè no se'l creu. Però no, mentre siguin els pares qui paguen aquesta sisena hora, a vostè aquesta hora no li fa cap nosa. Si a més a més vostès fossin el Govern dels millors ens dirien en alguna avaluació o en algun informe quin impacte tindrà que la meitat dels nens de Catalunya, els que van a l'escola pública, durant els propers anys, a la primària, deixin de fer mil hores de classe, que sí que faran els nens que aniran a la concertada. Però el Govern dels millors no ens explica quin impacte tindrà aquesta mesura.

I ens diu que econòmiques no són. Però, escolti, no sé si sant Tomàs en tindria prou amb la resta que li farà. La sisena hora li comporta més o menys 3.800 mestres; 5.300, a més a més, si hi suma l'hora de més que farà fer al professorat. Si només necessita 3.700 professors per al primer curs, ja li ha dit al conseller Mena que n'abocarà uns quants a l'atur?, perquè és evident que li'n sobren uns quants milers, uns quants centenars.

Per nosaltres són clarament motius ideològics: vostè no vol la sisena hora a l'escola pública, vostè no vol centres de tres-setze a l'escola pública; així els està tirant endarrere. I és tirar endarrere també que ens torni parlar de centres ordinaris i de centres desafavorits. Com ho farà per portar els nens amb dificultats o els nens més desafavorits, els nens amb més dificultats acadèmiques, a aquests centres? Perquè ja sabem que vol centres per a nens i centres per a nenes (*remor de veus*), centres en funció del llinatge de la família, i per això ha posat els cinc punts, però ara també vol centres per a nens desafavorits i posar-hi allà les hores i els recursos?

Sap quina sensació ens queda, senyora consellera, que a l'escola pública catalana hem posat la guineu a guardar les gallines.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Miri, senyora diputada –gràcies, senyora presidenta–, jo no sé si se'n sortirà vostè, perquè vostè té un bon predicament i té bon estil parlamentari i polític, no sé si se'n sortirà de vendre la imatge que fa dies està intentant vendre d'aquesta consellera, consellera que és mestra pública, que ha estat gestora pública i que s'estima l'escola pública com el que més. I vull una bona escola pública. I l'escola pública, senyora diputada, no va a tant l'hora –no va a tant l'hora. Han incrementat vostès l'horari i han incrementat el fracàs escolar. *(Veus de fons.)* Senyora diputada..., senyora diputada, aquesta és la veritat *(persisteix la remor de veus)*, vostès tenen un concepte...

La presidenta

Senyors diputats...

La consellera d'Ensenyament

...tenen un concepte...

La presidenta

Consellera, un moment..., un moment, si us plau. Silenci, eh? *(Pausa.)*

Gràcies.

La consellera d'Ensenyament

Perquè vostès tenen un concepte lineal dels recursos educatius. Vostès, per exemple, diuen: «Si treu d'aquí i n'acull quinze mil més, és que n'abocarà a l'atur.» I vostè no sap que nosaltres ja hem dit que una part es quedarà al mateix centre, que els nois que tenen dificultats escolars, com fan la majoria de països europeus, aquells sí que es queden una hora més, prioritzada; que els nouvinguts es podran quedar a fer conversa singularitzada més enllà de l'aula d'acollida; que els nois que tenen... Oh, escolti, això és el que hem programat. I que volem créixer a estalviar..., amb postobligatòria. Escolti, tranquil·la –tranquil·la–, ja ho explicarem; ho estem explicant a tothom.

Miri, li dic més –li dic més, li dic més–, vostès són dels que sempre han dit, i jo crec que hi ha una part de raó, que donar igual a qui té diferent no és la millor manera de fer justícia. Per tant, m'estranya que qüestioní que en aquells entorns desfavorits mantenim una hora de caràcter no lectiu per ajudar l'entorn d'aprenentatge, però que en canvi..., amb els recursos ara li diré què farem: reforçarem la lectoescriptura, reforçarem el tercer cicle per passar a secundària, reduïrem el nombre de mestres per grup. Si vostè fos mestre de primària, sabria que la sisena hora...

La presidenta

Honorable consellera, se li exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

...ha perjudicat la primària.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Iniciem ara les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret de decidir sense límits (tram. 317-00027/09)

La primera pregunta és sobre l'actualitat política. La formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per a la Independència, del Grup Mixt.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, tal com ha defensat vostè en diverses ocasions, continua estant d'acord amb el dret de decidir de Catalunya sense límits?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo continuo estant d'acord amb el dret a decidir de Catalunya sense límits i també estic d'acord que tot això, per aplicar-ho, com també he dit sempre, cal que reculli majories socials molt àmplies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies. Senyor president, avui, aquesta tarda, tindrem una bona oportunitat per saber de forma fefaent aquesta declaració d'estar d'acord amb el dret de decidir sense límits que vostè expressa.

Des que el 2 de febrer Solidaritat Catalana per la Independència va presentar la Llei de declaració d'independència aquí, al Parlament, hi ha hagut diferents converses amb dirigents de Convergència i Unió, i una voluntat de mà estesa per acordar la tramitació de la Llei de declaració d'independència i també arribar a un acord en les esmenes que, una vegada iniciada aquesta tramitació, vostès poguessin presentar –parcials– a l'articulat del text.

Sense anar més lluny, ahir, després de conèixer la decisió d'abstenir-se de Convergència i Unió, cosa que facilitarà que el Partit Popular, Ciutadans i el PSC aprovin les esmenes a la totalitat, i per tant es bloquegi

definitivament la Llei de declaració d'independència, els vam demanar una nova reunió per buscar aquest acord, per buscar aquesta entesa que permetés la tramitació de la Llei d'independència. A hores d'ara no hem rebut resposta respecte a aquesta demanda de reunió. Vostè es queixava quan estava a l'oposició que no hi havia diàleg amb el Govern de la Generalitat; avui som nosaltres, senyor president de la Generalitat, qui hem de dir: «No hem aconseguit diàleg amb el Govern de la Generalitat, amb Convergència i Unió.»

No volem que es confongui la ciutadania, senyor president de la Generalitat: avui no es vota la Llei de declaració d'independència; avui el que es vota és permetre que continuï la tramitació de la Llei de declaració d'independència i que les esmenes a la totalitat del bloc espanyolista –PP, PSC i Ciutadans– no bloquegin la tramitació de la Llei de declaració d'independència.

La seva abstenció permetrà que es bloquegi aquesta tramitació, la seva abstenció no permetrà que puguem continuar parlant, dialogant, arribant a un acord en les esmenes parcials que vostès, amb posterioritat, poden presentar.

Ja hi ha una majoria social en favor de la independència; totes les enquestes així ho indiquen. La darrera, la més ben feta, amb cinc mil enquestats, demostra que ja hi ha una majoria social en favor de la independència. No aturem aquest anhel, aquesta demanda del poble català...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Uriel Bertran Arrué

...a favor de la independència. Reconsiderin la seva decisió d'abstenir-se... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no confonguem, jo li ho demano, l'opinió pública. Vostè ho reclamava, no? Doncs, no la confonguem. Vostè no està en aquesta proposició de llei demanant que en aquesta legislatura es voti la declaració d'independència? No estan dient això, «en aquesta legislatura»? Doncs, si vostè demana coherència i no confondre la gent, vostè com a mínim, ja que està en aquest Parlament, s'hauria de llegir dues coses: una, els programes electorals dels partits que han concorregut a les eleccions i que van ser votats; dos, el debat d'investidura a través del qual jo vaig ser elegit president del país.

Si es llegís aquestes dues coses, programa electoral i el debat d'investidura, sabia que Convergència i Unió mai ha assumit un compromís per declarar que Catalunya tingui un estat propi en aquesta legislatura. Com a mínim hauria de saber això. I, en canvi, sí que hem dit

sempre que en aquesta legislatura farem tot el que calgui, i jo espero també el seu ajut i la seva col·laboració, per defensar un pacte fiscal que ens permeti recuperar una part molt important dels recursos que genera aquest mateix país. I això és la coherència.

Suposo que vostè no ens demana... Jo entenc que vostè defensi el seu programa. Jo no només ho entenc, sinó que a més a més en aquest sentit l'aplaudeixo; ara, el que no entenc és que vostès aleshores ens demani a nosaltres que defensem una cosa diferent del nostre programa, amb el qual ens vam presentar a les eleccions. Nosaltres vàrem dir pacte fiscal en aquesta legislatura; no vàrem dir declaració d'independència en aquests quatre anys. Així són les coses, senyor Bertran, després vostè les pot explicar com vulgui, però les coses en aquest moment són així.

I, per cert, parlant de majories importants en el país, només dir-li una cosa, eh?: si vostès volen majories importants al país de cara a aquest objectiu, facin una cosa, donin exemple vostès dintre del seu grup, que és reduït, d'una certa unitat, perquè, si no ho recordo malament, es van presentar a unes eleccions i dels quatre que hi eren n'hi ha un que ja no hi és.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats ideològiques del Govern (tram. 317-00026/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, la situació no és fàcil, i en som plenament conscients, i li consta, li ho he comunicat més d'un cop, i segurament vostè es deu sentir bastant «apretat» en aquests moments al capdavant del Govern.

Però deixi que li faci una reflexió. Tots som conscients que hi ha una certa desorientació, una certa improvisació en les seves decisions de govern, com a mínim ho hem vist en aquests cent dies, i en algun moment els havíem dit que no hi havien prioritats. Ara han començat a prendre prioritats, però les prioritats són absolutament ideològiques. És a dir, beneficia cinc mil persones que deixin de pagar l'impost de successions, una minoria selecta amb renda alta, i, en canvi, la prioritat del seu programa que parlava de reduir les llistes d'espera sanitàries, això sembla que no és una prioritat. Vostè estaria d'acord, senyor president, que vostès estan prioritzant ideològicament allò que vostès consideren i que segurament no va d'acord amb la majoria de la població?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Em fa una pregunta que és una mica difícil de respondre, sincerament, senyor Puigercós, perquè què em vol dir, que els partits polítics i les formacions, i les persones, fins i tot, no actuen per ideologia? Suposo que la devem tenir nosaltres i la deuen tenir vostès. Nosaltres el que estem fent és aplicar el que deia el nostre programa electoral. Li recordo que un programa de govern és vigent per quatre anys, no per tres mesos. I, per tant, els demano que en tot això que vostès diuen que està carregat d'ideologia però que no compleix el programa, home, li demano que ens jutgin, si s'ha complert el programa o no, en el seu termini, que no són tres mesos sinó que són quatre anys.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigercós.

Joan Puigercós i Boixassa

(Pausa.) Va o no va, això? Sí. Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Mas, vostè ha decidit fer unes prioritats i unes altres no. I vostè em demana ara temps i demana quatre anys. Però el que no ens podríem trobar és que..., i vostè ho sap perfectament, quina és la situació: hi ha una situació financera, hi ha una situació d'asfíxia a Catalunya, hi han incompliments de l'Estat, hi ha un dèficit sanitari que s'ha anat acumulant durant molts anys, i hi ha la sensació de deslleialtat permanent per part del Govern de Madrid.

Vostè sap perfectament –vostè sap perfectament– que mantenir les polítiques públiques, fer sostenible el sistema de salut, d'educació o de protecció social, amb l'actual model és impossible. I si a més a més hem de continuar fent el que ja feia el Govern anterior, que era incitar al canvi productiu, al canvi de model productiu, això és impossible. I això només passa per una cosa, passa pel concert econòmic. Vostè sí que s'hi va comprometre en campanya, després parlen de pacte fiscal, i sabem que les paraules a vegades es poden anar deteriorant.

Però, senyor Mas, vostè sap i defensa el concert econòmic. Deixarà en mans, la negociació del concert econòmic, del senyor Duran o ho farà vostè directament? I si finalment el Govern de l'Estat tanca les portes, vostè què farà? Serà conseqüent amb el que vostè va fer votant sí a la consulta independentista del 10 d'abril? Perquè, al final, la legislatura dura quatre anys, però el que no ens podríem trobar és que, després d'estar quatre anys patint, retallant i decidint a qui beneficien i a qui no –a una minoria, com el que es veu–, és que al final ens diguessin: «Miri, escolti, això que Catalunya recapti, inspeccioni, gestioni i liquidi tots els impostos no ha pogut ser.»

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigercós, jo puc estar bàsicament d'acord amb allò que deia al començament, si el deute acaba rosegant i fins i tot menjant-se, cruspint-se, parlant col·loquialment, les polítiques públiques. Si aquest Govern ha de prendre algunes mesures d'estalvi i d'ajustament és perquè el deute ha arribat on ha arribat, m'entén?, i vostè mateix ho deia, i hi estic totalment d'acord: si no aturem aquesta escalada del deute, no és que haurem d'ajustar polítiques públiques, és que ens les acabariem carregant. I això aquest Govern no ho farà –això aquest Govern no ho farà–; podem ajustar, però no ens carregarem les polítiques públiques i menys les polítiques de l'estat del benestar.

Vostè diu que nosaltres tenim –i en això té tota la raó, jo li dono el cent per cent de raó– un compromís per defensar un model de finançament, un pacte fiscal en la línia del concert econòmic. No m'he amagat mai que aquest és l'objectiu, només els he demanat que, en lloc de dir-ne mimèticament com ho diuen els bascos, ho diguem a la catalana. Que vostès no en volen dir «pacte fiscal»? Proposin una altra denominació; no hi tinc cap inconvenient. Del que es tracta, simplement –del que es tracta, simplement–, és de fer entendre que el que volem és que aquest país pugui, primer, gestionar els recursos que genera, i, segon, obtenir una part més important del que obté en aquest moment dels recursos que nosaltres mateixos generem. Això suposo que és el que volem entre tots plegats.

Som dos grups parlamentaris, el de Convergència i Unió i el seu, i el Govern de la Generalitat, que estem d'acord en aquest objectiu. No ens posem la bena abans de la ferida, senyor Puigercós. Plantegem tots el pacte fiscal o el concert econòmic o digui-li com vulgui; plantegem això. Procurem convèncer aquells que no estan convençuts. Vostès potser podran tindre més èxit en aquest sentit, perquè han estat socis dels que no han estat convençuts en aquest sentit, ajudin en aquesta línia, i intentem que la societat civil en el seu conjunt...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...faci pinya en aquest sentit.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les retallades pressupostàries en el servei públic de salut (tram. 317-00030/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, sobre salut s'han de parar les mesures, s'ha de començar des de zero i fer-ho des d'una reflexió profunda que eviti el clima de confrontació i malestar. S'està posant en perill el servei públic de salut. No li ho diu l'oposició, no li ho diuen els sindicats, no li ho diem els d'Iniciativa, li ho diu el seu màxim assessor en matèria de salut.

La meua pregunta és què pensa fer després d'aquestes afirmacions.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Herrera, el que posa en perill la salut, sap què és? És haver acumulat els deutes que vostès van acumular quan estaven en el Govern. (*Forta remor de veus.*) Sí, això és el que posa en perill la salut, sí. Però no només la salut: la salut i tot l'estat del benestar. El que posa en risc la salut i l'estat del benestar és la disbaixa permanent de la qual, per cert, vostès eren els principals autors. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, un president no pot tenir sempre el retrovisor posat. (*Remor de veus.*) No, senyor Mas, un president ha de respondre de forma responsable. Després de cada retallada, el senyor Boi Ruiz ha dit: «La qualitat del servei no quedarà afectada.» Ahir diuen: «Ens comprometem a respectar l'atenció primària, les urgències i les dolències greus.» Com? Reduint quiròfans? Tancant plantes senceres d'hospitals? Tancant urgències dels CAP? Fent un ERO encobert en la salut?

Senyor Mas, nosaltres volem alguna cosa més que unes bones paraules; volem alguna cosa més que quatre compromisos per sortir de la tempesta mediàtica en què estan. I avui no es pot mantenir la qualitat del servei públic de salut amb una retallada del 10 per cent.

De fet, avui, vostès tenen un mèrit, i és difícil haver-ho aconseguit: en cent dies han aconseguit posar a tothom d'acord en matèria de salut; metges, la gent d'infermeria, els usuaris de la salut pública, tots diuen que els seus plans afecten la salut pública i la seva qualitat.

I aquí té dues opcions. La primera opció: pot continuar avalant el conseller Boi Ruiz, pot continuar construint una cortina de fum amb el que està passant en matèria de salut. O pot fer una altra cosa, senyor Mas, dir que atura l'ajust en matèria de salut, dir-ho, i potser d'aquesta manera podrien convèncer-nos que no estan fent simplement un maquillatge.

Sé que això vol dir corregir de debò, sé que això suposa una cura d'humilitat en un govern amb una gran autoestima, sé que això significa parar els peus al conseller de Salut, exresponsable de la patronal hospitalària, però, senyor Mas, senyor president de la Generalitat, l'ocasió s'ho mereix, perquè estem parlant del dret a la salut.

Per això li demanem que defensi la salut i que ho faci assumint propostes, que n'hi ha; que defensi la salut pública i que ho faci apartant aquesta retallada, i que ho faci possible, si cal, corregint el que avui és un mal conseller de Salut i defensant la salut pública.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No es preocupi, senyor Herrera, que el sistema de salut el defensarem. Sap per què? Perquè, a més a més, si tenim un sistema de salut com el que tenim a Catalunya, que és dels millors d'Europa, és perquè hi va haver un govern durant més de vint anys de Convergència i Unió, m'entén? (*Remor de veus.*) I precisament per aquesta raó, perquè l'hem fet més nosaltres que ningú. No dic que els altres no hi hagin col·laborat –no dic que els altres no hi hagin col·laborat. He dit, i escolti'm, per raons òbvies, si vam estar en el Govern més anys, doncs, som més protagonistes dels encerts i més responsables dels errors, les dues coses, però també més protagonistes dels encerts. Si vostès lloen tant el sistema de salut a Catalunya, vol dir que algú hi devia posar aquestes bases, des d'un govern, suposo, no? Doncs, bé, nosaltres això ho defensarem en allò que és essencial.

Una pregunta que els volia fer jo a vostès, encara que vostès no la puguin respondre, ja la respondré jo en veu alta. (*Rialles.*) Vostès consideren que el sistema de salut a Catalunya pot passar avui amb els mateixos recursos que hi havia l'any 2008, quan vostès estaven al Govern? És a dir, avui, en plena crisi econòmica –en plena crisi econòmica–, podem passar amb els mateixos recursos que abans de la crisi econòmica, per atendre una població que més o menys és la mateixa, que més o menys és la mateixa? Podem o no podem fer això? Doncs, escolti'm, evidentment que el garantirem, el sistema de salut, i el públic també, perquè també ens sentim protagonistes d'aquesta mateixa criatura, per dir-ho així, també ens en sentim protagonistes.

Ara, vostès creuen que es pot seguir gestionant com vostès ho feien, de veritat? Saben a on ens va portar, aquesta gestió? Els donaré només una xifra, perquè vostès prenguin consciència d'on som, almenys que prenguin consciència d'això. El sistema de salut, l'any 2010, sobre el pressupost aprovat per aquest Parlament de Catalunya, que és sobirà per aprovar pressupostos, va fer un dèficit, que vol dir una desviació, que vol dir un forat, de 850 milions d'euros!

Vostè creu que és sostenible un sistema de salut...

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

...amb un dèficit anual de 850 milions d'euros?

La presidenta

Molt honorable president, se li ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

Faci-s'ho mirar, senyor Herrera.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu vot a favor de la independència de Catalunya (tram. 317-00028/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president de la Generalitat, han passat els cent dies de gràcia del seu Govern, i alguns recorden, després dels set anys de despropòsit del tripartit, no molt bones notícies en els seus cent dies: un govern que no governa, un govern que no escolta els seus assessors, un govern que està posant en perill el sistema de salut a Catalunya, i que, el pitjor de tot, està creant una alarma social entre els catalans i les catalanes, o prenent mesures inadequades en política educativa, i no prenent cap ni una de les mesures que es necessiten per crear ocupació a Catalunya, mentre els aturats segueixen incrementant i mentre vostè el que fa és anar a votar a un referèndum per la independència.

I jo li vull preguntar, senyor president de la Generalitat: vostè considera, després del seu vot a la independència de Catalunya, que encara representa la pluralitat del poble de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs, senyora diputada, sí. I a més a més li he de dir que afortunadament represento el poble de Catalunya, afortunadament, que suposo que vostè no discutirà que ens va votar àmpliament ara fa tres mesos. Suposo que això no ho discutirà.

Per cert, senyora Sánchez-Camacho, vostè recorda, quan a mi se'm preguntava, abans de les eleccions, què votaria en un referèndum així, què responia? Se'n recorda, d'això? I què he fet? I els votants, que vol dir els ciutadans d'aquest país, quan varen anar a votar massivament a Convergència i Unió fa tres mesos, no sabien el que el senyor Mas votaria en un referèndum així, si algun dia es presentava? Pensi-hi, senyora Sánchez-Camacho.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè deia que en el seu programa electoral no parlava del dret a la independència, que vostè parlava del pacte fiscal –ara fins i tot li vol posar un altre nom, d'acord amb el senyor Puigercós; aquí cada dia anem canviant els programes–; després ve el debat d'investidura i diu que porta Catalunya a una transició cap al dret a decidir sense límits, i ara el president de tots els catalans se'n va a votar.

Miri, jo l'havia escoltat en campanya electoral, però esperava més de vostè i esperava més del seu sentit comú. I vostè ha actuat sense sentit d'Estat, sense sentit comú i sense representar la pluralitat del poble de Catalunya.

I, li dic, a partir d'aquests moments, vostè no representa la pluralitat dels catalans, representa la minoria que vol sentir-se independent i independitzar-se de la resta d'Espanya. *(Veus de fons.)* Però a mi vostè ja no em representa. Jo no vull independitzar-me de la resta..., de la resta de Catalunya, ni els divuit diputats, ni els quasi 400.000 catalans que van votar el Partit Popular.

I li dic una cosa, la coherència s'aplica al carrer i s'aplica aquí. I el que vostès no poden fer és enganyar, perquè almenys els catorze diputats que sí que diuen, en aquesta cambra, i solament catorze, que volen la independència del poble de Catalunya, diuen la veritat. Vostès juguen amb foc, i el qui juga amb foc es crema, i no es cremarà solament vostè sinó tot el poble de Catalunya. I Catalunya no es mereix un president tan irresponsable com vostè.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, veig que vostè ja està en plena campanya electoral. *(Veus de fons.)* Vostè està aquí en plena campanya electoral: visca el discurs per aquí, visca la incoherència per allà, etcètera.

A mi, també m'agradaria, no li puc fer una pregunta perquè vostè no pot respondre ja, però sí una re-

flexió... (*Remor de veus*) Però sí una reflexió –sí una reflexió–: si jo no hagués anat a votar –sí no hagués anat a votar– no podrien fer aquest mateix discurs que vostè fa les persones que sí que hi han anat?

Així està, escolti'm... (*Veus de fons.*) Perdoni..., no, això no és un diàleg de cafè, senyora Sánchez-Camacho... (*Remor de veus.*) Estem al Parlament de Catalunya... Podrien considerar exactament el mateix.

Per tant, fixi's, li ho diré d'una altra manera. Jo, a més a més de president de la Generalitat sóc un ciutadà d'aquest país, i, com a ciutadà –com a ciutadà–, tinc tot el dret d'anar a votar, com el rei si un dia va a votar en un referèndum, i és el cap de l'Estat. (*Remor de veus.*) M'entén? Exactament igual! O com el president del Govern espanyol quan un dia va a votar en un referèndum, estigui o no d'acord amb el conjunt del poble espanyol. Hi tinc tot el dret del món, i vostès aquest dret no me'l trauran. M'entén?, encara que jo sigui president de la Generalitat. El que em poden exigir és que, com a president de la Generalitat, jo defensi el conjunt del poble de Catalunya. I, deixi'm dir-li una cosa, això ho faré més en la seva globalitat que no pas vostè.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment dels compromisos contrets en el debat d'investidura (tram. 317-00029/09)

La formula l'honorable... (*persisteix la remor de veus*) –sí us plau..., silenci, si us plau–, la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, pel que sembla en els actes que vostè fa a diferents municipis de Catalunya com a president de Convergència Democràtica, presentant candidats per a les eleccions municipals del 22 de maig, vostè promet, compromet, anuncia i esperona coses que ha negat prèviament, o vostè o representants del seu Govern, als alcaldes i alcaldesses d'aquests municipis.

Vostè creu, president, que fer això manté el compromís que va prendre en el debat d'investidura que vostè mateix ha esmentat avui aquí de ser i voler ser, com acaba de dir també ara, el president de tots els catalans?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Nadal, m'agradaria que em posés algun exemple, perquè suposo que això dit així, en genèric, no té

massa consistència, quan em posi algun exemple jo li podré respondre.

Si el que em diu és que jo no puc anar a presentar candidats com a president de Convergència i Unió, els vespres o els caps de setmana, aleshores li diré que s'ho facin mirar, perquè, si no ho recordo malament, els presidents de la Generalitat del Partit Socialista han fet exactament el mateix.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Miri, senyor president, jo no li discuteixo ni el resultat electoral, com és evident, ni el que pot fer o no pot fer a diferents nivells. Ara, vostè, amb molta freqüència, quan convé barreja la dimensió personal, la partidària i la institucional, i quan convé les separa, i diu: «Avui parlo a títol personal, i aquest és un dret que m'empara ara i sempre; sóc el president de Convergència Democràtica i actuo en nom de Convergència Democràtica i és un dret que m'empara, i sóc el president de la Generalitat de Catalunya, i aquest és un dret que m'empara.»

Però, senyor president, miri, per fer bons els seus compromisos en el debat d'investidura, els retalls que estan anunciant i aplicant en matèria de salut i educació també incompleixen el debat d'investidura. I, per tant, la barreja d'aquesta doble dimensió, o triple, és un incompliment, una falta de respecte a la ciutadania de Catalunya i l'obligaria, a vostè, a prendre consciència d'un consell que li volem donar: faci cas dels seus assessors, pari-ho tot, presenti el pressupost, demani ajuda, aturi les retallades, miri els ulls dels ciutadans de Catalunya, asseguri els serveis públics de salut i educació i torni a començar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ja em temia que no hi havia exemple. (*Veus de fons.*) No, home..., però, escolti'm, ara me'l donarà i no ha estat capaç de comentar-ho en el temps que tenia? És a dir, ho ha de donar d'amagatotis això? (*Veus de fons.*) Ah, no..., és que ho tenia... (*persisteix la remor de veus*), tenia vostè...

La presidenta

Si us plau..., si us plau, president... Silenci, si us plau, senyores diputades, senyors diputats!

El president de la Generalitat

...una oportunitat d'or per comentar l'exemple i resulta que probablement no hi és.

Dit això..., miri, hi ha una cosa que jo no sé si vostès en són conscients o no, jo crec que sí que en són conscients –jo crec que sí que en són conscients–, el que passa és que ara fan veure que no en són, de conscients. I això se'n diu *irresponsabilitat*. Però, vaja, vostès són absolutament lliures d'actuar amb tota la irresponsabilitat que vulguin. De vostès, em sorprèn, d'altres, no tant; perquè vostès són un partit que té mentalitat de govern: els poden anar millor les coses o pitjor, però són un partit que té mentalitat de govern; de fet, governen a moltes ciutats, a la mateixa ciutat de Barcelona, la capital de Catalunya, i no cal dir al conjunt de l'Estat espanyol. I..., és clar, el que em sorprèn és que vostès ara critiquin alguns ajustaments que aquest Govern ha de fer, ho vulgui o no ho vulgui, ajustaments se n'han de fer; i que vostès, a més a més de no entendre-ho, doncs, a més a més, ho critiquin obertament.

Perquè, fixi's una cosa, es va inventar aquest Govern 7.500 milions d'euros de dèficit? Li sona això de l'any passat, quan el seu compromís era no passar de 4.800? Li sona que en els pressupostos de l'Estat ens hagin «birlat» 1.450 milions d'euros amb el seu vot a favor? Li sona d'alguna cosa, això? (*Veus de fons.*) Ah, no? No va amb vostès? Vostès no van votar els pressupostos de l'Estat? (*Persisteix la remor de veus.*) Els pagaran l'any 2013. És a dir que a vostès els és igual que el paguin el 2013...

La presidenta

President, un moment, si us plau! President –president–, disculpi... Tenim un ple molt llarg, tot el dia d'avui més tot el dia de demà..., els demano una mica de calma i de silenci i que cada u pugui debatre el seu torn.

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

Si es manté la línia que s'estava seguint això va al col·lapse com Grècia, els ho dic així. Prenguin-ne consciència. Volen l'exemple de Grècia? Saben què significa? Col·lapse del servei públic, col·lapse de l'estat del benestar i col·lapse de les classes més modestes.

Nosaltres no portarem aquest país al col·lapse, a diferència del que vostès pretenien.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la possibilitat d'aconseguir més recursos per a destinar-los a l'estat del benestar (tram. 317-00031/09)

La formula el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que la delicada situació de les finances de la Generalitat en què s'ha trobat el seu Govern els obliga a prendre determinades mesures que no són gens agradoses però que cal fer; no és fa ni per caprici ni per ideologia, sinó per responsabilitat i per arreglar la disbauxa i la irresponsabilitat absoluta dels que han governat en els darrers set anys. El Govern –el Govern– ha d'actuar amb responsabilitat tot i no ser responsable de la situació actual, i ha de posar remei al mal que els que ara més criden i més exigeixen van generar.

De seguir..., ho acaba de dir el president, de seguir com el Govern anterior gastant al marge dels ingressos, no hi ha dubte que posaríem en autèntic risc el sistema i també l'estat del benestar en poc temps. Per això cal fer ajustaments, cal prioritzar més que mai, i vol dir tenir clar el que és important i bàsic per a un país; i, en una situació com aquesta, destinar-hi esforços i energies per garantir-ho, consolidar-ho i fer-ho possible malgrat les adversitats.

President, des de Convergència i Unió ens sentim protagonistes i creadors de l'estat del benestar de què gaudeix el nostre país; per això el valorem i el defensem com ningú: sense demagògies i sense farses; el vam aixecar i consolidar amb més fets que paraules, amb molts més fets que paraules. I, per això, en una situació com l'actual tot allò que fem ha de ser, entre d'altres coses, per enfortir i garantir la viabilitat i la solidesa del nostre estat del benestar.

President, al mateix temps, en el moment actual, i malgrat totes les dificultats, hi ha gent que reclama més recursos en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de les diferents prestacions socials. Hi ha gent que vol enfortir, però també anar a més en aquest camp, hi ha gent que reclama tot això.

Per això la pregunta, president, que li volem fer és saber quines possibilitats hi ha en el context actual d'ajustament, de crisi econòmica, de lluita contra el dèficit, quines possibilitats hi ha d'aconseguir més ingressos, més recursos per destinar-los a l'estat del benestar.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta, senyor diputat, vostè diu que la gent té dret a reclamar més recursos, i és veritat; però també la gent té el deure d'entendre quina és la situació del nostre país, i, sobretot, té el deure en un sentit, que és que, per no abusar ara d'uns recursos que no tenim, i, per tant, per fer dèficits excessius, no col·loquem aquests deutes a les generacions futures.

La gent té dret a demanar més, però té el deure de no col·locar a les generacions futures una part important d'allò que nosaltres estem consumint en aquest moment, sigui en el que sigui. I la realitat és la que és.

Hi ha hagut, hi ha encara, una situació de dificultats econòmiques molt importants que ha disminuït els ingressos rotundament de les administracions públiques en el seu conjunt. Com a conseqüència d'això, no s'han ajustat les despeses, que és el que faria qualsevol família: si et disminueixen els ingressos, què fa una família? Què han hagut de fer moltes famílies d'aquest país? Doncs, ajustar les seves despeses. Això també val per a l'Administració, almenys val ara, potser abans no valia, però ara val, perquè ens hem de comportar com es comporta també la gent en el país, les famílies, les petites empreses, els autònoms, etcètera, no?

Ara, vostè diu: «Necessitem més recursos per al nostre estat del benestar.» Jo hi estic d'acord. Com els podem obtenir aquests recursos?

Doncs, miri, el primer que hem d'intentar és reactivar la nostra economia, perquè això és el que ens portarà més ingressos de cara el futur. Si el teixit productiu va millor, si les empreses van millor vendran més i es pagaran més impostos. I si la gent té més feina també es pagaran més impostos, i amb aquests impostos es milloraran les polítiques de benestar.

I, segon, com podem obtenir més recursos? Doncs, miri, a través del pacte fiscal; a través que aquest país es quedi una part més important de l'esforç que ell mateix genera a través de la seva gent.

Per tant, és evident que aconseguirem més recursos, per una via i per l'altra, però ara en aquest moment el que hem de fer és no posar en perill definitiu el nostre sistema de benestar, i el posaríem en perill definitiu si seguíssim amb la inèrcia de menysprear els recursos que hi ha, els actuals, i pensar que els recursos són gairebé il·limitats.

Nosaltres, en aquest sentit, actuarem amb responsabilitat per no caure en la irresponsabilitat de carregar-nos unes bases de l'estat del benestar que sistemàticament s'han posat en perill.

La presidenta

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00012/09)

El secretari primer donarà lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la comptabilitat del diputat Joan Güell, que ha estat publicat en el dossier del Ple. Prego al secretari primer que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari primer

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el 29 de març del 2011, ha acordat establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parla-

ment de Catalunya, i d'examinar les dades declarades pel diputat Joan Güell i Serra, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs polítics públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament proposa al Ple l'acceptació de comptabilitat del diputat Joan Güell i Serra.

»Palau del Parlament, 29 de març.

»El secretari, Pere Calbó, i el president de la comissió, Benet Maimí.»

La presidenta

Moltes gràcies.

Passem seguidament a la votació.

Es pot considerar aprovada, aquesta proposta, per assentiment? (*Pausa.*)

D'acord.

Projecte de pressupost del Parlament per al 2011 (tram. 230-00001/09)

Doncs, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de pressupost del Parlament per al 2011.

Per acord de la Mesa ampliada, farà la presentació del Projecte de pressupost del Parlament, corresponent a l'any 2011, el vicepresident primer, l'il·lustre senyor Lluís Corominas i Díaz.

El vicepresident primer

Gràcies, presidenta. Efectivament, em pertoca presentar el pressupost del Parlament per a l'exercici del 2011. Aquest pressupost és de 59.656.890 euros, i és el primer pressupost d'aquesta legislatura i el primer que s'aplica amb el pla d'austeritat acordat per la Mesa del Parlament.

Aquest pressupost té un decrement del 9,05 per cent respecte al pressupost del 2010 i, si ho comparem amb el pressupost del 2008, un decrement del 17,3. Aquesta reducció és conseqüència, a grans trets, de la reducció dels sous dels diputats i diputades; del manteniment, també, de la reducció dels sous dels funcionaris; d'una rebaixa substancial del capítol II, concretament, un 12,90 per cent; també, de la reducció de les obres, de la inversió que s'ha fet en aquests darrers anys; el manteniment de les inversions en informàtica i comunicació, i l'únic increment que hi ha en aquest pressupost, que és referit a tot el que pertoca a estalvi energètic; per tant, també serà ara un increment, però després també un decrement.

Per capítols, el capítol I, el capítol de remuneracions de personal, baixa un 3,19 per cent; es situa a 26.628.206 euros. Hi ha una reducció de la plantilla d'acord amb el pla de reducció que vam acordar en el pla d'austeritat. Això voldrà dir la no-convocatòria de noves places,

no cobrir algunes de les jubilacions que hi haurà els propers anys, i també redimensionar alguns dels departaments d'aquest Parlament.

També en aquest capítol, l'assignació dels diputats..., recordin que l'anterior legislatura ja va haver-hi una part de la legislatura que es va aplicar una reducció entre un 5 i un 15 per cent. Això, de cara a l'any 2011, significa un 8,74 per cent de mitjana ponderada de reducció del sou dels diputats. I també això ha comportat, evidentment, una reducció en les quotes d'assegurances socials, i també en el cost de les pòlisses de vida.

Respecte al capítol II, se situa a 11.532.684 euros, és un 12,90 menys que l'any passat i, si ho comparem amb el 2008, on el pressupost del Parlament va ser l'any que va pujar més, és un decrement d'un 27,5 per cent. Hi ha una reducció de 150.000 euros a la partida del programa de visites; en tot cas, es racionalitzaran els horaris de visites. Reducció també de 150.000 euros en les despeses de comunicació; de 150.000 euros en les despeses protocol·làries, igualment també en els actes institucionals; 200.000 euros menys en les despeses de viatges; reducció també en les publicacions –300.000 euros–; reducció també en els costos de manteniment, perquè el que es fa és fer nous concursos de cara al manteniment del Palau del Parlament, i també, com ja es va anunciar, reducció del parc mòbil d'aquí el Parlament, que comportarà un decrement de 300.000 euros.

Respecte al capítol IV, que són les aportacions dels grups parlamentaris, si bé la partida es congela, es deixa a 17.100.000 euros, en realitat hi ha un decrement d'un 10 i mig per cent, perquè és la mateixa dotació que l'any 2006. Cada quatre anys es feia un increment de la partida dels grups parlamentaris, aquesta legislatura no es farà, i això vol dir que acumulem aquest decrement del 10,5 per cent i, per tant, també de cara als propers anys es congela aquesta partida en aquests 17 milions, que suposa no incrementar-lo en 1.800.000 euros, que és el que s'hauria hagut de fer si s'hagués fet com es feia abans.

Respecte al capítol d'inversions, saben que aquesta cambra ha fet un esforç inversor important els darrers anys adequant els despatxos dels diputats, adequant també l'àrea de restauració, adequant també l'espai de comunicació, i no es preveuen grans inversions de cara als propers anys. En tot cas, en tot el que és informàtica i comunicacions sí que hi haurà una partida i sí que fem un esforç en tot el que és l'increment de la inversió en les mesures d'estalvi energètic.

En aquest sentit, els concreto que s'implementarà el sistema de gestió ambiental, que ja es va fer una diagnosi en el seu moment, i la implementació del sistema de gestió ambiental comportarà, seguint les normes de la certificació ISO 14001 i les normes EMAS, una sèrie de mesures, dotze en concret, que van des de la gestió de residus; la implantació d'un sistema de gestió d'energia; la utilització de sensors de qualitat ambiental per a la renovació de l'aire; la inversió més important serà el canvi dels equips de climatització del Palau del Parlament, especialment d'aquest hemicicle, que són dels anys vuitanta, i, per tant, el que farem és un esforç també inversor en aquest sentit; la sistematització i la prevenció en l'ús de sistemes de climatització; la millora de l'eficiència dels siste-

mes d'il·luminació; la instal·lació de dispositius d'aturada automàtica d'enllumenat; la gestió de l'aigua sanitària; la formació interna del personal del Parlament; l'emissió també a l'atmosfera dels gasos refrigerats, i finalment, també, en tots els contractes que faci aquesta cambra, les clàusules d'ambientalització en tots els concursos públics. Tot això suposarà una inversió en els quatre anys per sobre del milió i mig d'euros, i, per tant, serà l'única partida que sí que s'incrementarà.

Conjuntament amb el pressupost del Parlament i d'acord amb el que disposa la Llei del Síndic de Greuges, la Llei 24/2009, concretament a l'article 87, hi ha la secció pressupostària del Síndic de Greuges.

El pressupost del Síndic de Greuges, de la sindicatura de greuges, és de 7.941.097 euros. Això pressuposa un decrement respecte a l'any anterior d'un 10 per cent.

S'ha de dir, de tota manera, que per primera vegada, i també en aplicació del títol vuitè de la Llei de la sindicatura de greuges, es diferencia el pressupost propi del Síndic de Greuges, que és de 7.603.327 euros, de la creació de l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura. La creació d'aquesta entitat pressuposa 337.769 euros i, per tant, s'incorporen també en el pressupost.

Per capítols, el capítol I de la sindicatura de Greuges puja 6.200.000 euros; el II, 1.450.000; el IV, 30.000; el capítol VI, 181.000, i el capítol VIII, 5.000.

Al voltant, precisament, d'aquesta sessió pressupostària de la sindicatura de greuges, la Mesa ha debatut i ha acordat traslladar als grups parlamentaris la necessitat que de cara al proper període de sessions hi hagi una adequació i harmonització de tot el que és el control pressupostari i el seguiment, l'avaluació dels òrgans que depenen d'una manera o altra d'aquest Parlament però que són independents, com són la Sindicatura de Comptes, la sindicatura de greuges i l'Oficina Antifrau, i, per tant, que des dels grups parlamentaris, conjuntament amb la Mesa, es faci una proposta d'harmonització i d'adequació legislativa que, d'alguna manera, doncs, vingui a racionalitzar un fet que ara ens sembla que es pot millorar.

Bé, aquest és, doncs, el pressupost del Parlament de cara al 2011; va ser aprovat per unanimitat en la Mesa celebrada el 31 de març, i, en tot cas, agrair a tots els grups parlamentaris les seves aportacions en el pla d'austeritat i que han servit per conformar també aquest pressupost de cara al 2011.

Gràcies.

La presidenta

Si no hi ha cap intervenció, passarem... (*Alfons López i Tena demana per parlar.*) Sí, senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Senyora presidenta, gràcies. Farem debat i votació sobre aquesta matèria, o simplement explicació de vot?

La presidenta

Explicació de vot.

Alfons López i Tena

Llavors, voldria fer explicació de vot...

La presidenta

Doncs, té la paraula.

Alfons López i Tena

...en nom de Solidaritat Catalana per la Independència.

En primer lloc, la Mesa de 31 de març del 2011, si es refereix el senyor vicepresident a la Mesa Ampliada, no ho va aprovar per unanimitat, perquè Solidaritat Catalana per la Independència va votar-hi en contra.

En segon lloc, en aquesta Mesa Ampliada no vam tenir aquesta documentació, sinó exclusivament la quantitat global dels diversos capítols, amb la comparativa de pujada o baixada respecte a l'exercici anterior, exclusivament això. Per tant, no vam poder votar ni a favor ni en contra dels quatre folis que es dediquen aquí als 60 milions d'euros de diners públics, de diners dels contribuents dedicats al pressupost del Parlament.

En tercer lloc, que aquestes partides no estan ni desglossades, ni determinades, ni dient a què corresponen.

Per tant, el que hem de dir sobre el pressupost del Parlament, els 7.200.000 euros d'alts càrrecs, els 4.101.000 euros d'assegurances, l'1.245.000 euros de pensions, els 202.000 euros de lloguers i cànon de material de transport, els 612.000 euros de despeses d'assegurances, els 4.106.000 euros d'indemnitzacions per raons del servei, ja ho farem saber directament als ciutadans amb determinació i glossa, una per una, de quines partides, de què cobra cada diputat d'aquesta cambra per cadascun dels conceptes. Perquè amagar què cobren els diputats i a què es dediquen els diners públics, nosaltres no serem còmplices de fer-ho. I, per tant, ho farem públic amb tot detall.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació del Projecte de pressupost del Parlament per al 2011.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

El Projecte de pressupost ha estat aprovat per 131 vots a favor i 3 en contra.

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2011 (tram. 231-00001/09)

Passem ara al punt quart de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2011.

Prego a la secretària segona que doni lectura a l'acord de la Mesa que proposa els diputats interventors.

(Pausa.)

La secretària segona

Disculpin. Respecte a la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2012, la Mesa Ampliada del Parlament, en la sessió tinguda el 31 de març del 2011, d'acord amb allò que disposa l'article 29.5 del Reglament, ha acordat proposar al Ple la designació dels senyors Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialista, i Pere Calbó i Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular, com a diputats interventors per a aquest període pressupostari de l'any 2011.

La presidenta

Moltes gràcies.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovada.

Proposició de llei

d'estabilitat pressupostària i de garantia de l'equilibri financer de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00009/09)

I passem al punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària i de garantia de l'equilibri financer de la Generalitat de Catalunya.

(Remor de veus. Pausa.)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, de les dues grans eines per fer política econòmica, política fiscal i política monetària, les administracions públiques, ja sigui a nivell nacional o autonòmic, només disposen de la política fiscal, només disposen de la capacitat de determinar, a través dels impostos i de l'activitat econòmica prevista, quina serà la capacitat d'ingressos per donar suficiència a les despeses concretes, per després decidir les polítiques socials i com impulsar i fomentar l'activitat econòmica i productiva.

L'any 1998, amb l'entrada d'Espanya a la unió econòmica i monetària, l'altra gran eina dels estats per desenvolupar política econòmica es va cedir al Banc Central Europeu. Espanya deixava de ser competent en matèria monetària. S'havien acabat les sortides de la crisi a través de fabricar bitllets, de donar-li a la màquina, d'augmentar la base monetària, en definitiva, de

devaluar, de sortir de les crisis sent més pobres de cara a l'exterior i no millorant el valor afegit. Per tant, en la mateixa crisi s'incubava l'entrada a la crisi següent.

Aquest objectiu de crear una unió econòmica i monetària s'havia de fer amb coresponsabilitat amb els estats. Perquè la unió econòmica i monetària prosperés necessitava el concurs de tots. Per un cantó, del Banc Central Europeu, portant a terme una política monetària estricta, mantenint els preus i evitant tensions inflacionistes. I, per l'altre, dels estats. I quan dic «estats» parlo de totes les administracions que conformen un estat, que en el cas d'Espanya, a més de l'Administració general de l'Estat, hi ha les comunitats autònomes i els ajuntaments. Doncs, bé, els estats havien d'assegurar l'equilibri fiscal, el no-endeutament i la fi dels dèficits desorbitats.

Per tots aquests motius es van crear els criteris de Maastricht, per aconseguir la convergència econòmica entre els diferents territoris de la unió econòmica i monetària i per assegurar que no hi hauria països que possessin en perill la moneda única. Quinze anys després s'ha demostrat que alguns països han actuat com polissons, com *free riders*, han actuat al marge dels criteris d'estabilitat i equilibri financer, han fet el que han volgut, han gastat sense pensar, sense valorar el que provocava el malbaratament dels diners públics, dels diners de tots, dels diners dels impostos, sense valorar el que costava als contribuents pagar impostos, sense valorar l'esforç que fan diàriament moltes persones treballant moltes hores per acabar pagant impostos. Els impostos són la conseqüència de moltes hores de treball de moltes persones. Això, senyores i senyors diputats, sempre s'ha de tenir present. I desgraciadament Catalunya i el conjunt d'Espanya no han estat una excepció en la mala gestió dels recursos públics, de la mateixa forma que tampoc ho han estat Grècia, Irlanda o Portugal. Catalunya i el conjunt d'Espanya han dilapidat molts diners, molts impostos dels contribuents, molt d'esforç i hores de treball de moltes persones.

Així, doncs, molts observàvem atònits com el Govern espanyol i de Catalunya, davant caigudes del PIB de l'any 2009, incrementaven la previsió de despesa en els pressupostos generals de l'Estat en un 17,3 per cent i en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya en un 7,3 per cent, fet que va obligar, més tard, a les dues forces polítiques que van incrementar el sostre de despesa per a l'any 2010, concretament Partit Socialista i Convergència i Unió, a portar a terme la major tisorada social de la història, que va significar que es congelessin les pensions d'1.200.000 pensionistes catalans, que va significar que es rebaixés el sou en un 5 per cent de mitjana dels treballadors públics i que va acabar amb diferents drets socials, com el xec nadó.

També havíem vist polítiques de malbaratament com el Plan E, que no era altra cosa que canviar totxo per totxo, vorera per vorera, inclús en alguns casos on el cartell de l'obra valia més que la mateixa obra, 16.000 milions d'euros; la promesa dels quatre-cents euros independentment del poder adquisitiu del contribuent, 6.000 milions d'euros; l'increment de treballadors per part del sector públic en 146.972 persones entre 2007

i 2009, que ha significat un 1,58 per cent del PIB de més en despesa pública; l'augment del sector públic català en un 318 per cent durant el Govern tripartit; l'augment d'un 59 per cent dels alts càrrecs de la Generalitat durant el Govern tripartit. Tot això ha provocat un increment del dèficit públic, que va passar del 0,3 l'any 2004 a l'11,2 l'any 2009, fet que ha posat en perill la credibilitat, la confiança i la capacitat d'atreure inversió estrangera per part de la nostra economia.

Si el diferencial de deute entre Espanya i Alemanya havia estat favorable a Espanya en anys anteriors, ara ens trobem com porta molts mesos al voltant dels dos-cents punts bàsics de diferència.

D'altra banda, també observem com el Govern de la Generalitat és incapaç de finançar-se i decideix emetre bons oferint-los directament als ciutadans a un interès entre el 4,25 i el 4,75 per cent, i unes comissions bancàries entre el 0,25 i el 3,8 per cent. Per tant, la Generalitat de Catalunya acabarà pagant bons a un 7,75 per cent.

A més, observem com aquesta gran demanda de crèdit per part de les administracions públiques, a causa dels desequilibris financers del sector públic, està fent que el sector públic competeixi amb famílies i pimes pel crèdit de les entitats financeres. Quan alguns dirigents polítics demanen a les entitats financeres que obrin l'aixeta del crèdit s'haurien de preguntar també si la demanda de crèdit que ells provoquen, a causa de la mala gestió dels recursos públics, fa que moltes famílies i pimes no puguin accedir al crèdit, fet que té conseqüències absolutament negatives per al consum, per a la inversió i per tant per a la creació de llocs de treball.

Així, doncs, atesa la situació de debilitat i desconfiança envers l'economia catalana, és imprescindible portar a terme mesures per recuperar la credibilitat i la confiança. Hem de donar seguretat als inversors, hem de tornar a demostrar que es pot invertir en l'economia catalana. I això només ho farem possible si som capaços de demostrar que complim amb la paraula donada, que fem el que diem.

I per aquest motiu l'instrument de més credibilitat dins el marc constitucional i estatutari és fer una llei on ens limitem a no gastar més del que tenim, a actuar com actua una família, estalviant en els moments de bonança i no gastant més del que tenim en els moments de crisi. Per tant, si les administracions públiques disposen només de política fiscal per fer política monetària, no podem permetre que perilli el benestar social, l'equilibri institucional i el desenvolupament econòmic perquè determinats dirigents polítics han estat irresponsables i han gastat més del que tenien.

Evitar el dèficit i el malbaratament dels diners de tots no es fa amb declaracions, entrevistes en *prime time* i actes institucionals, com fa el senyor Mas, sinó que es fa amb l'ús dels instruments legals disponibles que assegurin l'equilibri financer i l'estabilitat pressupostària. Les comunitats autònomes s'han convertit en l'Administració de referència en termes de despesa pública atès el gran volum de recursos i competències que gestionen; són una part essencial en la consecució dels objectius d'estabilitat que ens hem marcat.

Per això avui, senyores i senyors diputats, el Partit Popular de Catalunya presentem aquesta llei d'estabilitat pressupostària i de garantia de l'equilibri financer de la Generalitat de Catalunya, una llei amb què pretenem que el sector públic català en el seu conjunt es sotmeti als mateixos principis d'estabilitat pressupostària per tal d'assolir l'equilibri financer en el conjunt de les administracions públiques. D'aquesta forma es garantirà l'austeritat del sector públic, fet que ajudarà a recuperar la confiança en l'economia, amb la qual cosa es recuperarà el consum, la inversió i, en definitiva, l'ocupació.

Amb aquesta proposició de llei no es presenta un nou sacrifici per als catalans i catalanes, sinó una oportunitat, una oportunitat que implica un canvi de mentalitat i de comportament en la gestió dels recursos públics, una oportunitat que ens assegura la desaparició del dèficit, una inflació baixa, més competitivitat i un deute limitat, la qual cosa ens permetrà sortir de la crisi, créixer i augmentar l'ocupació, a més de generar confiança, credibilitat i estabilitat envers els mercats financers. En els moments de crisi hem d'assegurar que les despeses no superin les disponibilitats d'ingressos. Per això la proposició de llei que presentem el Partit Popular de Catalunya estableix els mecanismes per evitar que les situacions excepcionals de dèficit acabin generant problemes de solvència, de credibilitat i de confiança cap a les administracions públiques.

D'altra banda, amb aquesta llei també pretenem assegurar que en els moments de bonança econòmica les despeses públiques no creixin de forma il·limitada, sinó que la seva evolució estarà d'acord amb l'increment de preus i amb el creixement de l'economia. Però el sector públic català no es pot entendre estrictament com l'Administració de la Generalitat, sinó que hi hem d'afegir també altres òrgans dependents com poden ser entitats autònomes o empreses públiques, a les quals també hem d'afegir les entitats que conformen l'Administració local. Però no seria suficient només amb la garantia d'aplicació de l'equilibri pressupostari, sinó que també amb aquesta proposició de llei es determina el règim de responsabilitat de la Generalitat de Catalunya i dels organismes dependents en matèria pressupostària i financera en cas d'incompliment d'aquests compromisos.

En economia, com en els altres àmbits de les polítiques públiques, hi ha bones polítiques i males polítiques; hi ha polítiques que donen bons resultats i polítiques que donen mals resultats. Per això aquesta proposició de llei que presentem avui en aquesta cambra és un primer pas per sortir de la crisi. L'austeritat és un element imprescindible per sortir de la crisi, però no és suficient si no va acompanyada de rebaixes d'impostos que afavoreixin l'economia productiva, de mesures a favor d'emprenedors i autònoms, i de polítiques destinades a l'ocupació dels joves i a acabar amb la situació dels aturats de llarga durada.

Senyores i senyors diputats, hem de ser conscients de l'enorme moment de dificultat en què es troba l'economia catalana en termes de deute, d'atur i de dèficit. Fa poc coneixíem com Catalunya és la comunitat autònoma on més ha crescut l'atur durant el mes de març i que té un deute més elevat, en comparació amb les

altres comunitats autònomes. Totes aquestes dades demostren la necessitat d'implementar mesures urgents que recuperin la confiança i la credibilitat en l'economia. Si vostès, senyores i senyors diputats, no permeten que aquesta llei vagi endavant, estaran donant un senyal equivocat, un missatge equivocat als mercats, als inversors i a les persones que potser tenen pensat venir a invertir a Catalunya, a les persones que potser tenen en ment impulsar un projecte empresarial a Catalunya i sobretot a les més de 600.000 persones que volen i no poden treballar, i que mereixen una oportunitat de treball a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, aquesta proposició de llei garanteix que les properes decisions en política econòmica no siguin un impediment a la competitivitat de l'economia, garanteix una política fiscal que fomenti l'estalvi i la inversió productiva, cosa que serà de gran ajuda per al teixit industrial, el creixement econòmic i la productivitat.

Així mateix, un dels altres eixos d'aquesta proposició de llei és l'aposta clara per la transparència i la bona informació en les dades fiscals i en l'evolució de les variables de tipus fiscal. No poden tornar a succeir situacions d'informació confusa sobre els nivells d'endeutament de la Generalitat de Catalunya; no pot tornar a succeir el serial sobre quin és el deute i el dèficit de la Generalitat de Catalunya, com ha succeït en aquests últims mesos. L'única forma d'evitar declaracions confuses i desafortunades, com les efectuades per algun dirigent polític, concretament el senyor Oriol Pujol, en què afirmava que la Generalitat no seria capaç d'assumir els compromisos més bàsics en matèria pressupostària com és el pagament de nòmines, és assegurant la màxima transparència en les dades, garantint una informació suficient, necessària i idònia que permeti la verificació del compliment del principi d'estabilitat pressupostària i d'equilibri financer.

En definitiva, amb aquesta proposició de llei posem un nou enfocament en la política pressupostària i econòmica, posem la primera pedra perquè la nostra economia pugui competir millor i pugui sortir del forat de l'atur, dels impostos, del deute i del dèficit en què es troba, i permeti recuperar la confiança, la credibilitat i la inversió, que són la clau per sortir de la crisi, per tornar a recuperar les oportunitats i l'ocupació entre la societat catalana.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, bé, avui podríem rescatar la discussió de l'any 2005, perquè és la mateixa llei d'estabilitat pressupostària que va presentar el PP; bé, amb alguns canvis, evidentment, perquè hi ha hagut normativa,

doncs, que l'ha hagut d'afegir. Era exactament el mateix en aquell moment, no?

Evidentment, com que era exactament el mateix, nosaltres, per coherència i amb rigor, votarem que no, i per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, com vàrem fer el 2005, com hem fet sempre que s'ha presentat una llei d'aquest tipus, d'estabilitat pressupostària, i també en el Congrés dels Diputats.

Em permetrà, senyor Teixidó..., no sé com ho farà vostè. No, ho dic per allò de la coherència, perquè... (*Veus de fons.*) No, no, el 2005 va dir que sí, i ara em sembla que dirà que no, perquè ha presentat una esmena a la totalitat. Suposo que, com que demanava també coherència, a veure..., avui també ens agradarà veure, aquesta coherència, com la demostra. (*Més veus de fons.*) No, no, no en tinc cap dubte, que ho demostrarà, però en tot cas li costarà una mica.

Per què presenten el mateix, si estem en una situació econòmica diferent el 2005 que el 2011? Perquè suposo que entenen que això de l'estabilitat pressupostària és com una panacea que pot servir per a qualsevol moment, no? És bàsicament la definició de l'ortodòxia ultraliberal, que està, diguéssim, en la ment i en les propostes del Partit Popular. És una recepta fracassada, senyors del Partit Popular; Hoover ja ho plantejava també als Estats Units d'Amèrica els anys trenta, i ja saben com va acabar, vostès..., ja ho saben, no?, com va acabar Hoover i tota la seva proposta econòmica, no?

Mirin, jo penso que el concepte d'estabilitat no és d'aplicació rígida; això seria una definició clarament neoliberal: estabilitat pressupostària; o sigui, els ingressos i les despeses tenen un joc temporal, permanent, no any rere any, sinó que necessiten, evidentment, un cicle econòmic molt més ampli, no?

La teoria econòmica diu que les polítiques públiques precisament han de ser anticíclicues. Vostès proposen el contrari. I, a més a més, fa la sensació que no van a l'arrel de l'assumpte. Perquè, qui ha provocat la crisi? La crisi no l'ha provocada el dèficit públic, sinó el privat i l'especulació financera i immobiliària. Les agències privades de qualificació del deute a partir del 2001, amb el *boom* immobiliari, qualificaven a l'alça els diferents productes financers, com les hipoteques escombrària, que ja coneixen, o els actius tòxics, sempre en connivència amb la banca. I, en plena crisi, ara, quan els governs han d'emetre deute per obtenir liquiditat, les qualifiquen a la baixa, perquè els especuladors obtinguin beneficis.

Ja ho deia bé el multimilionari, en Warren Buffett, un dels propietaris de l'agència Moody's, deia: «Això és la lluita de classes» –deia–, «i la meua» –la d'ell–, «la dels rics l'està guanyant.» Una bona definició. Per això aplaudim la querrela penal contra aquestes agències que han impulsat l'observatori DESC i ATTAC i altres organitzacions socials, demostrant que es pot i s'ha de lluitar contra la dictadura del mercat i no, com es proposa des del Partit Popular, sotmetre's a aquesta dictadura del mercat.

Precisament, l'esforç per ajudar la banca i la pèrdua d'ingressos per la desaparició de la bombolla immobi-

liària, juntament amb les reduccions fiscals als rics, ha provocat el dèficit actual. Anem a l'arrel del problema i no ens l'inventem, perquè ens interessa des del punt de vista ideològic.

I, tant vostès com, en aquest cas, també, Convergència i Unió, volen fer pagar aquesta situació a la classe treballadora, als funcionaris, als sectors socials més vulnerables, retallant drets, per un cantó, i serveis, i, per l'altre, privatitzant el sector públic. Ja ho deia el senyor Fernández Teixidó el 2005 també, que es va enfadar perquè li vàrem dir que aquesta és la seva obsessió, que evidentment ara podrà materialitzar, a partir del 2011, perquè han guanyat les eleccions i podran fer allò que ja el 2005 desitjaven amb deliri. I ara ho podran fer –de fet, ja han començat– en l'àmbit sanitari i en l'àmbit educatiu. I em sembla que ho anirem veient en d'altres àmbits.

Miri, si nosaltres fem una ullada a la resta d'Europa, veurem que els països que han sabut combinar reactivació via despesa pública i reformes progressistes, fiscals, reformes fiscals progressistes i progressives, estan millor. Els països nòrdics estan millor, perquè tenen un sector públic potentíssim. I aquest sector públic ha set generador de llocs de treball, ha set generador de riquesa i han set els que han aguantat més fortament una situació de crisi mundial.

I el mateix, doncs..., aquest impacte sobre les finances públiques, que la greu crisi econòmica ha provocat per aquest esclat que jo els deia de la bombolla immobiliària, ha posat de manifest una cosa molt clara al nostre país, i també a la resta de l'Estat espanyol: la insostenibilitat del sistema tributari espanyol. Els ingressos tributaris en el conjunt de l'Estat espanyol es troben l'any 2009 en un escàs 34,5% del PIB, deu punts per sota de la mitjana dels setze països de l'Eurozona.

Amb una fiscalitat d'aquestes magnituds, que, a més a més, recau de forma pràcticament exclusiva sobre les rendes salarials i els consumidors, no hi ha possibilitats de sortir de la crisi, ni hi ha possibilitats de mantenir un estat del benestar homologable a la mitjana dels països europeus.

Per això és necessari un pacte fiscal que impliqui refiscalitzar l'economia espanyola, restituint els impostos per a les rendes més elevades, redistribuint les contribucions de cadascú, d'acord amb el principi de «qui més té, més contribueix», i sobretot, també, eliminant una altra xacra com és el frau fiscal.

El que cal és redreçar els ingressos i convergir en l'Europa avançada, no reduir-los encara més per convergir amb els països empobrits, que és la proposta que se'ns planteja aquí, i que se'ns ha plantejat també des de l'Estat espanyol, tant, evidentment, el PSOE com el Partit Popular, com Convergència i Unió sempre donant-los suport en aquestes retallades fiscals, que ha provocat, evidentment, aquesta situació.

A més a més, la Unió Europea també dona més marge temporal per fer les adaptacions, els ajustos pressupostaris necessaris, no?, cosa que no es fa ni a Catalunya, ni a la resta de l'Estat espanyol. Tallar el dèficit exclusivament per la via de la despesa pot portar a un

crac econòmic i laboral enorme. Ja ho estem patint. Ja es diu que, amb les actuals polítiques conservadores i neoliberals, la crisi durarà almenys una dècada, fins al 2017: mitja generació perduda per aquestes polítiques nefastes en aquest sentit.

I no és veritat allò que sovint, tant Convergència i Unió com el Partit Popular, ens diuen, aquella cançoneta, no?, que la dreta repeteix contínuament: «Si apugem els impostos, marxaran les empreses.» No..., no és veritat –no és veritat. «Marxaran els rics.» No és veritat. «No invertiran.» No és veritat. Perquè, si fos veritat, no veig jo que l'empresariat ni els rics de Dinamarca o de Suècia o de França marxin a tota pastilla, no?, amb molta por, davant la situació fiscal que hi ha allà, que és molt superior la pressió a la nostra. O sigui que això és veritablement una fallàcia, no té cap sentit. En tot cas, ho deuen dir per fer por o perquè la gent pugui arribar a entendre una mica més el que vostès proposen, no?

Aquest ajust pressupostari, aquest del 3,6 a l'1,3, és una bestiesa. Provoca una contracció de la despesa que realimenta la pèrdua d'ingressos fiscals. I, per tant, no soluciona el problema del dèficit, sinó que l'empitjora. Saben vostès que cada punt de reducció són 2.000 milions d'euros menys de despesa, equivalent aproximadament a 45.000 llocs de treball del sector públic, per exemple, no? Quan a Catalunya, a més a més, ja tenim més de 600.000 aturats, el que menys ens convé és generar més aturats.

El conseller Mas-Colell ho sabia, i suposo que vostès també, que l'economia pot presentar múltiples situacions d'equilibri. La pregunta és sempre: cap a quin equilibri ens vol portar? Baixos salaris? Baixa despesa social? Pocs incentius a la innovació? Redistribució de la renda a favor del capital? Exportador, això sí. O cap a un altre model? Cap a un model de tipus nòrdic, competitiu per la qualitat i no pas pel preu. Aquí és el que s'ha de triar. Aquestes són les preferències i els models que s'han de seguir i que pot triar un govern o l'altre. La reducció s'ha de produir per un creixement de la despesa que generi ocupació, amb la mobilització dels capitals privats, que faci que s'incrementin els ingressos públics i que es redueixin, evidentment, les prestacions per atur.

O sigui, en definitiva, es tracta d'aprofitar els potencials de la nostra economia, que són molts i molt importants, inclosa, i també molt i molt important l'economia social i l'economia del benestar, i no d'ofegar-la cada cop més, com es planteja en aquests moments.

Per la qual cosa nosaltres tenim un altre model per a redreçar el país que no passa, evidentment, per donar suport a aquesta proposició de llei d'estabilitat pressupostària. D'aquí la nostra esmena a la totalitat i d'aquí, evidentment, el rebuig a aquesta proposta.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... De fet, senyor Coto, el tipus d'intervenció que vostè ens ha fet aquest matí aquí..., naturalment, la que vostè creia oportuna, només faltaria –després hi entraré, amb tot el detall, eh?–, possibilita..., el fet de fer aquesta pantalla tan gran sobre totes les consideracions de la situació econòmica, possibilita, doncs, una intervenció com la que acabem de sentir: una intervenció profundament ideològica i atemporal.

O sigui, el que acabem de sentir és que ni la crisi, ni el dèficit, ni el deute, ni la situació que patim té res a veure amb el Govern d'aquest senyor durant set anys. Ve aquí el senyor Boada a donar-nos lliçons i a explicar-nos quin model haurem d'incorporar per treure el país de la crisi, aquells que ens hi han portat. (*Veus de fons.*)

Ara bé –ara bé–, senyor Coto, vostè ha possibilitat que aquest tipus d'intervenció es produís; bé, doncs, era el risc de la seva intervenció. Jo m'ajustaré, com vostè veurà, a la proposta que ens fa aquí, per veure si podem..., en fi, entendre què és el punt específic nostre, pel qual presentem una esmena a la totalitat, no? Però, evidentment, això no té res a veure amb aquest conjunt de coses antigues, desfasades i avorrides que ens ha presentat el senyor Boada, que sospito que ens hi haurem d'anar acostumant durant tota aquesta legislatura. Diu: «Escolti'm, això aquí, nosaltres, en tot el que ha passat, no hi tenim res a veure.» Diu: «Nosaltres al que venim aquí és a donar-los lliçons, a vostès.» Tant que hauríem agraït alguna bona lliçó de govern quan ells governaven. No, ens vénen a donar la pallissa ara. (*Veus de fons.*)

Així són les coses, Boada. Però, ja..., ja em vindria de gust entrar en el debat; com pot imaginar, no ho faré, contestaré en Coto. (*Veus de fons.*) Coto, jo subscric el principi de descripcions generals que vostè ens fa. Vostè ens presenta com haurien de ser les coses si poguéssim tenir estabilitat pressupostària. Hi estem absolutament d'acord. No estic segur de compartir alguns dels detalls que vostè utilitza per il·lustrar el perquè d'algunes reflexions que té sobre l'estabilitat pressupostària. També li ho vull dir amb franquesa.

Però els enunciats, els conceptes que vostè utilitza, des d'aquest grup parlamentari, nosaltres els compartim. Els detalls, crec que alguns són una mica esbiaixats, senyor diputat; està en el seu dret, però compartim clarament els conceptes que vostès ens plantegen aquí, des d'aquest punt de vista. I ens sembla que és un disseny noble que vostès vulguin presentar una iniciativa d'aquestes característiques, que posen en el centre l'estabilitat pressupostària.

Arreu del món, l'estabilitat pressupostària i la reducció al mínim del dèficit és un bé. Arreu del món, als països del nord també. Tothom malda per tenir estabilitat pressupostària, i només senzillament als que tenen la butxaca foradada això se'ls en refot. Tothom malda per tenir estabilitat pressupostària i tenir dèficits controlats, i deute públic reduït –tothom. Doncs, aquí hi ha gent que a això diu que: «Escolti'm, com que les coses van com van..., de què ens hem de preocupar nosaltres d'aquesta visió tan capitalista i tan de

dretes que consisteix l'estabilitat pressupostària?» Per què estabilitat pressupostària? Diu: «Escolti'm, si aquí del que es tracta és de gastar, tot el que puguem, sense límits.» Aquí sí, sense límits!

I vostè ha tingut l'amabilitat, senyor diputat, d'anar buscant aquests elements que donen raó a allò que tot economista mínimament preparat sap avui al món, no només occidental, al món pretesament comunista: que l'estabilitat pressupostària és un bé. Els xinesos, amb un govern comunista, saben que l'estabilitat pressupostària és un bé, i que el dèficit s'ha de combatre i que el deute també. Els comunistes a la Xina, aquí no. Els comunistes aquí tenen una visió diferent. Són les coses. Són gent, diguem-ne, que són gent peculiar, són gent interessant, Boada. Francament, deixi'm que li ho digui: són gent interessant, són gent peculiar. Què vol que li digui?

Després entrarem en el tema de les coherències, però, en principi, sàpiga, vostè, que nosaltres compartim aquesta visió que vostè ens ha ofert sobre el tema de l'estabilitat pressupostària.

És a dir, creiem que crear ocupació implica fer créixer l'economia i fer créixer l'economia vol dir tenir finances públiques sanejades. O sigui, no és un problema de si hem de posar més impostos, menys impostos, més de dretes, més d'esquerres... No! Hi ha creixement econòmic quan tens finances públiques sanejades. I tens finances públiques sanejades quan hi ha un equilibri entre l'ingrés i la despesa. I pots equilibrar ingrés i despesa si veritablement tens una política econòmica raonable, on poses l'accent en empreses i en particulars tirant de l'economia.

Això, senyor Coto, és el que vostè ens ha vingut a dir, i això nosaltres ho compartim –nosaltres ho compartim. Sostenim, doncs, que el creixement econòmic, l'enfortiment de la salut econòmica del país i la creació d'ocupació exigeixen comptes equilibrats i superàvits, no dèficits –i superàvits, no dèficits.

Ara bé, el que ens toca fer ara és analitzar el contingut del que vostè ens proposa, senyor Coto. I el que vostè ens proposa és una iniciativa que..., vostès van presentar pràcticament el mateix tipus d'iniciativa l'any 2005. Però no havien succeït dues coses aleshores, que és el que crec que els obligaria a reflexionar; o sigui, l'esperit el compartim, la lletra no, perquè és una lletra caducada, obsoleta.

Pensi bé el que..., de veritat, per no tenir una polèmica estèril amb vostè, que no la vull tenir, no..., compartim el contingut, no la lletra. La lletra és obsoleta, perquè? Perquè vostè no té en compte ni la Llei general d'estabilitat pressupostària del 2006 –no 5, 6– i el Reial decret del 2007, que fan que, quan parlem d'estabilitat pressupostària, tinguem nous instruments, que al 2005, senyor diputat, no teníem. I aquesta és la raó de la coherència en la posició que mantenim: defensem, com aleshores, l'estabilitat pressupostària, estem com aleshores a favor del superàvit, estem com aleshores en contra del dèficit, però tenim instruments, senyor diputat –instruments de legislació espanyola, per cert–, perquè justament aquesta estabilitat pressupostària quedi garantida. Si m'ho permet amb una expressió plena de cordialitat, ens trobem davant d'una inicia-

tiva parlamentària que des del punt de vista del contingut, diputat, és redundant, per obsoleta, perquè el que ens demana en tot el seu articulat..., si vostè té la paciència –que segur que la té, i segurament ho ha fet– de comparar el reial decret de què jo li faig esment i la llei del 2006, veurà que no cal la seva iniciativa.

De manera que el que li proposo és: sumem esforços conceptualment per defensar el concepte, però no té sentit ara un tràmit parlamentari que..., diputat, li ho dic seriosament, quan avancéssim en tràmit parlamentari descobriria vostè que bona part dels articles, dels tretze articles, i bona part de les cinc disposicions cauen pel seu propi pes, perquè ja estan vigents. Faci aquest esforç, diputat: dels tretze articles que vostè ens situa i de les cinc disposicions, dues transitòries i tres finals..., estan vigents.

Per tant, per aquesta raó nosaltres no donarem suport al tema de la seva iniciativa. No perquè no compartim el noble desig que l'acompanya; però és que ja la tenim feta, aquesta feina. Dediquem els esforços d'aquesta casa a instruments parlamentaris des del punt de vista de qualsevulla proposició que vulguin presentar vostès que no tinguem aprovada.

Si em permet, senyor Coto, dir-ho d'una manera ben cordial, vostès han tirat mà del rebost; deixi'm que li ho digui cordialment, han tirat mà del rebost. Cosa normal quan s'està a l'oposició, eh?, què li he de dir? Què li he de dir després de set anys d'oposició? Però han tirat mà del rebost. Tenien una iniciativa del 2005, li han canviat el... –jo a més ho he mirat això, eh?–, li han canviat la introducció per col·locar la nova legislació i l'han mantingut exacta. Doncs no, metodològicament això és impossible, senyor Coto

Ja està, no té més importància. Sap per què? Perquè jo li agraeixo que tinguem l'oportunitat, primer, de discutir l'estabilitat pressupostària, el superàvit, i denunciar una vegada més la catàstrofe que el Govern tripartit ha significat per a aquest país. Això és el que tinc ganes de poder dir aquí, i per això li ho agraeixo. La coherència, nosaltres, de no acceptar això dient..., justament, justament parlant de coherència, home, algú hauria de mantenir aquí la coherència. Doncs, no –doncs, no–, vénen aquí, plantegen una iniciativa, diuen: «Escoltin, això no va amb nosaltres», etcètera. Però qui presenta la iniciativa és vostè.

Dit aquest punt de vista, és..., val la iniciativa, val el concepte, val el debat, no val la proposició, diputat. Ja sé que no ho farà, però el que seria raonable és que vostès, els diputats del Partit Popular, ho poguessin parlar i poguessin dir... Ja sé que no es fa, perquè això en l'ús parlamentari, benvolguts diputats i diputades, això no funciona així. Però el que seria raonable és dir: «El que ens diuen és cert? Doncs, retirem-ho.» I no tenim per què derrotar una iniciativa ben intencionada.

Bé, en canvi, jo vull aprofitar els quatre minuts que em queden per anar a la qüestió de fons en què crec que el Partit Popular s'ha de comprometre; el Partit Popular s'hi ha de comprometre, i agraeixo molt la presència aquí dels diputats populars perquè s'hi puguin comprometre. La qüestió de fons és la següent: tenim un dèficit de l'1,3 que... –objectiu, eh?, objectiu de l'1,3–,

que sembla que se l'hagi inventat aquest Govern, segons ha dit en Boada. Nosaltres hem decidit que volem tenir un dèficit de l'1,3. Quan vostè sap perfectament –tothom ho sap– qui ens marca l'objectiu de dèficit i d'on ve l'objectiu de dèficit també marcat –també marcat– al Govern espanyol... Per cert, això es decideix fora –ni a Madrid–, i se'ns marca. I el problema que tenim és perquè, volent mantenir polítiques públiques, la retallada tal com s'ha presentat per part de la seva intervenció ens posa per sobre de l'1,3. Diputat, aquest és el debat.

I caldria esperar que tota aquella gent que té la voluntat d'ajudar es plantejés la següent qüestió: com sortegem la dificultat d'arribar a un dèficit de l'1,3, quan probablement es podrà anar més enllà i el Govern espanyol no accepta el pla de viabilitat? Diputats, aquest és el debat seriós; tota la resta és rotlló ideològic. El debat seriós d'una cambra seriosa, preocupada pel que passa, és: tenim un pla de viabilitat presentat, marquem un objectiu determinat, amb un ajust pressupostari determinat, i no en tenim prou, i el Govern de Madrid diu: «No, no, vostès més.» I com es fa?

I jo saludo amb interès dues qüestions, i per això espero de vostès també reflexió. He sentit a dir a portaveus parlamentaris del Partit Popular: «Probablement –probablement–, la gent del Govern de Catalunya té raó quan reclama el Fons de competitivitat.» Ho he sentit a dir a dirigents populars a Madrid. Doncs, mira, hem donat una passa endavant. També ho he sentit a dir a dirigents socialistes, però m'ha decebut molt saber que això ho decidiran després del congrés, aquest que tenen, que deu ser molt important. No, no ho han dit vostès, no, diputada, no em miri així, com volent dir: «Què diu?»; ho ha dit directament el portaveu, que ha dit: «És veritat que hauríem de donar suport al tema de reclamar per a Catalunya el Fons de competitivitat. No estem en condicions ara de fer-ho, ho farem al congrés.» Aquest matí; no fa una setmana, diputada. I no té més importància, perquè ja significa un pas endavant, perquè crec que podrem comptar amb el Partit Socialista per veure com recuperem el Fons de competitivitat. I encara més: el senyor Rajoy ha vingut per aquí aquests últims dies a dir-nos que està obert a discutir el pacte fiscal, i això sí que és una novetat –això sí que és una novetat.

Fixi's bé, diputat Coto, el que significaria per al Govern i per a Catalunya, quant a estabilitat pressupostària, tenir el Fons de competitivitat i estar oberts a discutir el pacte fiscal. Fixi's el que és estabilitat pressupostària. I lluny d'una proposició rescatada del passat, lluny d'una articulació de present que no obeeix als objectius que té marcats el Govern, lluny de l'adoctrinament ideològic, si poguéssim discutir de com anem junts per reclamar el Fons de competitivitat: vostès, el Partit Socialista, Iniciativa, Convergència i Unió, tot el Parlament, en ple el Parlament, també Esquerra i també els grups més minoritaris, a reclamar que aquest Fons de competitivitat és nostre. Senyor Coto, no creu que aquesta seria una fórmula fantàstica per avançar en l'estabilitat pressupostària? No creu que en lloc de l'article 4 del projecte que plantejarem hauríem donat una passa excel·lent si tenim el PP al costat del Govern per demanar que aquests diners

són de Catalunya? Jo crec que estan en condicions de fer-ho, malgrat les picabaralles que tots tenim permanentment. Vostès estan en condicions de fer-ho, i el Partit Socialista també, només faltaria. Jo crec, senyor Boada, que Iniciativa també, ho crec sincerament; al marge de tot el debat més ideològic, vostès saben que aquesta partida de 1.450 milions euros és fonamental per a Catalunya –és fonamental per a Catalunya.

I, per tant, això és, diputat, estabilitat pressupostària. I resoldre el problema d'estabilitat pressupostària vol dir obrir-nos a un pacte fiscal...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo ja, senyora presidenta, per dir el següent. Nosaltres, senyor Coto, tot respectant el disseny que vostè planteja aquí, tot sent absolutament partidaris de l'estabilitat pressupostària, tot apuntant pels superàvits, tot sabent com creix l'economia d'aquest país, no els podem votar a favor aquesta iniciativa per dues raons: extemporània i redundant. Però estem oberts a parlar de l'estabilitat pressupostària, senyor diputat, sempre que vostès ho demanin, sempre que aquesta cambra ho cregui oportú.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Senyors diputats, senyores diputades... Senyor Teixidó, sort que no ha fet una intervenció ideològica, sort d'això –els altres, sí, el senyor Coto, sí, el senyor Boada, sí, vostè, no–, i que ens diu quins són els debats –i quins no– que hem de tenir en aquesta cambra. Gràcies, senyor Teixidó. Tot i així, si els sembla, m'intentaré referir a la proposició de llei que avui ens presenta el Partit Popular.

El Partit Socialista, el Grup Socialista no donarà suport a aquesta proposició de llei. En primer lloc, i el més important de tot, perquè creiem que és un pas enrere respecte als canvis que es van fer el 2007, concretament amb la llei del 2006 i amb el reial decret del 2007, que superaven aquella obsessió aznarista del dèficit zero. Perquè van ser uns canvis que, fixi's, no deien «no a l'estabilitat pressupostària». Efectivament, l'estabilitat pressupostària és un bé a preservar, és una cosa que ens convé. Però té sentit fer estabilitat pressupostària sempre en un any concret? No en té cap. Té sentit tenir estabilitat pressupostària al llarg del cicle econòmic, considerar dèficits o el que es coneix com a *golden rule*, que són per inversió productiva, inclús en un mes de creixement econòmic? Té sentit. I aquestes

són les reformes que es varen fer pels governs socialistes l'any 2007 i que aquesta llei vol intentar anul·lar, en el sentit que torna a l'escenari anterior. Nosaltres per aquests motius no li donaríem suport.

Vostès moltes vegades –Convergència i Unió també ho fa sovint– barregen el que és la retòrica o intenten fer una comparació entre la retòrica de l'economia familiar i l'economia d'un govern. A mi aquesta retòrica no m'agrada, perquè jo crec que justament en moments que les famílies s'han d'estrènyer el cinturó segurament és quan el Govern ha d'estar allà, ajudant-les més a superar aquests moments, i a l'inrevés. Però en aquest cas sí que m'aprofito d'aquesta retòrica que fan servir vostès de l'economia domèstica, eh?: tornar al dèficit zero per llei en cada exercici pressupostari equivaldria a dir-li a algú que es comprés un pis en efectiu. I això no tindria cap sentit.

En segon lloc, tampoc donem suport a la proposició de llei que vostès ens presenten, perquè la reforma de la llei 2006 i el reial decret del 2007 contenen mecanismes de tall federal que a nosaltres ens semblen adequats. Gràcies a la reforma hi ha una combinació efectiva d'elements multilaterals i d'elements bilaterals que són un exemple de disseny federal, perquè la negociació essencial, la que importa, és la que es fa al si del Consejo de Política Fiscal y Financiera i a la Comisión Nacional de las Administraciones Locales, i, per tant, és de tall federal, funciona, i no entenem que la manera de fer-la funcionar sigui reproduir el que es fa en l'Estat, que som tots, de tall federal a cada un dels parlaments.

En tercer lloc, tampoc donarem suport a la proposició de llei que avui vostès ens presenten, per alguns problemes en l'articulat. Concretament –el senyor Teixidó també ho citava–, perquè la majoria dels seus articles ens semblen redundants, o directament, i en casos molt concrets, perquè hi ha incorreccions. Li poso, per exemple, un petit exemple en l'article 9.5, quan parla que el Parlament aprovi la liquidació del pressupost, quan vostè entendre que té sentit que un parlament fiscalitzi la liquidació d'un pressupost, però en cap cas té sentit que l'aprovi.

Dit això, li reitero que aquests són els tres motius principals pels quals no donarem suport a aquesta llei, però permeti'm uns minuts perquè em refereixi a les intervencions que han realitzat els portaveus que han utilitzat prèviament el torn de la paraula.

El senyor Teixidó ens deia que la coherència d'haver fet el 2005 el que va fer, que és donar suport a una llei exacta, i a més proferint, amb el seu estil, bastantes... –anava a dir una paraula més forta–, intentar posar en contradiccions els grups de la bancada esquerra, diu que avui el sentit del seu vot és l'absolutament contrari, perquè efectivament hi ha una legislació estatal que és dels anys 2006 i 2007. Esperem que sigui així, senyor Teixidó, perquè a mi em dona la sensació que té també a veure, almenys una mica a veure no amb com vostès són govern, que d'això tindrem quatre anys per parlar-ne, sinó com feien vostès oposició i quin tipus d'oposició feien. I això, senyor Teixidó..., el que avui ja és del tot inacceptable és que vostè, en lloc d'estar més de la meitat de la seva intervenció intentant ridi-

culitzar el senyor Boada, per fer no sé si riure aquest Parlament –no sé molt bé quin era el seu objectiu–, el que vostè avui no pot fer és culpar de la crisi econòmica i de l'atur que hi ha a Catalunya el Govern d'esquerres. Perquè vostè avui és d'un grup parlamentari que dona suport a aquest Govern. Jo no sé si els aturats del mes de març vostè els posa al compte del seu Govern, perquè si ho fes seria una irresponsabilitat, i si ho posa en el del Govern d'esquerres també ho és. La crisi existeix, i el que s'ha..., és de gestionar. I a mi el que em sembla és que vostè el que està intentant és buscar excuses, perquè vostès no la saben gestionar de cap de les maneres; l'únic que saben és donar privilegis a les 529 persones més riques de tot Catalunya.

I en segon lloc, senyor Boada, vostè apuntava a un debat, efectivament, que crec que és important, que és el de si té sentit exigir aquesta reducció tan gran, tan important, tan intensa del dèficit en un exercici corrent, que és una exigència europea. I jo crec que això és un debat que segurament ens haurem de plantejar, perquè la reducció tan important del dèficit té efectes econòmics i socials importantíssims, i això és així. El que passa, senyor Boada, és que nosaltres hem decidit formar part d'un club que es diu Europa, del qual volem ser membres, i només té sentit si aquesta estratègia es planteja a nivell europeu. Perquè, si no, sap què passa? Si som nosaltres els que ens desviem d'aquesta norma, acabarem molt pitjor del que estàvem si la complim o la intentem complir coordinadament amb Europa.

Per últim, senyor Coto, vostè ha utilitzat aquesta tribuna..., la pot utilitzar –també li ho ha dit el senyor Teixidó– per al que vostè consideri oportú. Vostè ha vingut a fer campanya contra el Govern Zapatero des d'una tribuna del Parlament de Catalunya. Ho considera lícit. A mi, sincerament, no em sembla que sigui la manera d'afrontar un debat aquí al Parlament. Però, en tot cas, senyor Coto, aquesta nova versió del *paro, déficit y despilfarro* que vostè ens ha intentat, un cop més, fer bona avui en aquesta tribuna..., jo només li diria una cosa: no donem el senyal col·lectiu, si us plau, que aquí no hi ha un consens a favor de l'estabilitat pressupostària, perquè tots estem d'acord amb l'estabilitat pressupostària. Aquí el tema no és fer complir un dèficit, senyor Coto; és com es compleix aquest dèficit. N'hi ha uns que el volen complir reduint impostos als privilegiats i, al mateix temps –perquè és així, el dèficit és la diferència entre ingressos i despeses–, carregant-se tot el que poden els serveis que utilitzen més els que menys tenen; i n'hi ha uns altres que volem complir el dèficit fent reformes, fent ajustos d'austeritat i decisions difícils, però sobretot amb un horitzó de futur col·lectiu i de cohesió social. Aquesta és la diferència. La diferència no és voler tenir estabilitat pressupostària, i crec que en aquests moments de crisi econòmica, senyor Coto, seria un molt mal senyal col·lectiu a donar que això fos així.

Per tant, i per acabar, només li reitero que votarem que no a aquesta llei, o votarem específicament que sí a l'esmena a la totalitat que han presentat el Grup d'Iniciativa i el Grup de Convergència i Unió, perquè considerem, com li deia, que afegeix problemes, més que no planteja solucions, que afegeix traves, més que no planteja agilitat, que afegeix confusió, més que no ofe-

reix claredat, i més enllà i sobretot, perquè dificulta un mecanisme federal que ja existeix i que funciona –i, per tant, aquí al Partit Socialista de Catalunya no ens hi trobarà–, i també perquè atempta contra una sensatesa en la gestió de les finances públiques, imposant un dogmatisme que entén el dèficit com una religió, i no l'entén com un instrument de política econòmica pública, destinat a suavitzar els efectes del cicle econòmic. I en això també vostè entindrà que el Partit Socialista de Catalunya aquí tampoc ens hi trobarà.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, surto a aquest faristol per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana davant d'aquesta proposta, aquesta Proposició de Llei d'estabilitat pressupostària presentada pel Partit Popular. Ja avanço que votarem favorablement les dues esmenes a la totalitat presentades i, per tant, mostrem el nostre rebuig a aquesta proposició de Llei que, com he dit, ha presentat el Partit Popular. I, de fet, alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ja ho han dit: estem reproduint, en certa manera, un debat que l'hem tingut en diverses ocasions, però sobretot –sobretot– va ser l'any 2005, amb una proposició de Llei pràcticament idèntica a aquesta que ens sotmeten ara a votació. De fet, aquell any 2005 ja vam parlar, ja vam debatre sobre els antecedents. Estàvem parlant d'uns antecedents que es remunten a l'any 97, amb el Pacte d'estabilitat i creixement del Consell d'Amsterdam; per tant, una recomanació des de la Unió Europea que els diferents estats membres i, per tant, les diferents administracions havien de tendir cap a aquesta estabilitat.

El problema arrenca del que va ser l'aplicació d'aquella recomanació d'Europa. I d'aquella aplicació el primer fet que tenim és de l'any 2001, i en aquest cas el Govern espanyol, presidit per José María Aznar, ho va aplicar a aquella famosa teoria del dèficit zero. I, per tant, quan sentim parlar d'estabilitat pressupostària venint del Partit Popular, des d'Esquerra Republicana ja automàticament pensem i veiem que hi ha el dèficit zero al darrere.

I, per tant, diputat Coto, en primer lloc li volem fer una pregunta: quan parla vostè d'estabilitat pressupostària, vostè està pensant en el dèficit zero?, o parlem, en tot cas, d'una estabilitat flexible?, que aquí ens podríem trobar amb el que pensem i hem defensat sempre des d'Esquerra Republicana. Evidentment, els temps han canviat, i aquestes recomanacions que vénen d'Europa no són exactament aquestes, però sí que tenim una molt mala experiència des de Catalunya del que va significar aquesta llei del dèficit zero. De fet, el Govern Aznar va desplaçar tota la despesa cap als diferents territoris, cap a les diferents ad-

ministracions; desplaçada, no podíem tenir dèficit. Molt bé, ho van fer perfecte. A més a més, amb deslleialtat institucional –que no ve de l'època Aznar, ja es produïa abans i es produeix ara. Per què «deslleialtat institucional»? Doncs, transferir competències sense tenir els recursos econòmics. I així es desplaça dèficit públic cap a la resta d'administracions, venint de l'Estat.

L'any 2005 parlàvem de la sanitat; revisant el diari de sessions, parlàvem de la sanitat, i, vaja, un aspecte en què avui mateix, a la sessió de control, doncs, hem tingut oportunitat de sentir pros, contres, respecte a aquesta situació. I parlàvem de l'estabilitat pressupostària l'any 2005, i posàvem com un exemple el que havia succeït en sanitat: transferència sense els recursos; evidentment, desplaçant el dèficit públic cap a, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya. Així es mantenia aquell dèficit zero. Per no parlar de la trampa del dèficit zero, perquè de dèficit públic en tenia, l'Estat, en aquell moment; l'únic, que estava compensat pel superàvit de la seguretat social. I així és com feia la trampa el Govern Aznar per aplicar aquest dèficit zero.

Per tant, senyor Coto, tenim memòria –tenim memòria històrica, però tenim memòria més recent– i, realment, quan sentim que el Partit Popular parla d'estabilitat pressupostària, ens posem a tremolar, ens posem a tremolar com a país, perquè l'experiència és la que és. I de fet, posteriorment, els anys 2007, 2006, el mateix 2005, es va començar a anar cap a una estabilitat més flexible. I aquí el nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en el Congrés dels Diputats va tenir molt a veure amb aquesta flexibilització de l'estabilitat. I de fet..., abans s'hi ha referit la diputada Rocío Martínez-Sampere, al fet de la incorporació de la *golden rule*, és a dir, poder fer dèficit quan estem finançant inversions productives. Qui no està d'acord amb això? Perquè, si vostè està d'acord o està defensant un dèficit zero, voldrà dir que no està d'acord a poder generar dèficit quan estem parlant de finançar inversions productives. Perquè amb això nosaltres estem d'acord, i el dèficit zero això no ho permetia –el dèficit zero això no ho permetia.

Estabilitat flexible? Doncs, evidentment, atenent als cicles econòmics; abans també s'hi referien. No és el mateix el dèficit que es genera en una època de bonança econòmica... Abans el senyor Teixidó deia que el tripartit ha estat la catàstrofe, abans ha dit la frase: «La catàstrofe de la gestió del tripartit.» Els anys de bonança econòmica estàvem amb dèficits públics per sota de l'1 per cent, estàvem amb dèficits públics per sota del 0,8, fins i tot disminuint aquells que ens vam trobar de l'any 2003. I, per tant, quan estem parlant d'estabilitat pressupostària, hem de tenir en compte els cicles econòmics, perquè no és el mateix l'any 2004, l'any 2005, l'any 2006, eh?, fins i tot rebaixant..., malgrat que estiguéssim en època de bonança econòmica en el darrer Govern de Jordi Pujol, hi havia més dèficit públic en aquell moment que els anys 2004, 2005, 2006, i això és bona gestió. Per tant, «catàstrofe»..., m'agradaria que matisés aquestes paraules.

I, evidentment, quan arriba el moment de la crisi econòmica és quan aquest dèficit públic es dispara. I per això quan parlem d'estabilitat pressupostària entenem que ha d'haver-hi..., no ha de ser una estabilitat pres-

supostària només en l'exercici, sinó que s'ha de veure amb la perspectiva d'un cicle econòmic, on compti el moment de crisi econòmica profunda i, evidentment, el moment de bonança econòmica. I és quan tinguem en compte tot el cicle econòmic quan podrem establir un marge d'estabilitat pressupostària.

I després una reflexió final: a Catalunya podem parlar d'estabilitat pressupostària quan tenim un dèficit fiscal, eh? –no públic, fiscal–, de 20.000 milions d'euros? Perquè abans el senyor Teixidó deia, quan parlava de la filosofia de l'estabilitat pressupostària: «Es tracta de poder equilibrar l'ingrés amb la despesa.» Un país que paguem... (*Veus de fons.*) No, no, estem d'acord –estem d'acord–, li agafo la seva paraula, la seva frase, diguéssim, per argumentar la meua reflexió, i segur que estarem d'acord; si no, no plantejaríem una comissió amb base parlamentària per estudiar el concert econòmic i fer una proposta catalana del concert econòmic, eh? Per tant, en aquest punt estem d'acord.

La reflexió anava en el següent sentit: podem parlar d'estabilitat pressupostària en un país que en aquests moments es recaptin 20.000 milions d'euros que marxen i no tornen? Doncs, sota l'opinió d'Esquerra Republicana, no –sota l'opinió d'Esquerra Republicana, no–, perquè això afecta greument –això afecta greument– el que estàvem parlant abans: quan es va transferir la sanità sense els recursos, o els Mossos d'Esquadra, o..., anem fent tota la llista, eh?, de totes aquelles competències transferides sense els recursos. I tant, que genera dèficit públic! Però generat pel dèficit fiscal. I, per tant, el dèficit fiscal afecta directament el dèficit públic i, per tant, la mateixa estabilitat. I entenem que un debat que podia fer un país normal..., un país normal és aquell que pot recaptar els seus impostos i tots aquells reverteixen en la seva pròpia societat en forma d'inversió pública o de despesa pública, pot fer un debat sobre l'estabilitat pressupostària, però nosaltres, malauradament, no el podem fer.

I aquesta és la reflexió que volia atendre, i per això també fer una reflexió en veu alta, que aquí sí que amb el Partit Popular segur –segur– que no ens posem d'acord, malgrat que també és bo de sentir que estan a favor del Fons de competitivitat; com a mínim, ni que sigui per aquest petit punt, ens hi trobarem totalment d'acord.

Res més. Marcar, doncs, el nostre desacord, per tota la sèrie d'arguments que he dit, respecte a la proposta del Partit Popular i, doncs, anunciar el vot favorable d'Esquerra Republicana a les dues esmenes a la totalitat presentades.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'ihlustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputados... A ver, quería hacer la valoración para el posicionamiento de Ciutadans respecto a

la Proposición de ley de estabilidad presupuestaria y garantía de equilibrio financiero.

Hemos escuchado cosas interesantes, sobre todo porque llevan a este punto, al eje principal del debate, que es un debate conceptual, es cierto, es un debate conceptual. Un rollo ideológico no, porque detrás de los debates conceptuales suele haber ideología, suele haberla, y diferente. Y diferente, claro que sí, ¡y tan diferente! Porque aquí estamos frente a un principio, que es el de la estabilidad financiera y presupuestaria, que puede ser compartido, creo, en general por todos los que estamos aquí; quizás con excepción del señor Boada, pero yo creo que también, en el fondo, lo que pasa que con un mecanismo diferente, anticíclico, comenta él, ¿verdad? Pero es que ustedes no quieren un principio, ustedes quieren una camisa de fuerza para las administraciones públicas; que eso es bien diferente, eso no tiene nada que ver.

Ustedes están suspendidos –lo ha dicho el señor Teixidó–, usted está suspendido, porque lo que usted presenta está obsoleto. Pero más allá de eso, del copia y pega –creo que debería usted hacérselo mirar, cuando hace propuestas de este tipo a un Parlament–, yo creo que más allá de eso, aprovechando el debate conceptual, deberíamos decir que usted es un perfecto seguidor –no sé si de primera o de segunda– de la escuela de los Chicago Boys, será usted un *Chicago boy*, un «neocon»... No sé qué es, pero desde luego lo que ustedes plantean va en esa línea, y repito: porque nada tiene que ver con un principio, sino con una forma de entender la gestión de las administraciones públicas, y evidentemente que estas tienen que estar regidas por principios. Pero la pregunta es: ¿cómo se llega a ese principio? Porque para algunos la estabilidad y el equilibrio financiero y presupuestario se hace a base de recortar los gastos públicos exclusivamente, y eso es ideología. También se podría hacer aumentando los gastos..., perdón, los ingresos –es que, claro, como aquí eso no se oye casi nunca–, y también sería un principio ideológico. Y hay formas que son más centrales, y ahí es donde se sitúa Ciutadans, que somos progresistas y tenemos una vertiente liberal también acentuada, que es intentar –intentar– que el ajuste y el equilibrio no se fundamente exclusivamente en el recorte del gasto, sino en el equilibrio de los ingresos y la proporcionalidad de los mismos, esto, y esto también es ideología.

Y, claro, frente a este debate a mí me hace gracia que ustedes vengan aquí a dar lecciones de equilibrio financiero. Y le daré algunos datos, a ver si los encuentro..., creo que sí. Deuda de comunidades autónomas. Los primeros somos nosotros, eso sí es cierto, ¿eh?, Cataluña, 31.800 millones de euros, somos el número uno en el *ranking*. Pero, ojo, es que en el segundo están ustedes, Valencia; el tercero también, Madrid. Y, si hablamos de entes locales, ya, vamos a dejarlo: Madrid gana por goleada, tiene casi tantos como la mayoría de comunidades autónomas, o más. Luego, entonces, empíese aplicando usted sus propias recetas en las comunidades autónomas que gobierna.

Y después, para finalizar, porque quedan pocos segundos, también es el marco donde se aplica esto. El mar-

co del debate de este tipo de iniciativas está, claro que sí, claro que está, y está en nuestro Estado y está en nuestros mecanismos de financiación, y hay un espacio donde se tiene que debatir esto, es el consejo fiscal y financiero, de política fiscal y financiera, ahí. Y claro que hay un principio marco europeo y español. Pero si hay que tomar decisiones que competan al conjunto de comunidades autónomas..., al conjunto, como usted muy bien decía, y lo decía en su exposición de motivos, «simultáneamente y en el conjunto –simultáneamente y en el conjunto– del conjunto de administraciones públicas», en el conjunto de comunidades autónomas, no de una forma unilateral que ataría la posibilidad de inversión pública en épocas de recesión como la que tenemos actualmente por parte de las administraciones públicas y no cumplir con un principio básico, anticíclico, de las administraciones públicas.

Gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Coto, que ha presentat aquest projecte de llei, vostè, amb aquest projecte de llei, ens presenta un marc teòric en el qual el dèficit zero de les administracions públiques permetria aportar un determinat creixement econòmic i pretén una regulació del dèficit de la Generalitat de Catalunya. Un marc teòric es podria discutir en una cambra parlamentària que disposés efectivament dels recursos que paguen en impostos els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, cosa que no és el cas.

Veiem com una vegada més vostè s'ha contagiats, com és habitual en aquesta cambra parlamentària, de la política ficció de venir aquí a presentar projectes de llei talment com si fóssim una cambra parlamentària que pogués discutir sobre tots els assumptes que afecten els ciutadans de Catalunya, i fa afirmacions com: «No podem gastar més del que tenim.» Miri, és que en aquesta cambra parlamentària no decidim en què gastem tot el que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya; en aquesta cambra parlamentària es decideix en què gastem una transferència de recursos econòmics que provenen majoritàriament de l'Estat espanyol i una petita part que provenen d'impostos, que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que estan transferits a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, posar-nos a discutir aquí sobre la regulació del dèficit i com afecta això les variables macroeconòmiques de l'economia catalana és un acte de política ficció en el qual nosaltres no caurem. Els ingressos de la Generalitat de Catalunya, si fóssim un estat independent i si aquí, al Parlament de Catalunya, es debatés sobre els impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i a què els destinem, són al voltant de 80.000 milions d'euros; 80.000 milions d'euros que, si els comparem amb els aproximadament 30.000

milions d'euros de pressupost que té consolidat la Generalitat de Catalunya, ens adonem que en aquest context discutir sobre 7, 8.000, 11.000 milions d'euros de dèficit que pugui tenir la Generalitat de Catalunya no és afrontar aquesta discussió des d'una perspectiva global. Sense espoli fiscal, sense els 22.000 milions d'euros en impostos que s'emporta Madrid, la saca d'impostos dels catalans que s'emporta Madrid cada any i que no tornen a Catalunya, avui, no estariem discutint sobre el dèficit públic de la Generalitat de Catalunya, perquè no en tindríem. No només no tindríem dèficit públic, sinó que podríem invertir en recerca i desenvolupament, educació, sanitat i un llarg etcètera.

Avui, al nostre país, estem patint per les retallades sanitàries, unes retallades sanitàries sobre un pressupost de 1.300 euros per persona i any, que és el que destinava l'any passat la Generalitat de Catalunya a la sanitat, mentre la mitjana europea és de 1.700 euros de despesa sanitària per persona i any. Ja patim una retallada per culpa de l'espoli fiscal a què ens sotmet l'Estat espanyol, de 1.700 euros de mitjana europea a 1.300 euros de mitjana en despesa sanitària a Catalunya, que encara hem de fer una nova retallada per culpa d'una situació macroeconòmica on ens ha portat un model especulatiu espanyol que va iniciar precisament el Govern de José María Aznar l'any 1996 amb la Llei de liberalització del sòl.

Amb un estat propi, senyor Coto, podríem ser alhora, i fixi's el que li diré ara, podríem ser alhora neoliberals i keynesians, alhora –alhora–; alhora podríem tenir dèficit zero; alhora podríem reduir els impostos a la petita i mitjana empresa perquè sigui més competitiva i pugui exportar, i alhora podríem invertir en recerca i desenvolupament 4.000 milions d'euros més, en infraestructures 4.000 milions d'euros més, en educació i beques, injectant recursos públics a l'economia per reactivar-la i per ser veritablement un motor econòmic a nivell europeu i mundial.

Per tant, dediquem-nos al que ens hem de dedicar i a fer política real...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Uriel Bertran Arrué

...a fer política realista, i no a fer volar coloms i a fer política ficció, que és al que malauradament ens té acostumats aquesta cambra parlamentària.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyors diputats del Partit Popular, el sistema de finançament de Catalunya només es pot qualificar d'una

espoliació fiscal de primer ordre, i, doncs, es poden utilitzar molts qualificatius, però no és el de «suficient» ni, com diuen vostès en la seva proposició de llei, que és tendent a promoure a recursos suficients.

Els dèficits públics són intrínsecs en èpoques de crisi econòmica, perquè, doncs, és obvi que es redueixen els ingressos fiscals i augmenta la despesa pública per causa de les prestacions socials. Els economistes això ho anomenen «estabilitzadors automàtics», aquests estabilitzadors automàtics que es produeixen, es generen automàticament només pel fet d'entrar en època de crisi. Evitar els dèficits en època de crisi entenc que només fa que agreujar-la.

Per altra banda, feia referència a l'estabilitat pressupostària. Bé, no es pot definir amb un any fiscal ni amb dos ni amb tres, només es pot definir, doncs, en el mitjà i en el llarg termini. Els dèficits públics que es generen en èpoques de crisi, doncs, s'han de veure compensats amb els superàvits d'èpoques d'expansió econòmica. En aquest aspecte, deixar ben clar que el que cal és legislar per assegurar els superàvits que es produeixen en èpoques de bonança econòmica. El problema és que en alguns casos... o alguns el que sí que, doncs, tenen uns incentius molt poderosos per gastar-se els diners quan la caixa és plena.

Entenc que la Generalitat hauria de deixar de ser una sucursal de Madrid i treballar per, doncs, gestionar plenament els recursos fiscals de Catalunya. I quan fan referència vostès, en la proposició de llei, que també aquest esforç l'han de fer les entitats locals, home que no sigui que hàgim d'acabar pagant el deute de la ciutat més endeutada de l'Estat, que tots sabem quina és, i, ves per on, està gestionada, governada pel Partit Popular.

Per tant, el meu posicionament serà contrari a la proposició de llei i votaré no a la proposició de llei del Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto per posicionar-se sobre els esmenes.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... ¿Señor Cañas, me puede explicar cómo están sus comunidades autónomas donde gobiernan? Estoy convencido que, con su alta capacidad de gobierno, nos podrá ilustrar cómo gestionar los recursos públicos.

Quant al senyor Fernández Teixidó, fixi's, vostè em diu que l'any 2005 sí que valia, l'any 2011 no val..., l'any 2001 tampoc valia, perquè vostès, l'any 2001 van votar en contra de la llei d'estabilitat pressupostària que es va presentar al Congrés dels Diputats, casualment –casualment– coincidint amb la posició de vot del senyor Zapatero, casualment, el mateix senyor Zapatero al qual vostès van aprovar el sostre de despesa per a l'any 2010 i, casualment, però també, per a l'any 2011; el mateix senyor Zapatero al qual vostès van donar suport, van permetre que aprovés la major tisorada social de la història.

Per tant, vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, són còmplices del dèficit que tenim actualment.

Senyor Fernández Teixidó, vostè diu: «Compartim aquesta visió, compartim l'esperit, però no la lletra. Val el concepte, val la iniciativa, però no val la proposició.» Llavors, quina por tenen a tramitar aquesta proposició de llei, que es pugui debatre, portar a comissió i esmenar? Quina por tenen, senyor Fernández Teixidó?

Miri, sap què succeeix, senyor Fernández Teixidó? Que el senyor Artur Mas s'ha convertit en el Zapatero català, que diu una cosa a la televisió i fa la contrària quan ve a aquest Parlament. Miri, el senyor Artur Mas deia l'altre dia a la televisió pública catalana: «La generació que ens segueix, la dels nostres fills, la dels nostres néts, que aquesta generació no hagi de pagar els deutes que hem estat fent nosaltres, perquè hem actuat d'una manera absolutament egoista, gastant allò que no teníem i allò que teníem.» Doncs, és això el que vol aquesta llei, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, que no es gastí el que es té i el que no es té.

Vostès estan fent com feia el senyor Montilla i com fa el senyor Zapatero: primer impedir que es limiti el dèficit per després convertir-se en el Govern tisorada, en el Govern que tanca plantes d'hospitals, que tanca quiròfons i que acomiada infermeres. Aquest és, senyores i senyors de Convergència i Unió, el primer pas que vostès donen a la negociació pressupostària, el primer pas cap a uns pressupostos de més dèficit, de més impostos, de més deute i de més atur, en la línia dels pressupostos del senyor Castells i de la senyora Salgado, en la línia d'uns pressupostos tutelats pel Partit Socialista de Catalunya. Ara entenc perfectament la posició de vot del Partit Socialista de Catalunya en la inversió del senyor Artur Mas, ergo del Zapatero català.

Mirin, el que perjudicarà..., el problema del seu vot, de la seva esmena a la totalitat és que perjudicarà les possibilitats de disminuir el dèficit i deute que té avui Catalunya, així com les possibilitats de finançament de l'economia catalana. Vostès tenien la possibilitat, amb aquesta llei, d'esmenar l'enorme deute i dèficit que vostès, Convergència i Unió, han ajudat a provocar en l'economia catalana i el conjunt de l'economia espanyola, però la realitat és que vostès, Convergència i Unió, han acabat esmenant les possibilitats...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

José Antonio Coto Roquet

...de generar confiança... –ja acabo, senyora presidenta–, vostès han acabat esmenant les possibilitats de generar confiança i credibilitat per part de l'economia catalana.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, per quin motiu demana la paraula? (*Veus de fons.*) Però té quaranta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Doncs, li ho agraeixo molt. (*Forta remor de veus.*) He tingut allusions per més, senyora presidenta, però li ho agraeixo moltíssim.

Dues consideracions. Senyor Coto, sort que l'he tractat amb cordialitat. Però a veure si entrem en la qüestió central del que li volia dir. No és discutim sobre una proposició respecte a la seva filosofia; li hem dit que ha tirat mà del rebost, és redundant, està obsoleta i ja no és vigent. O sigui, no m'expliqui sopars de duro. És redundant, és obsoleta i, el més important, ja està vigent, i, si perd el temps a llegir-la, se n'adonà: 2006, 2007 o una iniciativa que vostès van presentar el 2005. I no facin vent respecte a si el Govern, o deixa de ser, si el Zapatero... No toca, això, diputat, de veritat.

I al senyor De los Ríos una consideració que em sembla important fer, diputat. He dit «catàstrofe», i admeto que és un mot gruixut, senyor De los Ríos; ho admeto, li ho accepto. Però no volem mirar el retrovisor, diputat De los Ríos, de veritat que no ho volem, però cal una condició.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, presidenta. Home, que..., des de determinada bancada de l'esquerra no se'ns vulgui donar lliçons a com... (*veus de fons*) –que no ha estat vostè, que no ha estat vostè–, a com hem de gestionar el dèficit que algú ha ajudat a generar.

Res més, diputat. Punt.

(*José Antonio Coto Roquet demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Coto..., suposo que per allusions; trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Sí. Senyor Fernández Teixidó, diu que aquesta llei que presentem el Partit Popular no és vigent per a l'any 2011, però sí que ho era per a l'any 2005 i no ho era per a l'any 2001. Potser l'any 2015 tornarà a ser vigent, tenint en compte el seu criteri a l'hora de combatre el dèficit públic. Que, per cert, sembla que és més proper a les posicions polítiques del Partit Socialista de Catalunya que no pas dels partits que, quan hem governat, hem generat 5 milions de llocs de treball i hem deixat els comptes públics amb dèficit zero.

Moltes gràcies.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, por alusiones del señor Coto.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí... –sí, sí, sí–, no..., como no lo sabe..., no, efectivamente no gobernamos –es que lo dudaba, supongo que no fue ese día a clase–, no gobernamos en ninguna comunidad autónoma, pero lo que sería bueno que él recordase es que en las que ellos gobiernan tienen más de 40.000 millones de euros de déficit. Esas son sus recetas de estabilidad presupuestaria.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat, passarem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i pel Grup de Convergència i Unió.

Vull recordar que el que es vota són les esmenes a la totalitat, i que, per tant, les votacions afirmatives a l'esmena a la totalitat vol dir que es rebutja la iniciativa.

Passem a la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*) Senyor Turull? (*Pausa.*)

Les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 117 vots a favor i 18 en contra. Per tant, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de llei

del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00013/09)

Passem, ara, al punt següent de l'ordre del dia que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, ha presentat la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

(*Pausa.*)

Senyora Pardell, ja pot iniciar la seva intervenció.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputats i diputades, l'anterior Govern de la Generalitat va enviar al Parlament el projecte de llei reguladora del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, i que avui veurem com a proposició de llei en haver decaigut en la fase de presentació d'esmenes a la totalitat.

En aquesta novena legislatura, convençuts de la solidesa del projecte, el Grup Parlamentari Socialista confia

que la proposició de llei obtingui llum verda, pugui seguir la seva tramitació parlamentària i pugui ser, finalment, aprovada. Agraïm al Grup Parlamentari Ciutadans que hagi retirat la seva esmena, i també agraïm a tots els grups parlamentaris que no n'hagin presentat.

L'aprovació d'aquesta proposició de llei s'ha de situar en el marc del desplegament del nostre Estatut d'autonomia; desplegament que, volem recordar-ho, va ser una prioritat per a l'anterior Govern d'entesa, i també és una prioritat per al Grup Parlamentari Socialista.

Nosaltres tenim el compromís ferm perquè tenim la plena confiança en l'Estatut com a millor horitzó de l'autogovern a Catalunya, i també considerem que és el millor horitzó de l'autogovern per a la justícia en el nostre país. Sens dubte, la proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya és una peça clau. I, en aquest sentit, ens alegra que coincidim amb l'actual consellera de Justícia, l'honorable senyora Pilar Fernández Bozal, quan en la seva compareixença així ho va posar de manifest. En aquest sentit, sempre ens trobarà al seu costat.

Quin és l'objectiu de l'actual proposició de llei? Té diversos objectius. Iniciarem per assenyalar que la norma té la intenció d'establir una via pròpia, estable, per al recurs de cassació a Catalunya. Es tracta d'establir criteris fixats en atenció a les necessitats del nostre dret civil actual. En definitiva, l'objectiu és generar una doctrina sòlida, una doctrina completa, sobre moltes de les nostres institucions del dret civil català, utilitzant precisament el recurs de cassació per aconseguir per al nostre país una jurisprudència que respongui a aquestes necessitats. Es tracta que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pugui conèixer en darrera instància del recurs de cassació que sigui procedent contra les resolucions que dictin els tribunals civils de Catalunya, sempre que el recurs, evidentment, es fonamenti en el nostre dret civil català.

El dret civil de Catalunya entenem que necessita d'aquest instrument integrador, d'aquest instrument interpretatiu, per a la seva realització i per al seu desplegament ple. Per tant, el recurs de cassació entenem que és la via processal que ens permet i que possibilita la intervenció del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Hem de reconèixer el recent impuls que s'ha donat al dret civil català, i val a dir que el nostre dret civil és més viu que mai. Trobem que s'ha realitzat, a través de la tasca de modernitzar el Codi civil de Catalunya, una sèrie de modificacions. Pensem en els sis llibres que componen el dret civil català; parlem que fins ara ja s'han aprovat cinc llibres, i que en la passada legislatura es va donar un important impuls, aprovant el llibre tercer, sobre persona jurídica, aprovant el llibre quart, successions; i, precisament, en el darrer període, l'any 2010, vàrem aprovar el llibre segon, relatiu a la persona i la família.

Ens resta ara, doncs, per aprovar el llibre sisè, obligacions i contractes, que també en la compareixença de la consellera va anunciar que presentaria en aquesta cambra. Per tant, és evident que el dret civil català té una clara vocació expansiva, i la matèria objecte de

regulació afecta les persones, afecta la família, afecta successions, afecta obligacions i contractes i afecta el dret successori.

Tenim, per tant, un dret civil que podríem dir que està molt desenvolupat pel que fa a l'ordenament positiu, però molt insuficient pel que fa a la seva jurisprudència. Per tant, entenem que aquest grau de desenvolupament requereix del recurs de cassació, si es compara, per exemple, amb el desenvolupament del nostre dret autonòmic respecte a altres drets autonòmics, i també si es compara o tenim present el volum molt rellevant que hi ha aquí a Catalunya de negoci, eh?, que fa que el dret civil sigui d'aplicació molt freqüent i que, per tant, estigui necessitat d'una jurisprudència que sigui impossible d'assolir a través d'altres mitjans, i, en concret, a través de l'actual regulació que hi ha en la Llei d'enjudiciament civil.

Quant a l'oportunitat de la iniciativa legal, s'ha de destacar que la funció del recurs de cassació, a més de la satisfacció de l'interès de les parts, té per objecte la protecció de l'ordenament jurídic, que es realitza mitjançant la funció interpretativa uniformadora que pot aconseguir o fer aconseguir que es garanteixin els principis d'igualtat i els principis de seguretat jurídica.

Un cop dit això, és evident que els òrgans judicials han trobat a faltar aquest instrument per a la interpretació de les lleis i normes de dret civil, a més de facilitar el treball judicial que evitarà litigis que se suscitïn davant les incògnites que plantegen els problemes propis de les lleis modernes i que no hi ha dubte que una clarificació doctrinal eliminarà plets.

L'efecte principal per als ciutadans amb l'aplicació de l'àmbit de la cassació serà un augment efectiu de la tutela, i que, per tant, això significa que tindran més possibilitats d'acudir en darrera instància en la defensa dels seus interessos davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Considerem que, una vegada hem avançat en la codificació del dret civil de Catalunya, procedeix, en aquest moment, aclarir el tipus d'especialitat processal que requereixen les innovacions que s'han introduït front a l'actual Llei d'enjudiciament civil. Per tant, nosaltres presentem aquesta proposició de llei que, de fet, s'estructura en una exposició de motius, en cinc articles i en dues disposicions finals.

L'article primer el que fa és delimitar el seu àmbit d'aplicació, l'àmbit d'aplicació de la norma autonòmica. L'article segon el que fa és determinar les decisions recurribles. L'article tercer, les infraccions al·legables. L'article quart, l'accés a la cassació. I aquí hem de fer un esment especial a la *summa gravaminis* o a la quantia que hem fixat en aquesta proposició, que és 120.000 euros, per tant, per sota de la quantia que hi ha en la llei estatal, i que entenem que, objectivament, afavoreix les possibilitats d'accés a aquest recurs. I, finalment, també es procedeix a regular l'interès cassacional, que també, efectivament, facilitarà un millor accés a la cassació de les institucions pròpies del dret civil català.

En definitiva, la llei que proposem té per objecte crear una via més àmplia d'accés al recurs de cassació au-

tonòmic. Ens trobem, per tant, davant d'una peça clau, d'una peça necessària per al desenvolupament de la jurisprudència en el nostre país, en benefici de tota la ciutadania que acudeix a la justícia a buscar solucions dels seus litigis i dels seus conflictes.

Per tot això, el Grup Parlamentari Socialista espera aplegar el màxim de consens durant la tramitació de la proposició de llei. Ja tindrem temps de poder introduir esmenes a l'articulat durant tot el temps de tramitació dels treballs en ponència. I nosaltres ja posem de manifest la nostra voluntat d'entesa amb tots els grups parlamentaris per tal d'aplegar el màxim de consens al voltant d'aquesta llei, perquè entenem que és una llei necessària i entenem, també, que és una llei que, si compta amb el consens, serà una llei que tindrà vocació de permanència en l'ordenament jurídic.

Aquestes són les finalitats que ens han mogut al Grup Parlamentari Socialista a presentar aquesta llei, i acabem cridant al consens i esperant obtenir-lo en la tramitació de la llei.

Per la nostra part res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Atès que ha estat retirada l'esmena a la totalitat, procedirem al posicionament dels altres grups parlamentaris. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Il·lustres senyors diputats i diputades, com el seu propi nom indica, la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari Socialista té per objecte desenvolupar el dret civil català; en concret, i així ho diu l'enunciat, el recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya. El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la seva tradició en la seva acció política, sempre ha mantingut un compromís ferm, clar i sense fissures en el desenvolupament del nostre dret civil, compromís que avui, de nou, renovem amb motiu de la presentació d'aquesta Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya. Qüestió diferent, com ho han fet tots els altres grups parlamentaris, és que en moments concrets puguem tindre una visió que pot diferir d'altres grups parlamentaris en la regulació de determinades institucions i figures del nostre dret civil català. En definitiva, compromís en el desenvolupament del nostre dret civil i llibertat de tots els grups parlamentaris en la regulació concreta de les diferents institucions que el componen.

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular creiem que és adient una regulació específica per ordenar el recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya. Per tant, compartim la idoneïtat de la presentació de la proposició de llei, i és per això –i la representació del Grup Parlamentari Socialista així n'ha fet esment– que el nostre grup parlamentari no ha presentat cap esmena a la totalitat a la proposició de llei.

En la mateixa exposició de motius que s'incorpora en la proposició de llei s'afirma el següent: «En l'exercici de la competència que es deriva del marc constitucional i estatutari i, per tant, circumscriuint la seva vigència a l'àmbit propi de la competència de la Generalitat de Catalunya, aquesta llei incorpora les especialitats necessàries en la regulació del recurs de cassació.» Dit en altres paraules: la regulació proposada es desenvolupa en el marc de l'ordenament jurídic vigent –com, òbviament, no pot ser d'altra manera–, la Constitució, l'Estatut, la Llei d'enjudiciament civil, la Llei orgànica del poder judicial, etcètera. I de nou en l'exposició de motius s'afirma que aquesta llei circumscriu la seva vigència en l'àmbit, com dèiem abans, de la competència de la Generalitat de Catalunya, i afegeix: «i a les especialitats processals del dret civil català». Per tant, en definitiva, el que estem fent és desenvolupar el dret civil propi, català, de conformitat amb la distribució competencial que estableix el punt vuitè del primer paràgraf de l'article 149 de la Constitució.

Definit el nostre compromís com a grup parlamentari, el marc en què es desenvolupa la Proposició de llei reguladora del recurs de cassació, volem fer dues consideracions finals.

La primera, i respectant el text presentat pel Grup Parlamentari Socialista, i sense cap voluntat de retreure res, pensem que al redactat presentat podem introduir millores, és a dir que podem fer aportacions al redactat presentat amb una voluntat constructiva, que, en definitiva, millorin el projecte de llei. I, en tot cas, durant la tramitació parlamentària tindrem l'oportunitat d'aportar aquestes millores i modificacions al text de la proposició de llei. I aquí recollim el guant de la representat del Grup Parlamentari Socialista, que en aquest tràmit nosaltres, doncs, hi serem presents fent aquestes aportacions constructives i aportant aquestes modificacions que entenem que el que pretenen és millorar l'objecte de la proposició de llei.

I la segona consideració, i ja per finalitzar l'explicació del posicionament del nostre grup parlamentari, som conscients, i així se'ns ha manifestat, que alguns grups parlamentaris troben insuficient la regulació que contempla la proposició de llei presentada i volen anar més enllà. El que no sabem, i ho diem avui, és en què es concreta aquest anar més enllà. Se'ns diu: «Volem anar més enllà.» A on? Encara no se'ns ha concretat, no ho sabem.

Per tant, i perquè no hi hagi dubtes, eh?, el que nosaltres estem posicionant-nos el dia d'avui en aquesta tribuna és que el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya avui es pronuncia sobre el text –el text– presentat de la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Sobre aquest text ens estem posicionant. I, com es desprèn de la nostra intervenció, és un posicionament en termes generals favorable, perquè proposa una regulació del recurs de cassació en matèria de dret civil català, que es substancia davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en el marc del nostre ordenament jurídic vigent. El que no se'ns pot demanar és que avui fem un posicionament sobre un anar més enllà que desconeixem què vol dir, això, i en què es concreta. És possible –no ho sabem– que en el tràmit parlamentari es concreti aquest

anar més enllà que se'ns anuncia; doncs, serà en aquell moment, quan se'ns concreti el que vol dir aquesta expressió, que el Grup Parlamentari del Partit Popular es posicionarà i concretarem la nostra posició en funció d'aquesta concreció que avui desconeixem.

En conclusió, des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya avui renovem de forma solemne el nostre compromís amb el desenvolupament del dret civil català; expressem un posicionament en termes generals favorables al text de la Proposició de llei reguladora del recurs de cassació en matèria de dret civil a Catalunya, que es desenvolupa –i ho subratllo– en el marc jurídic vigent; d'antuvi expressem la necessitat d'introduir millores tècniques i substancials en el text de la proposició de llei presentat amb una voluntat –i vull també tornar a subratllar-ho– una voluntat de millorar la regulació del recurs de cassació proposada, i finalment, ens reservem la facultat de poder-nos posicionar en la tramitació parlamentària de la proposició de llei en els supòsits que alguns grups parlamentaris utilitzin aquesta tramitació per anar més enllà, si aquest més enllà suposa voler traspassar l'actual marc constitucional, estatutari i legal.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no podem fer altra cosa que felicitar-nos de la iniciativa que ha tingut el Grup Socialista de tornar a portar en aquesta cambra amb immediatesa una proposició de llei que va ser projecte en l'anterior Govern, en el qual nosaltres, naturalment, ens sentim coresponsables. No hi ha esmenes a la totalitat; per tant, tindrem ocasió de debatre'l, i vull aprofitar aquests pocs minuts –que no n'esgotaré segurament els deu– per algunes consideracions al voltant del que representa el recurs de cassació per a la vida i per a la vitalitat i per a la continuïtat d'un dret civil.

Catalunya ha tingut sempre un dret civil propi, però no sempre ha tingut un tribunal superior que l'interpretés, que unifiqués doctrina, que resolgués conflictes. I aquesta és una clau fonamental per entendre un sistema jurídic complet, comprensiu en si mateix.

Ens agrada que en aquest projecte, quan es fa referència en l'article 4 als requisits de cassacionabilitat, és a dir, de possibilitat de fer cassació, es parli de la possibilitat d'invocar les contradiccions amb les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i es recordi també que hi ha una jurisprudència plenament encara vigent a Catalunya, que és la del Tribunal de Cassació de Catalunya, de la República. Va tenir molt poc temps de duració, però va fer una magnífica tasca jurídica –a més, tenia un paper en aquell moment molt

rellevant, que seria equivalent al del Consell de Justícia que ara reclamem per al desenvolupament estatutari–, però que en definitiva dóna idea d'aquesta continuïtat, a través dels segles, d'un sistema jurídic complet.

Durant molt anys, des del 39 fins al restabliment de la Generalitat estatutària, qui va interpretar el nostre dret, que se'n deia «derecho foral», era el Tribunal Suprem d'Espanya. Jo encara guardo al despatx un tom negre que deia «Doctrina foral catalana del Tribunal Suprem». És a dir, no teníem un òrgan propi, un òrgan a Catalunya, pensant des de Catalunya, que interpretés i que desenvolupés el nostre dret, i això volia dir que estava condemnat a la inanició.

Hem de saludar, evidentment, i s'ha reconegut i hem celebrat el cinquantè aniversari de la compilació del 60, però sabem que va ser una compilació de mínims, una compilació de salvament, d'establir un petit fil que ens pogués portar a l'actual situació en què hem recuperat per fi un sistema de codi civil català, no sense riscos –i vull recordar-ho aquí–, no sense riscos.

Va haver-hi un moment històric determinat, quan aquest Parlament, ja fa unes quantes legislatures enrere, va començar a desenvolupar de forma efectiva el dret civil català, que va venir d'un fil i d'un pacte no sé a quin hotel el fet que no es presentés per part de determinat grup parlamentari un recurs d'inconstitucionalitat contra l'aplicació, la vis expansiva del dret civil català, interpretant generosament, com ha de ser, la disposició de la nostra Constitució quan diu que nosaltres tenim competència per mantenir i desenvolupar les nostres institucions de dret civil privat. En un moment determinat, si hi hagués hagut un recurs de cassació, hauria pogut perillar, i possiblement per desgràcia, a la vista de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, també hauria pogut venir d'un pèl que això no s'hagués restringit.

Però aquest perill ha passat, i ara es tracta que dotem el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de totes les possibilitats per desenvolupar les seves potencialitats a favor del dret civil català.

I aquí des del nostre grup volem deixar constància del reconeixement a la tasca que està fent l'actual Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tant amb la composició present com amb l'anterior, de creure's el paper que li correspon, de fer unes molt bones sentències en dret civil, amb els pocs casos que encara arriben de cassació, en temes de dret civil català, i de la seva disponibilitat i l'expectativa que tenen que ben aviat puguem aprovar aquesta llei del recurs de cassació, precisament per poder desenvolupar i per poder aprofundir en la interpretació, en l'harmonització, en la unificació del nostre dret civil català.

Cal dir, per això, que aquesta disponibilitat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'hauria de fer extensiva a tots els òrgans judicials de Catalunya. Aquest és un tema que hem comentat moltes vegades. Aquest Parlament legisla, i mal ens està dir-ho, però legislem bé, com a mínim legislem amb molt de consens polític i amb molt de consens social, respecte a les institucions del dret civil català; tenim un codi civil pràcticament completat, molt bo, modern, adap-

tat a les necessitats del país, que corregim quan convé. Però deia que, lamentablement, moltes vegades ens trobem que els operadors jurídics, no només els òrgans judicials, que m'hi he referit anteriorment, sinó els operadors jurídics –i en aquest cas vull dir clarament els advocats *de Catalunya*–, s'obliden que tenen un dret propi, i a vegades, quan l'invoquen, els jutges s'obliden que han d'aplicar aquest dret.

Aquí podríem parlar del tema de la formació en el dret foral que es dona a l'Escola Judicial, que no tenim cap dubte que en el cas de l'Escola Judicial actual, situada a Barcelona, tenen en compte, tenen present l'existència de drets forals; però és cert que hi ha una certa mandra, una certa manca de voluntat a entendre que en aquest país té dret propi, i moltes vegades ens trobem amb sentències dictades en qüestions que estan regulades cent per cent pel dret català, i ben regulades, que els jutges ignoren l'existència d'un dret que és d'aplicació vinculant, evidentment, i aplicació imperativa, però –el que és més greu encara– els mateixos advocats de les parts que han intervingut ho han oblidat, o a vegades, quan l'han invocat, s'han trobat que el jutge no l'aplicava, o no l'aplicava correctament.

D'aquí, doncs, que tot allò que fem per donar estabilitat, per assentar, per ampliar les bases i, sobretot, la vitalitat del nostre dret... Perquè el dret no és viu fins que no s'aplica pels tribunals, i no s'aplica pels tribunals fins que no hi ha una última instància que pot actuar i que pot decidir. Doncs, tot això que fem és el que ens pot ajudar que aquest dret continuï sent viu.

Ens agrada del projecte, també, la vis atractiva que té respecte a les qüestions plantejades en cassació. Aquí es diu molt clar –i aquest és un tema que s'està debatent també a nivell de l'Estat– que tindrà competència en el recurs de cassació, l'última instància del qual serà el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya..., aquells recursos que es fonamentin exclusivament o junt amb altres motius d'impugnació en infraccions de normes de l'ordenament jurídic català. Aquest és un tema clau; és a dir, la vis atractiva que, en el recurs en què hi hagi una qüestió primordial que correspongui al dret català, l'únic recurs de cassació pugui resoldre tots aquells aspectes, fins i tot que derivin d'interès cassacional, que siguin també d'aplicació de dret comú, de dret estatal, de dret comú. I aquest és un tema clau, perquè, sobretot per una cosa, ens permet construir un sistema complet, és un sistema comprensiu, que no deixi elements fora de l'interès cassacional català, i sobretot facilita molt la vida als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, perquè saben que en aquesta instància que tenen més a la vora, que és la del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, podran resoldre totes les qüestions del plet, perquè, si no, a vegades ens podem trobar, i alguna vegada s'havia produït, la temptació d'introduir, per determinats operadors jurídics, i parlo també de determinats advocats..., la introducció de qualsevol qüestió de dret comú, encara que fos aleatòria, complementària o agafada pels pèls, per poder..., podent arribar al Tribunal Suprem.

Sabem que en aquest moment a l'Estat, a nivell del Congrés dels Diputats, s'està plantejant un altre enfocament totalment diferent, el que s'està buscant és im-

pedir l'accés al Tribunal Suprem de l'Estat. I aquí també és significatiu que la quantia de l'interès cassacional sigui 120.000 euros, que és molt inferior a la que s'està plantejant amb la reforma del recurs de cassació en el Tribunal Suprem, però, a més, que en aquest article 4 també es contemplin tot un seguit de supòsits que no necessiten una quantia determinada i que, per tant, garanteixen que qualsevol ciutadà amb un problema que l'afecti i que tingui un interès jurídic tindrà una resposta pel màxim òrgan judicial del país, sigui ric, sigui pobre, sigui una caixa d'estalvis, sigui un banc, sigui un petit empresari o sigui un ciutadà que té un problema particular. És a dir, democratitzem la possibilitat del recurs cassacional enfront d'una tendència, ho repeteixo, de l'Estat de posar-hi traves, de tancar-lo i de portar-lo a unes quanties que només reserven la possibilitat de cassació per a les grans fortunes o per als interessos empresarials de molta quantia. Aquí no, aquí fem un recurs accessible, proper i que ens ajudarà, en definitiva, a donar vida al nostre dret civil català, com assenyalava al principi, i a fer que tots els operadors jurídics es prenguin seriosament el dret propi de Catalunya, l'apliquin i l'apliquin d'una forma dinàmica, d'una forma viva i d'una forma que respongui a un país complet en la seva estructura civil, encara que no ho sigui encara, complet, en la seva estructura política.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Comparec davant de l'hemicicle per expressar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya davant d'aquesta Proposició de llei del recurs de cassació en matèria de dret civil.

El nostre grup donarà suport, com no podria ser d'una altra manera, a la tramitació d'aquesta proposició de llei. Ho farem per coincidència amb els continguts, per coincidència amb el text articulat, evidentment sempre oberts a millores que es puguin derivar del procés que fem en seu parlamentària, però per coincidència amb l'articulat que avui se'ns presenta. I també per coherència, ja que aquesta proposició de llei és el mateix text d'un projecte de llei que es va aprovar en el consell executiu de la Generalitat del passat Govern en què Esquerra Republicana va poder participar i amb el qual estàvem d'acord. Per tant, donarem suport també aquí a la tramitació.

Aquesta proposició de llei s'emmarca en un context normatiu, en un context normatiu que està fet des de la prudència, des de l'observació plena d'aquest context, en el marc del que regula les possibilitats del Parlament de Catalunya de regular en àmbit processal, a partir d'allò que estableixen tant la Constitució Espanyola com la Llei d'enjudiciament civil i la Llei or-

gànica del poder judicial al voltant del recurs de cassació, tot i que és veritat que el recurs de cassació, en l'àmbit del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no ha estat suficientment utilitzat, des que es preveu aquesta possibilitat en les normes processals, i per tant també és objectiu d'aquesta llei poder tenir aquesta justícia de més proximitat en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i que s'ampliï el ventall de possibilitats per utilitzar el recurs de cassació.

Com dèiem, els objectius d'aquesta proposició de llei són aprofundir el paper del Tribunal Superior de Justícia com a seu de creació de jurisprudència sobre el dret civil de Catalunya, facilitar-hi l'accés, tot establint unes especialitats d'accés al recurs de cassació complementàries a aquelles establertes per la Llei d'enjudiciament civil, tal com ens permet l'Estatut, tal com permet també la jurisprudència en aquest àmbit constitucional al nostre Parlament poder regular en aquest àmbit.

Entenem que la proposició de llei que avui discutim té aspectes singularment positius. Com dèiem, facilitar l'accés al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, abans ha estat expressat pel diputat Milà, en establir una quantia mínima de 120.000 euros, molt diferent del que s'està discutint en el Congrés dels Diputats, que oscilla en l'àmbit de 800.000 euros per accedir en recurs de cassació al Tribunal Suprem. Per tant, facilitem l'accés de la ciutadania, de les empreses, de les persones que es puguin veure afectades per la interpretació d'una norma del nostre dret civil, independentment..., o amb menys, doncs, dificultats per accedir-hi, independentment del que és la quantia econòmica de l'assumpte; també l'estén en l'àmbit de la competència de la Generalitat.

Segon aspecte singularment positiu que nosaltres entenem que té aquesta proposició de llei. Estableix que al costat de la creació de lleis, en l'àmbit del dret civil català, per part d'aquest Parlament, hi haurà un altre òrgan, que és el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que consolida una jurisprudència. Entenem que això és molt important, sobretot a partir de la tasca legislativa que s'ha anat realitzant en els darrers anys de codificació del dret civil català; una codificació que aporta aspectes innovadors, perquè el dret civil català s'està desenvolupant, i incorpora també les noves realitats; que necessita una interpretació per part dels tribunals. Que hi hagi una doctrina, que hi hagi una jurisprudència ajuda la utilització del nostre dret civil i permet, doncs, que sigui molt més fàcil l'aplicació de les normes. Les normes són les lleis però també és la jurisprudència que les interpreta.

Per altra banda, tal com està articulada la proposició de llei, ens permet superar algunes limitacions que la Llei d'enjudiciament civil estableix a l'accés mitjançant recurs de cassació al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Precisament, aquesta normativa, que és la que ara s'aplica per utilitzar el recurs de cassació al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, és la que, incorporant noves especialitats per accedir-hi, permet obrir molt més el ventall, fent unes clàusules bastant obertes, a partir d'eliminar..., o permetre l'accés sense la limitació temporal dels cinc anys des que una norma nova entra en vigor i, per tant, independentment de

quants anys s'hagin produït des de l'entrada en vigor d'una norma de dret civil català, si no hi ha jurisprudència, es podrà accedir en recurs de cassació perquè el Tribunal Superior de Justícia així l'estableixi.

També creiem que és positiu que s'esmenti el Tribunal de Cassació de Catalunya, que va funcionar entre 1934 i 1937, que tot i que la seva jurisprudència durant la dictadura no va ser vigent, però, posteriorment, sí que ho ha estat; entenem que l'emmarca, aquesta proposició de llei, en la continuïtat històrica del nostre dret civil, que ha estat un dels aspectes més importants en què ha treballat el catalanisme polític per ordenar la nostra vida social i econòmica.

Aquesta proposició de llei, en definitiva, i acabo, s'emmarca dins d'una lògica institucional d'una nació que vol ser autogovernada plenament: un parlament que crea les normes, uns tribunals que les interpreten i en fan la jurisprudència necessària. Amb l'horitzó, per part d'Esquerra Republicana, a què aspirem, com aspirem a un parlament que legisli sobre tots els aspectes, com aspirem a un govern que pugui governar el nostre país sense, doncs, haver-se d'emmarcar per part del Govern de l'Estat espanyol, com que aspirem a un estat en el marc de la Unió Europea, també tenim l'horitzó, evidentment, que el nostre sistema judicial sigui la darrera instància en tots els assumptes que fan referència a la nostra vida social i econòmica.

A aquest horitzó, creiem, i com que creiem que hi ha una part del trajecte que en aquest àmbit pot ser compartit, que aquesta proposició de llei ens hi acosta, perquè dona més facultats al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, permet l'accés a aquest tribunal en recurs de cassació, facilita l'aplicació dels diferents llibres del Codi civil que hem anat aprovant en aquest cambra.

I, per tant, per aquestes raons, donem suport a la tramitació, ens estudiarem molt bé a partir de les compareixences també la possibilitat de millorar el text, evidentment, però creiem que és un molt bon punt de partida i serà un pas necessari, necessari perquè els darrers anys hem legislat el dret civil..., era el pas necessari, també, que pugui haver-hi una jurisprudència completa en l'àmbit del dret civil català.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Desde Ciudadanos hemos decidido retirar la enmienda a la totalidad, que inicialmente se presentó porque en aquel momento nos pareció que estando en trámite también..., era un momento de especial dificultad, porque estaba en trámite también la ley de agilización, de medidas para la agilización de la justicia. Nos pareció en aquel momento, porque esa ley, efectivamente, como se ha indicado aquí por otros po-

mentes, ya regula los requisitos de acceso a la casación en unas cuantías y aquí también se hablaba de cuantías, que quizás podría interferir.

Finalmente, lo hemos visto claro, y soy sincera en este aspecto. Vamos a ir a sí; nos parece bien que se tramite esta ley. No estamos en absoluto de acuerdo que se pase a hablar aquí del tribunal casacional de Cataluña. Y esto, desde luego, también era, por esa referencia que hay en la ley, uno de los motivos que llevó a este grupo a presentar en un principio la enmienda a la totalidad.

Quede ya aquí presente y claro que nada de lo que suponga regulación del tribunal casacional de Cataluña, por la propia ideología de nuestro partido y porque verdaderamente pensamos que no debe ser así porque no cabe en un estado constitucional, lo apoyaríamos.

Pero, en este caso, sí hemos visto que la Ley se concreta a regular el recurso de casación ante el Tribunal Superior de Justicia, que nos parece positivo, nos parece también que estaba previsto y que era necesario, y que hay otras comunidades autónomas que también lo han regulado, como Aragón y Galicia, que en algunos casos, además, en el caso de Galicia, ha pasado por el Tribunal Supremo, y que se ha dado y se han aprobado leyes muy similares a las que ahora se plantea, y que, además, en cualquier caso, está previsto dentro del marco normativo del Estatuto, la Constitución y la Ley de enjuiciamiento civil.

Nos llama la atención y nos parece bien..., por una parte nos parece bien que se reduzcan los importes para acceder a este recurso, pero nos preocupa que el Tribunal Superior de Justicia pueda hacer frente, al ensanchar la vía de acceso, nos preocupa que se pueda hacer frente a la cantidad de recursos que se puede originar, porque efectivamente al bajar el umbral del dinero para recurrir, o sea de los requisitos, pues evidentemente esto favorecerá que más gente acuda a la casación, pero esto tiene la contrapartida de que se puede colapsar el Tribunal Superior de Justicia, como está pasando en el Supremo, y por esto ahora en esta Ley se prevé que se pase a 800.000. En esto, yo creo que habrá que darle una vuelta, habrá que poder habilitar y habrá que habilitar de alguna manera con la *conselleria* de Justicia más medios para el Tribunal Superior de Justicia, que ya normalmente va corto, aunque no nos podemos quejar.

Pero de todas maneras, sí. Y, dentro de ser favorables a este recurso, a que se regule, vemos que hay problemas en el artículo 3, donde se establece que se podrá basar en la infracción del derecho civil catalán. Para nosotros, y desde nuestro punto de vista, es una norma de conflicto para cuya regulación no están facultadas las comunidades autónomas, porque con la regulación de la Ley de enjuiciamiento civil choca. De todas maneras, atendiendo a la propuesta y a la posición de los demás grupos a la propuesta de la ponente, en este caso, de la señora Agnès Pardell, de, en ponencia, acordar y ajustar trámites y términos, yo creo que podremos limar todas aquellas diferencias que tenemos respecto a esta ley, porque al fin y al cabo es en interés de todos, y muchos abogados de Cataluña están esperando esta posibilidad.

Gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, aquesta és una llei que venia obligada i, malauradament, no va ser ja aprovada en la legislatura anterior per mancança de temps, i és una llei que venia obligada simplement per desenvolupament estatutari, per desenvolupament del mateix procés de codificació del dret civil de Catalunya.

No és la llei definitiva, li veiem algunes mancances, mancances tècniques bàsicament, no és la llei definitiva en aquesta matèria per un raó: perquè només contempla la funció cassacional o el recurs de cassació en matèria de dret civil i oblida un camp molt més important en l'actualitat..., quan dic «oblida» no vull dir amb això que en la mateixa llei hagi d'estar regulat, però no tracta un tema que ara és molt més important inclús que el dret civil, i fins i tot després del seu desenvolupament en l'actualitat, que és en la banda del dret administratiu, és a dir, el recurs contenciós administratiu i les funcions cassacionals del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, o del futur tribunal de cassació, en matèria també de dret administratiu i, per tant, de recurs contenciós administratiu.

De tota manera, tal com està la llei regulada, ens sembla que és un bon punt de partida. Evidentment, agraiem la proposta del grup proponent o dels grups proponents d'estar oberts a esmenes, que seran fonamentalment tècniques, aquelles que ajusten millor.

Per altra banda, tal com està ara el funcionament del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no hi ha problema, ens temem, ara com ara, realment, que pugui col·lapsar-se com a conseqüència que hi hagi un augment de la litigiositat i de l'arribada d'un recurs de cassació davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tenint en compte els assumptes que arriben en l'actualitat i tenint en compte la vida, diguem-ne, relativament còmoda que els magistrats del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, enfront d'altres òrgans jurisdiccionals, tenen. Només falta comparar quin és el nombre d'assumptes que arriben als jutjats de primera instància, a les audiències provincials, o al mateix Tribunal Suprem, o a l'Audiència Nacional, i comparar-ho amb les sales, totes elles, específicament les de matèria civil, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En conseqüència, votarem a favor de la tramitació d'aquesta llei sense cap mena de problema, sense cap mena de recança, i aquí sí que demanaríem que s'atengués específicament i molt especialment i molt directament als advocats, al sector, als col·legis d'avocats i a les associacions judicials i a aquells que estan en una relació directa amb l'aplicació del dia a dia. Perquè molt sovint –molt sovint– en aquesta cambra i en altres cambres legislatives, molt sovint s'ha regulat de manera que en la pràctica la seva aplicació no ha tingut els efectes que previsiblement el legislador amb bona voluntat, en

el moment que determinava..., no va tenir en compte que en l'aplicació, en la pràctica produiria uns problemes que malauradament han generat altres reformes, fetes amb tota la bona voluntat i fetes amb tota la bona fe.

Per tant, creiem que aquesta ha de ser una llei de país, que ha de ser una llei consensuada, que ha de ser una llei en la qual idealment el cent per cent, la totalitat dels diputats d'aquesta cambra, hauria de votar la seva redacció final i que comptés amb un consens generalitzat del sector jurídic, específicament i molt especialment, tant advocats com jutges, sense menystenir altres professionals jurídics: procuradors dels tribunals i els mateixos notaris i registradors, o els graduats socials, que tenen molt a dir també en aquesta matèria.

Sense perjudici d'això, no voldria deixar una qüestió, perquè ha sortit en el debat, en alguna de les intervencions; és a dir, és el fet de la formació dels jutges en matèria de dret català, tant de dret civil com de dret administratiu. Aquesta formació és manifestament millorable, tant en la formació continuada, malgrat els esforços que fa el Centre d'Estudis Jurídics de la Generalitat, com específicament per l'Escola Judicial. Jo he estat set anys membre de la Comissió de l'Escola Judicial i els asseguro –i no ho desenvoluparé més– que, realment, la formació que es dona en matèria de dret propi de Catalunya en l'Escola Judicial és molt, molt, molt limitada. D'aquí vénen els problemes de la seva aplicació, d'aquí vénen els problemes també de la dedicació per part dels advocats o de la seva invocació quan es troben davant d'un jutge o un magistrat que en la pràctica té una manca de coneixements manifesta del dret que s'aplica a Catalunya, tant en matèria civil com en matèria administrativa.

Moltes gràcies, senyora presidenta. I anunciem el nostre vot favorable a aquesta proposició de llei.

La presidenta

A continuació, en nom..., té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Bé, aquesta proposició des de, diguem-ne, el punt de vista jurídic processal, entenc que és positiva; dona la possibilitat d'accés a la cassació a processos en què fins ara, doncs, es negava, i, a més a més, també permetrà una tutela judicial més efectiva i no limitarà la legitimació, en fi, per motius de competència material.

Realment, també, la proposició soluciona en part problemes que es reproduïen a la jurisdicció, en la cassació espanyola, eh?, a la jurisprudència de la cassació espanyola. No els resol tots. Per tant, també entenc que el legislador català hauria de ser més ambiciós i mirar d'establir, dins del límit de les seves competències, un procés cassacional propi i no una aplicació mimètica del que és la cassació espanyola.

En qualsevol cas, diputada, votaré a favor de la proposició de llei, perquè penso que des del punt de vista jurídic processal, com he dit, és positiva.

Per tant, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, estic molt contenta de poder estrenar-me aquesta legislatura amb aquesta proposta que fa referència a fer avançar el nostre dret en l'àmbit processal. Per a una diputada d'un partit nacionalista és una satisfacció dir a aquesta proposta «benvinguda», sigui presentada pel Partit Socialista, confeccionada en l'època de l'anterior Govern a través de l'observatori, o sigui com sigui. En això nosaltres sempre ens hem mostrat generosos, perquè per nosaltres l'interès superior és Catalunya, l'interès superior és fer avançar el nostre país, és fer respectar les nostres institucions i generar el màxim de consens per tal que puguem avançar sense fractures i sense que hagi de fer por a ningú.

I això va especialment amb relació a les paraules del diputat del Partit Popular, quan ha dit..., quan es parla de voler anar més enllà. Doncs, voler anar més enllà vol dir senzillament millorar el que tenim, conservar el que tenim, aprofitar el que tenim i millorar, en una paraula. No han de tenir por, no han de tenir que en qualsevol tràmit legal vulguem millorar qualsevol norma, encara que faci referència, com és el cas, al dret propi i particular de Catalunya. Que no és un dret especial ni de particularitats, com es diu en la memòria; és un dret dels catalans, és un dret de la història de Catalunya. En aquest cas el dret privat, però com això podríem parlar de moltes altres especialitats del dret que des del segle XI han fet de Catalunya el poble que és. Des dels Usatges, primer codi feudal, al primer codi internacional, tot això ha configurat una de les peculiaritats del poble català: la manera d'organitzar-se, la manera de recollir la sensibilitat, la manera de donar resposta a la seva organització i a les seves estructures. I això és positiu, no va en contra de ningú, va a favor nostre. I aquest és el nostre tarannà.

Per això aquesta proposta ens sembla benvinguda, però sí que ens sembla millorable, i això ho estava dient. I crec que en això tindrem el suport de bona part dels grups de la cambra, espero que del mateix Partit Socialista també. M'agradaria que Esquerra Republicana també s'afegís a fer avançar, dintre de l'àmbit –no cal tenir por, Ciutadans, no cal tenir por, Partit Popular– de la més estricta constitucionalitat..., perquè amb aquesta proposició ens quedem molt per sota de les nostres possibilitats.

El mateix 149.1.6 de la Constitució ens reconeix competències processals en el que és propi. La Constitució!, no l'hem de tocar. L'Estatut no ha estat rectificat en aquesta matèria pel Tribunal Constitucional. La Constitució ens ho reconeix. L'Estatut d'autonomia de Catalunya ens ho empara en l'última publicació; tampoc ha estat tocat. L'article 95 de l'Estatut d'autonomia reconeix al Tribunal Superior de Justícia el fet de ser l'última instància de tot el dret de Catalunya, de tots els processos que s'inicien a Catalunya i de tots els recursos que tenen lloc en l'àmbit territorial català,

sens perjudici, diu, del recurs d'unificació de doctrina, que correspon al Tribunal Suprem. Cap problema, el Tribunal Suprem no té cap problema, el tribunal cassacional tampoc té cap problema amb això. Per tant, per què hem de tenir problema al Parlament de Catalunya per fer avançar el que ens correspon?

Aquí parlem de cassació en dret civil; doncs, cassació en dret civil. Si fins ara no la teníem, aquesta norma, la farem. Ja l'han fet, com s'ha dit abans i molt bé, l'Aragó i Galícia, el 2005. Doncs, nosaltres el 2012, sis anys després, hem de poder aportar alguna millora més.

Les referències a la Llei d'enjudiciament civil, potser en podrem prescindir d'algunes, perquè si volem fer una normativa processal pròpia, doncs, ja que ens estem dotant d'un instrument, utilitzem-lo. No ens compliquem la vida, no copiem el que no cal si ho podem fer millor –si ho podem fer millor. Ara, si hem d'anar per sota de les nostres possibilitats, doncs, aleshores no caldria ni que presentéssim aquesta llei.

Pel que fa referència a les possibilitats de millora, és una llei tan petita que quasi la podríem fer avui: cinc articles. Per tant, força millorable, si tenim ganes de treballar i d'augmentar la regulació.

Parlem de la *litis* principal, però també parlem, en l'article primer, de qüestions acumulades. Per què les hem de deixar fora? Si afecten el dret civil català, doncs, acceptem-ho. La vis atractiva que deia el senyor Milà –i estic completament d'acord amb ell–, això està reconegut, i en la mateixa llei, pel Tribunal Constitucional, per l'Estatut d'autonomia i per la mateixa llei que avui aportem aquí i que ningú ha dit que no hagués de ser així. Ja ho debatrem més cap enllà, però en l'article segon ens cabria la possibilitat que... Aquí no es parla d'audiències provincials estrictament catalanes, però en l'article segon, quan es parla de quines resolucions seran recurribles, es parla d'aquelles resolucions susceptibles del recurs de cassació, segons la Llei d'enjudiciament civil, que afectin accions i pretensions regides per l'ordenament jurídic català. I si s'han vist a Burgos? Serien recurribles en cassació davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Parlem-ne. Esquerra Republicana, parlem-ne. Solidaritat, senyor Laporta, ajudi'ns, faci'ns venir tot el que pugui d'Esquerra Republicana en la part que vostè tingui influència perquè, amb aquesta mà que vostè brindava amablement i generosament, puguem fer avançar el dret civil català, amb cohesió i sense fer trencadisses.

Podríem continuar parlant de les millores que podem introduir i que, pel que em consta, a Madrid estan menyspreant. Si volem facilitar l'accés a la cassació, si volem donar-li més pista al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que crec que s'ho mereix..., el tema de la quantia. Estem dient: «Facilitem l'accés i li posem un límit», que és molt inferior del que fa Madrid, 120.000 euros, però que continua sent un límit. Si a l'apartat segon diem: «i sense tenir en compte la quantia quan hi hagi interès cassacional», que vol dir quan a través dels tribunals puguem aportar aquest complement que necessita el nostre ordenament jurídic, doncs, si ja estem prescindint de la quantia en l'apartat segon, prescindim de la quantia; per què hem de po-

sar-li un topall? Cent vint mil euros, els té una persona que necessita viure d'una PIRMI?, els té per poder recórrer? Doncs, si som socials, siguem-ho del tot, facilitem l'accés a la justícia sense límits de quantia, traiguem el límit de quantia, però fem-ho només per l'interès cassacional. No convertim el recurs de cassació, que és un recurs extraordinari, en un recurs ordinari. El recurs de cassació es planteja –i això ho sap tothom– per trencament de llei, o per unificació de doctrina, o per trencament de forma. Per què no regulem el trencament de forma per a accedir al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Per què deixem aquest forat tan gran en l'article 5, que diu que el tribunal ja decidirà? Si no està en la normativa estatal... Perquè l'únic recurs de cassació que hi ha des de l'any 2000 és el de trencament de llei? Per què no podem entrar en la infracció processal? Fem-ho, no?

Aquesta proposició la podríem millorar també per aquí. Regulem des de Catalunya... I només parlo ja del dret civil si volen, eh?, però si ho volen en tot, millor. Però que volen només dret civil? Doncs, dret civil. Però, si tenim l'oportunitat de regular processalment, fem-ho! Aprofitem aquest observatori de dret civil que es va crear ja l'any 2000, aquestes comissions de codificació que ja es van fer l'any 2000, utilitzem tots els instruments de què ens hem dotat i que han perviscut, malgrat els canvis de govern, i aprofitem per fer avançar el nostre dret civil. Dintre de la legalitat més profunda, dintre de la constitucionalitat més plena! Cap problema –eh, que no?– per part de ningú!

Doncs, de veritat, si tenim ganes de fer avançar el dret civil, ara és la nostra oportunitat. Nosaltres ens hi hem posat molt bé, hem dit «endavant amb aquesta proposició»; tot el nostre recolzament, tota la nostra voluntat perquè això vagi cap endavant. Veurem si aquesta acceptació que ha fet la senyora Pardell, en nom del Partit Socialista, quan entrarem en la regulació concreta es traduirà a voler millorar aquest text o si ens quedarem amb el que aquest text ens dona, que no és gaire, senyor del Partit Popular.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat i atès que ha estat retirada... (*veus de fons*) –un moment–, bé, ha estat retirada l'esmena a la totalitat, aquesta proposició de llei continua la seva tramitació. Per tant, no hi han votacions.

(*Agnès Pardell Veà demana per parlar.*) Senyora Pardell? (*Pausa.*) Trenta segons, quaranta segons...

Agnès Pardell Veà

No, no, presidenta, simplement per posar de manifest que sort que al final ens ha aclarit la diputada senyora Elena Ribera que no s'hi oposaria i no hi havia presentat esmena, perquè, després de la seva intervenció, donava la impressió que havia presentat una esmena a la totalitat. Jo em llegiré amb atenció, eh?, la seva intervenció, perquè pensava, dic: «Ara m'he equivocat, ha presentat esmena a la totalitat.» I no, estic tranquil·la. Perquè jo crec que tot això que ella ha avançat forma

part del que és la tramitació parlamentària. I la veritat és que crec que durant el tràmit en què nosaltres en ponència debatrem les esmenes a l'articulat és el moment en el qual correspon presentar aquestes esmenes a l'articulat. Esperem, doncs, les seves esmenes, i esperem..., i ja li he dit a ella personalment, i aquí ho reitero de manera pública, la nostra voluntat de coincidir amb tots els grups, perquè entenem que aquesta llei és importantíssima per al desenvolupament del dret civil català.

Nosaltres..., en l'anterior legislatura, el Govern de la Generalitat hi va donar un impuls importantíssim. I voldria recordar-lo, perquè l'any 2008...

La presidenta

Senyora Pardell...

Agnès Pardell Veà

No tinc temps...

La presidenta

Ja no cal recordar-lo, ja no...

Agnès Pardell Veà

No tinc temps...

La presidenta

D'acord?

Agnès Pardell Veà

Però crec que... (*remor de veus*), crec que queda de manifest la voluntat del Grup Parlamentari Socialista d'impulsar el dret civil català; ho hem fet amb el dret positiu i ara ho farem amb el dret processal. I vull recordar que aquesta iniciativa parlamentària correspon al Grup Parlamentari Socialista.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà? (*Pausa.*) Trenta...

Salvador Milà i Solsona

Sí; és per una contradicció, més que res per les persones que ens puguin seguir o escoltar, respecte al tema de la quantia de l'interès cassacional, que no es quedessin, de l'explicació que ha fet la senyora Ribera..., en el sentit que el que es demani és que el ciutadà que vulgui..., que el cost del recurs sigui 120.000 euros. Ja ho sé que vostè... (*Pausa.*) No, no..., és que no és el tema del cost; el que es planteja –i vostè ho sap, com a jurista, i deixem-ho clar– és que, encara que sigui una persona que cobri el PIRMI o que estigui a l'atur, pot tenir perfectament un patrimoni, una casa o una herència que estigui valorada en 120.000 euros. És a dir, és quina és la quantia. Ja ho sé que els que són juristes ho saben, però és que, escoltant-la a vostè, semblava que deia que només

podria posar recurs de cassació qui tingués 120.000 euros per gastar-se i pagar el recurs. Ja ho sé que vostè ho sap, però així ho deixem tots més clar per als ciutadans que ens escolten, que prou malament ho estan passant.

Gràcies.

(*Pere Calbó i Roca demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Calbó...

Pere Calbó i Roca

Senyora presidenta, per al·lusions. (*Pausa.*) Nosaltres, agrair-li, no?, a la portaveu de Convergència i Unió, que el seu referent sigui el Partit Popular, perquè ens ha citat constantment.

Por, cap ni una; no tenim cap por, nosaltres; el que volem és saber exactament què estem debatent. Perquè després d'escoltar-la ens ha donat la sensació, si m'ho permet, amb tot respecte, de pim-pam-pum, de barra lliure, de dir: «Escolti, aquí, tot i més.» Però alhora també, i ficaré un exemple concret, quan estàvem parlant de l'import de l'objecte del litigi, que hi ha fet referència el senyor Milà, després hem de garantir que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tingui els mitjans suficients per poder-ho resoldre; no es tracta d'obrir per obrir sinó de garantir que després el Tribunal Superior tingui els mitjans adequats. I el que no valdrà és que després d'aquest pim-pam-pum i barra lliure, vostè ens digui que ha de retallar i que no ha de tindre..., no pot donar aquests mitjans als Tribunal Superior de Justícia.

En tot cas, ha quedat clar, els seus socis preferents són els que són, i amb tot el respecte, Esquerra Republicana i Solidaritat. Vostè està imbuïda d'aquesta votació del president de la Generalitat en favor de la independència; li ho respectem. Però nosaltres ens limitàvem a reclamar-li saber què estaven..., què volia dir «anar més enllà», cosa que ara encara ens ha deixat més esparverats –i amb això acabaré, senyora presidenta–, perquè, escolti, vostè ens ha donat la impressió que el que pretén és que aquí hi cap tot. I quan ho presenti i ho concreti, nosaltres li ho podrem valorar.

(*Elena Ribera i Garijo demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Ribera? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies a tots els portaveus parlamentaris, perquè, malgrat que no hem presentat nosaltres la proposta, sembla que siguem el centre del debat. Nosaltres l'únic que hem fet ha sigut posicionar-nos; hem dit que no havíem presentat esmena a la totalitat, i això li ha de quedar clar, perquè només han de mirar el diari de sessions, i la nostra voluntat és la de fer avançar, purament i senzillament.

Gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió, i es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió d'aquesta tarda.

Proposició de llei

de declaració d'independència de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00015/09)

El punt setè de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de declaració d'independència de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Compatriotes i conciutadans tots, avui el tema de la independència nacional, agradi o no agradi, ocupa un lloc central en el debat polític a casa nostra. El Grup de Solidaritat som conscients que presentem una llei que no deixarà indiferent ningú. Cap país del món ha deixat d'experimentar una certa sacsejada quan s'ha decidit a ser lliure –gràcies, Alcía, per l'avís. Certament, és un pas que requereix valentia i decisió, a més d'adequar-se perfectament al que estableix la Carta de l'Organització de les Nacions Unides per a casos semblants.

Representar una llei d'aquesta mena és difícil que agradi a tothom, perquè hi ha molts murs aixecats, molts tòpics establerts i molts fets consumats que encara alimenten interessos. Són molts obstacles que hem anat acumulant, començant per la prudència escèptica de l'estigmatitzat de què parlava Jordi Carbonell, o l'immobilisme que ens fa esclaus d'una falsa interpretació del seny, com denunciava Gabriel Alomar.

La tossuda realitat és que hi ha una amplíssima percepció social segons la qual aquest país ha de fer un pensament si vol prosperar. Sense un estat propi no ens en sortirem. És un fenomen que s'ha generalitzat als mitjans, a les enquestes, i fins i tot a la premsa internacional. Explica la gran expectació que està generant aquest debat dins i fora del Parlament. Aquest és

un món en moviment, un món on els pobles es resisteixen a ser fotos descolorides del passat i a renunciar als seus drets. Com diu el gran escriptor irlandès i amic del nostre país Colm Tóibín, els fets nacionals poden incomodar, però no deixaran de fer-ho fins que no siguin degudament resolts. I sense un estat propi, recordem-ho, nacionalment no ets ningú.

Aquesta és la primera vegada que es presenta una llei d'aquest contingut i d'aquest perfil en aquesta cambra; jo crec que és un senyal de normalització democràtica. La presentem amb la consciència del qui se sent observat per generacions de catalans i catalanes que han somiat aquest dia. Ho fem, no cal dir-ho, amb la voluntat de proposar una sortida política digna i lògica per al nostre país, per fer front al greu moment de bloqueig polític i econòmic al qual es veu exposat. Un moment que té el seu reflex en el món econòmic i industrial de casa nostra, moment que el president del comitè d'empresa de l'empresa Derbi ha descrit aquest dematí en aquest Parlament com la cosa més propera a un desert. Un moment marcat, per altra banda, per la confirmació que l'Estat espanyol no està disposat a acceptar que decidim ni en el camp financer ni econòmic, i fa del tot utòpica la pretensió d'aconseguir un pacte fiscal en termes realistes, si han de manar les regles de joc que sempre manen a Espanya. Tampoc està disposat l'Estat a acceptar la plurinacionalitat i la pluriculturalitat, i converteix la benintencionada opció federalista, absolutament honorable, en una pura quimera.

Diguem-ho ben clar: dins d'aquest Estat, Catalunya mai no podrà decidir res important sobre ella mateixa. El *café para todos* ha estat aplicat amb tota la seva orteguiana lògica per anul·lar Catalunya; ens agradi o no, és així. La rotunditat de les darreres sentències dels tribunals Constitucional i Suprem ha significat un clar missatge per als catalans i les catalanes, i aquest missatge és que les darreres engrunes d'acord i consens autonomistes que quedaven a l'Estat han estat passades per una trituradora. Per dignitat, els catalans hem de dir prou.

Avui cal que la majoria catalanista d'aquesta cambra no erri davant l'opció que se li brinda per avançar amb aquesta llei. Tenim una oportunitat que no podem menysprear per obrir un objectiu legítim i comú que generació rere generació de catalans han lluitat per aconseguir.

És en aquest sentit que vull dirigir-me amb una oferta ben clara i transparent al Grup de Convergència i Unió. I ho faig en resposta a una declaració realitzada aquest mateix matí en sessió plenària pel molt honorable president Artur Mas. El president ha assegurat –i això l'honora– que Convergència i Unió manté com a objectiu el dret a decidir sense límits; alhora, ha afegit el president que Convergència i Unió no és partidària de declarar la independència de Catalunya en aquesta legislatura.

És del tot acceptable la raó que hi addueix, que és que no ho duia en el seu programa, i ho entenem. Ara bé, davant d'aquesta declaració del president d'avui, el Grup de Solidaritat Catalana vol respondre-hi amb respecte i amb deferència. Volem manifestar el nos-

tre compromís a votar favorablement la supressió de la disposició transitòria d'aquesta proposició de llei i renunciar a cap compromís de tipus temporal establert legalment per al pas cap a la independència en aquesta legislatura.

En segon lloc, voldria afegir que Solidaritat, un cop acceptada aquesta supressió, demana a Convergència i Unió que permeti la tramitació de la proposició de llei votant en contra de les esmenes a la totalitat presentades pels grups unionistes. Ho fem amb la mateixa voluntat amb què hem pactat acords en passades proposicions, sempre amb l'ànim de buscar el màxim bé per al nostre poble i la seva llibertat, d'acord amb la majoria. I creiem que aquest acord a l'entorn d'aquesta proposició no ha de ser difícil, tenint en compte que sis dels seus articles han estat ja votats en aquesta cambra per Convergència i Unió, els companys d'Esquerra Republicana, els companys d'Iniciativa per Catalunya, els anys 1989, 1998, 2010 i aquest mateix any 2011.

Aquesta llei no parla d'altra cosa que del dret a decidir que tenen totes les nacions, totes. I això s'ha de poder realitzar en el nostre país. Quina és, si no, la lectura del fet que més de 850.000 catalans i catalanes, juntament amb milers de ciutadans estrangers empadronats a casa nostra, hagin votat favorablement en les consultes per la independència realitzades des del mes de setembre del 2009?

I aquí voldria fer un aclariment. Alguns potser han interpretat que aquesta llei és una declaració d'independència de Catalunya, i no és així. Del que es tracta avui és que s'accepti a tràmit una proposició de llei que estableix quin pot ser el camí que ha de seguir Catalunya si una majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra opta, ben legítimament, per l'estat propi. Volem igualtat per fer-ho. No és cap cosa diferent del que s'ha fet a Barcelona aquest diumenge passat, iniciativa de la qual vostès han dit, els de Convergència i Unió, que prendrien bona nota. No és cap cosa diferent de les consultes que s'han fet a més de 550 poblacions de casa nostra. És igual de positiu i democràtic; és un pas legislatiu que cap catalanista conseqüent pot saltar-se ni obviar.

Perquè, amb tot respecte, us voldria dir, il·lustres diputades i diputats de Convergència i Unió, que ens trobem tots els catalanistes davant d'una altra d'aquelles cruïlles històriques que ni l'electorat ni el catalanisme en el seu conjunt se saltarà ni obviarà. I dic «una altra cruïlla» en record del que va passar el passat 13 de juliol, just tres dies després de la gran manifestació del 10 de juliol, tan brillantment organitzada per Òmnium Cultural, amb presència de més d'un milió de catalans, quan vostès, per bé o per mal, van girar l'esquena a la presentació d'una iniciativa legislativa popular en aquesta cambra, que volia obrir el pas al dret del nostre poble a decidir. Això no podem permetre que es repeteixi avui.

Malgrat que se'ns digui que aquí existeix una igualtat i unes garanties constitucionals, el cert és que la nació catalana no té cap virtualitat jurídica ni cap mena de reconeixement internacional oficials avui. Som una nació de preàmbul i de postdata. No hi ha igualtat nacional per als qui volem exercir de catalans nacionals. Per

entendre'ns, alguns membres d'aquesta cambra poden gaudir de l'oficialitat de les seves seleccions esportives, i d'altres no. Alguns membres d'aquesta cambra poden acudir als parlaments de Madrid i Brusselles i emprar la seva primera llengua, els altres no. Alguns tenen un estat amb què buscar complicitats –*documento nacional de identidad* i identificació–, els altres no. Alguns tenen absolutament garantida la independència de la seva nació, mentre que els altres ens hem vist, i ens veiem, estigmatitzats i perseguïts, fins i tot amb el pes de l'exèrcit espanyol, si la volem aconseguir. Avui tenim una ocasió d'or per cercar una igualtat cívica i democràtica entre tots; una igualtat que només vindrà si tots i totes tenim dret a un estat propi, i no només alguns. D'aquesta manera accedirem a allò de què gaudim jugant avui és, ni més ni menys, poder ser un país en igualtat de condicions amb els altres països.

Aquesta proposició de llei, però, no es presenta avui com un bolet, ni per raons filosòfiques, ni extemporànies; es presenta per la molt real situació del nostre poble, avui. Vivim un moment que una persona tan referencial com l'expresident Pujol ha descrit com un atzucac, sense cap altra sortida possible i imaginable que la independència. I no crec que siguin coses del senyor Pujol. El mateix programa electoral del seu partit, a les passades eleccions, feia una decidida aposta pel dret a decidir, i ho feia des d'un raonament que partia de la següent anàlisi –i ho cito de la pàgina 6 del seu programa–: «El pacte constitucional establert en el marc de la transició ha arribat al seu límit, especialment després de la interpretació que n'ha fet la sentència del Tribunal Constitucional, aprovat en referèndum per la ciutadania de Catalunya. Si no és que se'n vol assumir resignadament el resultat, cal canviar la política seguida fins ara. Només amb l'exercici del dret a decidir Catalunya podrà garantir ser una nació cohesionada, amb progrés econòmic i social, i reconeguda.»

Però penso que el president Pujol i el seu partit no són els únics que perceben aquesta realitat. També els ex-presidents d'aquesta cambra, els honorables senyors Heribert Barrera, Joan Rigol i Ernest Benach, així com l'expresident Pasqual Maragall, van assistir a la històrica manifestació abans citada, on el crit més unànim va ser, segons la premsa –una part de la premsa americana–, el mot de «independència». També hi va ser present el president Montilla, i d'altres destacats membres del Partit Socialista, que van manifestar-se rere una pancarta que llegia: «Som una nació. Nosaltres decidim.»

Aquesta és la realitat que tenim al davant, la realitat que va exposar l'any passat davant aquesta cambra el plorat Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Joan Solà. És la realitat que va exposar davant de l'Ajuntament de Barcelona el poeta Joan Margarit. És un somni compartit per gent que va des de la Peña de sevillanes de Sils fins als milers de voluntaris de seixanta països diferents que han treballat per les consultes. Un somni compartit fins al darrer alè per Miquel Esteba i Caireta, exalcalde de Figueres –avui en tenim l'actual present–, traspasat dividres passat. I compartit per milers d'entitats populars del nostre país, del qual en són l'espina i el cor. El somni que vam poder veure

telegrafiat al món sencer diumenge passat amb el vot –amb el vot– de més d'un quart de milió de barcelonins i barcelonines.

Tot plegat forma part d'una realitat imparable que crec que no seria incorrecte de veure reflectida, en part, pels coratjosos viatges del president José Montilla a Madrid, on, alarmat –i amb una diagnosi segurament ben diferent a la majoria d'aquesta cambra–, avisava de la creixent desafecció dels catalans envers Espanya, davant la manca de consideració total que ens tenen els partits de Madrid. Una manca de consideració que va més enllà de l'anècdota, i que ens situa, segons l'opinió del senyor López Burniol, més enllà del camí de no-retorn amb Espanya.

No podem suportar més temps...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat, ja ha excedit el temps.

Antoni Strubell i Trueta

Vaig acabant... –vaig acabant. Demà, dia 14 d'abril, farà exactament vuitanta anys que Francesc Macià va fer una declaració molt semblant, en esperit, a la llei que avui presentem. Tant en aquella ocasió com en la que avui ens ocupa, s'hi arriba amb la necessitat de declarar un estat propi.

Com ja va denunciar el poeta Joan Maragall –i vaig acabant, presidenta–, Espanya no ha estat a l'alçada d'escollar-nos, ni abans ni ara. No té cap interès a atendre les nostres demandes, fins al punt que ja sigui inútil demandar. Espanya no ens ha donat un marc econòmic i industrial en què la nostra competitivitat fos garantida i els nostres recursos respectats. Fa uns dies Kenneth Rogoff, execonomista del Fons Monetari Internacional, va dir que Catalunya podria ser un dels països més rics del món. Però la realitat, com tots sabem, és tota una altra. Tenim 600.000 persones més enllà del llindar de la pobresa, desenes de milers de persones que han perdut el seu habitatge per impagament d'hipoteca i 670.000 aturats.

Hem de fer com el patriota i fundador d'Unió Democràtica de Catalunya, Manuel Carrasco i Formiguera, que la nit mateixa de la seva mort –executat– va escriure els següents mots: «De tot cor demano a Déu que accepti el sacrifici d'aquest dia i d'aquesta nit, els més pesarosos, sens dubte, del meu captiveri, i que vulgui permetre que siguin profitosos per a la independència de Catalunya, el meu suprem ideal d'aquest món.»

Com a tants pobles del món, als catalans també ens havia d'arribar el nostre moment; un moment...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...–vaig acabant– en què havíem de ser fidels a nosaltres mateixos.

I, amb el permís de la presidenta i dels il·lustres diputats, voldria acabar amb les darreres paraules que va dir en Carrasco i Formiguera el 9 d'abril de 1938, és a dir, fa exactament setanta-quatre anys: «Visca Catalunya lliure!»

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, hoy quiero empezar mi intervención diciendo que es un día triste, enormemente triste, para muchos ciudadanos de Cataluña que no queremos separarnos de España porque creemos firmemente en la legalidad y en la unidad constitucional de España.

Quiero decirles, también, que si hoy estamos debatiendo, vamos a debatirla, esta proposición de ley, ha sido gracias al apoyo de Convergencia i Unió, que en la Mesa del Parlament permitió que hoy se debata esta proposición de ley, cuando nos opusimos el resto de grupos.

Quiero, también, decirles que con la abstención, Convergencia i Unió puede permitir, y lo permitirá, que hoy se debata y que Dios quiera que esto no vaya más allá. (*Veus de fons.*) Gracias..., gracias a la responsabilidad del Partido Popular, que defiende la unidad de España, y a todos los catalanes que nos sentimos españoles y catalanes. El señor Mas esta mañana repetía lo que dijo en el discurso de investidura de que se iniciaba una transición hacia la independencia. ¿Acaso esta transición es una estrategia temporal que necesita para adoctrinar a la sociedad después de comprobar que el 80 por ciento de los barceloneses no quieren separarse de España?

Quiero, también, decirles que su actitud ha sido enormemente irresponsable. Quiero recordarles unas palabras que dijo el señor Mas como consecuencia o por el discurso de los cien días de Gobierno. El presidente dijo que resultaba enormemente necesario, para que hubiera una reactivación económica en Cataluña y para que volviéramos a ocupar el liderazgo emprendedor y económico, que era esencial, decía, crear confianza y recuperar el crédito y el prestigio.

Palabras, confianza y prestigio, que comparto totalmente pero que resultan incongruentes con su comportamiento. Me refiero, concretamente, a la participación del presidente de la Generalitat en el pasado simulacro de referéndum por la independencia, y pienso, sinceramente, que con su irresponsable intervención y apoyo no contribuye, en absoluto, sino todo lo contrario, a la generación de la confianza que tanto proclama y que necesitan los inversores y los emprendedores.

Tampoco considero que la citada participación redunde en la recuperación del crédito y del prestigio, ya que resulta inexplicable e inaudito que él, que además

de ser presidente de la Generalitat es el representante del Estado español en Cataluña, según el Estatuto de autonomía, que dé cobertura a una consulta en la que plantea separarse del Estado que él mismo representa. Nosotros queremos un presidente que una a los catalanes y no que produzca confrontación, que es lo que está haciendo con su actitud.

Aparte de estas cuestiones, también les voy a explicar que hay otras, como son jurídicas y económicas, que no convienen a Cataluña. El planteamiento y la redacción de esta proposición de ley choca frontalmente no solo con la Constitución y con los principios informadores de la estructura del modelo territorial del Estado, sino también con la norma básica de autonomía que es el Estatut.

La Constitución, ley suprema del ordenamiento jurídico, recoge, de forma expresa, en su artículo primero que «la soberanía nacional reside en el pueblo español», y en su artículo segundo preceptúa que «la Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles». La pretendida independencia o segregación de Cataluña respecto del resto de España no puede ser nunca una decisión unilateral de los representantes del pueblo catalán, sino que necesita, necesariamente, del concurso de todos los españoles, del Estado español en su conjunto, entendido como sujeto único de derecho, del cual pretende separarse una parte de su territorio. El hecho secesionista no puede producirse si no quiere el resto de España, ya que la soberanía nacional reside en el conjunto del pueblo español.

Además de lo expuesto, la separación de Cataluña choca también con el principio de la unidad de mercado que es la manifestación en el ámbito económico del principio general de la unidad del Estado español, también consagrado por la Constitución. La unidad de mercado va íntimamente ligada a la unidad política del Estado, siendo la separación de Cataluña no solo jurídicamente inconstitucional, como estamos viendo, sino que, además, desde el punto de vista económico, le acarrearía una serie de graves y profundos problemas económicos.

Uno de los aspectos recogidos en su exposición de motivos, aspectos en los que los nacionalistas insisten cuando plantean sus proyectos separatistas, es el de la estabilidad institucional de las relaciones económicas, como si la cuestión de la independencia fuera solo un asunto político carente de conexión con la economía. Ello se traduce en la idea de la permanencia dentro de la Unión Europea, de tal forma que, en lo que atañe a las relaciones comerciales, según ellos, no habría ningún cambio institucional con la secesión.

Sin embargo, esta hipotética estabilidad institucional no es, en absoluto, cierta, debido a los siguientes razonamientos. En primer lugar, la Unión Europea la forman estados de manera que las relaciones que forman parte de estos se integran en el espacio europeo a través de los propios estados. En segundo lugar, porque los tratados constitutivos de la Unión Europea no han previsto, en ningún caso, la posibilidad de secesión de algún territorio, por lo que, de producirse esta, la re-

gión que formara un nuevo estado quedaría automáticamente fuera de la Unión. En consecuencia, la separación de un territorio con la consiguiente formación de un nuevo estado implicaría para este, si quisiera formar parte de la Unión Europea, la necesidad de solicitar y de negociar su adhesión; negociación que, aún, y en el caso más favorable de que ningún estado miembro lo vetara, requeriría un plazo no inferior a cinco años. Si además quisiera tener como moneda el euro, formando parte de la unión monetaria europea, esos cinco años podrían duplicarse al tener que cumplir con los estrictos requisitos del Tratado de Maastricht en cuanto a la estabilidad monetaria, el equilibrio de las cuentas públicas, el mantenimiento de las bajas tasas de inflación, etcétera. Por tanto, vemos que como mínimo durante una década el estado independiente de Cataluña quedaría fuera de la Unión Europea y, en consecuencia, quedaría establecida una frontera económica, además de política, con respecto a España, así como respecto al resto de países de la Unión Europea.

Es una evidencia que las fronteras económicas implican costes para las transacciones comerciales, costes que afectan a la competitividad de la exportación y, por tanto, el nivel de estas, lo que a su vez se reflejaría en el producto interior bruto. Esta frontera económica se traduciría en la aplicación de un arancel tanto para las exportaciones catalanas a España como a los demás países de la Unión. Quiero decirles que del total de productos que vende Cataluña el 56 y medio por ciento se dirige al resto de España y solo un 23,9 a los otros países de la Unión Europea; del total de productos que compra Cataluña el casi 44 por ciento lo hace de las demás regiones españolas y un 31 por ciento del resto de los países de la Unión Europea.

El efecto pro frontera, que ustedes saben que fue un concepto acuñado por los profesores McCallum y Helliwell en Canadá, cuando estudiaron la hipotética consecuencia de la separación de Quebec..., esto alude a los costes que para comerciar se derivan de la existencia de fronteras, y que se manifiesta en el hecho de que los intercambios de mercancías y servicios son mucho más fáciles en el interior de cada país que con el exterior, incluso aunque se pertenezca a una unión aduanera.

En el supuesto de una Cataluña independiente, las exportaciones hacia a España, debido a los costes enumerados de transacción y protección arancelaria, conllevarían un aumento de precios de más del 40 por ciento y, como consecuencia, el volumen de exportación se reduciría notablemente, y esto se trasladaría a su vez a una caída de la producción, lo que conduciría a que el PIB se minorara en más de un 20 por ciento. Esta minoración del PIB haría que Cataluña pasara de ser una de las comunidades más ricas que la media española a ser una de las naciones más pobres que esa media, en otras palabras, Cataluña independiente sería una nación enormemente deficitaria.

Quiero aquí recordar la carta que el ilustre Josep Pla dirigió poco antes de su muerte al presidente Tarradellas para pedirle que no se fiara de los políticos nacionalistas; «apenas sirven para nada», advirtió Pla, para a continuación añadir que el catalanismo no debería

prescindir de España. Y aquí me van a permitir una interpretación de sus palabras, por respeto a esta cámara, porque no reproduciré textualmente la cita de la que seguramente todos ustedes conocen la literalidad. Bueno, venía a decir Josep Pla a Tarradellas que el catalanismo no debía prescindir de España porque los catalanes fabricaban mucha ropa interior pero que no había tantos catalanes para usarla. Ustedes ya conocen la cita; no fue así exactamente, pero creo que han entendido perfectamente la dependencia que ya vio el señor Pla que teníamos respecto del resto de España.

Mi partido está plenamente convencido de que Cataluña necesita, para ser fuerte y próspera, tanto de España como España necesita de Cataluña, de ahí nuestra firme defensa de la unidad constitucional de España.

Quiero también señalar que en estos momentos de grave crisis económica y financiera lo que menos necesita Cataluña para su recuperación son las aspiraciones independentistas y separatistas que con recalitrante reiteración son objeto de esta cámara. Llevamos, con distintos formatos, tres plenos ocupándonos de estos temas, temas que no se ajustan ni responden a los problemas reales de los catalanes, cuya prioridad son el paro y la crisis económica. Pues, bien, todos estos planteamientos lo único que consiguen es crear preocupación, incertidumbre e inseguridad en los mercados y en los posibles inversores que, ante la falta de seguridad, no solo económica sino jurídica, prefieren invertir su dinero en otras comunidades de España.

Quiero, por último, decirles que, dada la gravedad de este tema, que ya es una gota más del incumplimiento del estado de legalidad que se está haciendo, ya, como he dicho antes, de forma recalitrante en Cataluña al estar incumpléndose las sentencias del Tribunal Constitucional, las sentencias del propio Tribunal Supremo..., y que hoy quiero decirles a los ciudadanos catalanes que se sienten españoles y catalanes que nos tienen al Partido Popular como partido que nos preocupan los problemas reales de los catalanes y que queremos un gobierno que nos una y que no esté creando, como hace el señor Mas, confrontando cada día más a todos los catalanes, porque esto repercute y está incidiendo enormemente en las tasas económicas tan ínfimas que tenemos por la desconfianza que estamos creando en el resto de España, como he dicho, y en el resto de inversores.

Muchísimas gracias.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Gràcies, senyora presidenta. «Senyors diputats, el Govern i cadascú de nosaltres hem d'aportar tots aquells valors i ressorts que recollim i exaltem del poble català, per servir-lo, inesgotables, generosos i vibrants d'emoció i d'energia, assegurant la pau i el benestar. Hem de fer-ho enllaçats amb els altres pobles d'Es-

panya. La república espanyola és la suma de virtuts i heroïsmes de la consciència hispana; som amants de Catalunya i fidels intèrprets i executors de la lletra i l'esperit de la Constitució.» Són paraules pronunciades en aquesta mateixa tribuna pel president Companys l'any 1936, i són paraules que compartim, encara avui i ara, plenament.

És l'hora de perdre la por a les paraules. El més important d'aquest debat és que es pugui produir; és l'exercici exemplar de la llibertat que significa poder expressar sense temor com vivim cada un de nosaltres el fet de ser catalans; és dir amb veu alta el sentiment que ens han provocat determinades institucions de l'Estat i de manera especial la indignació que va fer sortir el dia 10 de juliol més d'1 milió de persones al crit de «som una nació».

Alguns diran que aquest debat –ja ho han dit, el Partit Popular ho ha fet– no toca, que el poble de Catalunya té altres preocupacions, i és ben cert que la crisi econòmica mundial i els greus problemes econòmics no s'han d'amagar, però l'encaix del nostre país a Espanya i a Europa no és precisament un problema menor.

La majoria de catalans hem pensat i sentit aquests darrers anys que la nostra nació té massa dificultats per formar part d'un estat que hem ajudat a construir, molt sovint amb més esforç que ningú. Cap obstacle ha d'impedir que Catalunya assoleixi l'horitzó de llibertat i autogovern que triï. I és un sentiment arrelat, que ve de molt lluny, i que hem expressat col·lectivament des de fa segles, que ha estat perseguit i ha ressorgit amb més força que mai.

Ens sentim hereus d'aquesta tradició, de la dels catalans que ja en el segle XVII, abans de la Guerra de Successió, deixaven constància de la voluntat de superar la decadència d'Espanya; és a dir, Feliu de la Penya i Martí Piles, quan es fan ressò del sentiment català i escriuen *Fènix de Catalunya*, que Pierre Vilar considera el símbol d'un país nou. Ens sentim hereus de Pi i Margall, president de la Primera República, autor de l'expressió «nació de nacions» i de la primera gran defensa del federalisme. Ens sentim deutors de l'Assemblea de les Bases de Manresa, de 1892. Ens sentim hereus de Valentí Almirall i la seva noció d'estat compost. De la feina de Duran i Bas, en el seu esforç de codificar el nostre dret civil i de recuperar allò que va derogar el Decret de nova planta. Ens sentim continuadors de la Mancomunitat impulsada per Prat de la Riba i del Parlament recuperat la Segona República, que va fer renéixer totes les esperances del poble català. Les esperances, com saben tots vostès, van ser trencades, esmicolades, i molts demòcrates que defensaven l'ordre constitucional de la república van ser perseguits, represaliats i exterminats. Però, tal com va dir Rovira i Virgili, «la pàtria és una realitat; pot passar desapercebuda en temps quiets, però en les hores greus dels pobles la pàtria es fa present en l'ànima dels humans». Per això encara ressonen en nosaltres les paraules de Pau Casals que va pronunciar, en un silenci profund de l'Assemblea General de Nacions Unides, el 24 d'octubre de 1971: «I'm a Catalan.»

Els que vam participar activament en la sortida de la llarga nit del franquisme vam intentar ser fidels a tots

els moviments de vindicació catalanista que sempre havia afirmat que la nostra llibertat anava lligada a la dels pobles d'Espanya, tal com diuen les paraules del president Companys que he citat al començament. Ell, afegia, el president Companys, que havíem de ser amants de Catalunya i fidels intèrprets i executors de la lletra i l'esperit de la Constitució. Es referia, evidentment, a la Constitució republicana de 1931; jo em refereixo ara a la Constitució de 1978, que, per cert, va anar molt més enllà que la del 31.

No va ser fàcil crear el marc, però al pacte constitucional del 78 tots els demòcrates, inclosos els nacionalistes catalans, reivindicàvem una constitució que ens permetés ser amb normalitat dins d'una Espanya que no acaba d'entendre la riquesa política, lingüística, cultural que hi ha en el seu si. Però el marc es va mostrar eficaç; el període actual és el més llarg de la democràcia parlamentària que mai hem viscut en la història de les històries de les històries del nostre país.

Ara bé, hem de dir clar i net que el desenvolupament constitucional no ha evolucionat com desitjàvem, perquè mai res és perfecte. Però amb la mateixa rotunditat, amb la mateixa rotunditat que diem que no ha evolucionat com nosaltres voldríem, hem d'afirmar que aquest fet no treu ni una mica, ni un bocí de la importància que va suposar la Constitució del 78, la recuperació de la nostra condició i dignitat de ciutadans de ple dret, perquè ara, quan es fan més vives les seves limitacions, és just recordar-ne les seves bondats.

És amb la Constitució de l'any 1978 quan ens convertim en una democràcia parlamentària i ens constituïm en un estat social i de dret. És la Constitució del 78 la que estableix que la sobirania resideix en el poble, efectivament, i per tant en el sufragi universal, del qual emanen els poders de l'Estat en les seves diferents modalitats, i la que instaura el principi de legalitat i la jerarquia normativa; la que ens retorna el dret d'expressió, de reunió, d'associació; la que prohibeix les associacions secretes i paramilitars; la que aboleix la pena de mort; la que prohibeix la tortura, els treballs forçats, els tribunals d'honor i d'excepció; la que ens garanteix la llibertat d'ensenyament, el dret a la vaga, la lliure sindicació, les pensions de jubilació, d'invalidesa i la redistribució de les rendes. I és aquesta Constitució la que amb totes les seves limitacions reconeix la riquesa lingüística, la converteix en patrimoni cultural i obliga els governs a respectar i protegir les diferents llengües. I no només això: és també aquesta Constitució la que reconeix diferents realitats polítiques a Espanya i defineix l'autogovern, el dret a l'autogovern de les nacionalitats i regions, i la solidaritat entre elles.

Sortíem d'una dictadura militar; la Constitució era una gran conquesta. Si el temps l'ha desfasat, com que no és un llibre sagrat, pot i ha de canviar-se. I entre els drets que ens vam atorgar amb aquesta carta magna un dels més importants és el que diu que qualsevol llei pot ser canviada per l'òrgan que l'ha aprovada; lleis canvien lleis. Però cap constitució de cap democràcia avançada pot negar el principi de legalitat ni la jerarquia de la norma. Es poden dipositar les responsabilitats de manera diferent, però mantenint aquests principis. Si

la Constitució, trenta-tres anys després, no s'ajusta a les nostres aspiracions, el realment valent, el que és valent és afirmar, és proclamar que potser s'ha de canviar. Si el Tribunal Constitucional no fa la funció que hauria de fer en una democràcia madura, proclamem, si així ho considerem oportú, la necessitat de canviar la llei orgànica de l'any 1979 que el va crear. I, si l'Estatut del 2006 és encara insuficient per a alguns, existeix la possibilitat de canviar-lo. Mentrestant, això sí, s'ha de desenvolupar en totes les seves potencialitats, perquè avui són deliberadament ignorades, allò que va aconseguir, malgrat les dificultats, el poble català.

Som plenament conscients que tenim el vent en contra moltes vegades. Alguns grups d'extrema dreta espanyola vociferen amarats d'agressivitat i han escampat l'odi contra els catalans i les seves institucions, amb la passivitat, quan no ha estat amb l'assentiment, del Partit Popular. Sabem que ara els canvis són difícils, però també sabem que a mitjà i llarg termini són inevitables. Les relacions entre els pobles canvien. És per això que hem d'analitzar-les serenament i diferenciar el que són reaccions justificades, però a vegades momentànies i tàctiques, dels moviments de fons que reclamen canvis substancials.

Nosaltres entenem que ha canviat la percepció que els catalans tenim d'Espanya i que aquest canvi és profund. I ho és, en bona mesura, per la reacció justa a la incomprensió de determinades decisions judicials que trenquen l'esperit constitucional i estatutari que ha fet possible la Catalunya d'ara. I ara aquesta Catalunya es bat en debats visceralment, perquè la clau no és la independència, sinó que la clau és la llibertat dels pobles, que s'expressa en cada circumstància històrica de manera diferent.

Per això vull parlar de llibertat, i el debat sobre la llibertat no es pot deixar només en mans dels independentistes. Els federalistes, els confederalistes, els autonomistes, els centralistes, hi han de participar sense por. Recordin-ho: hem de perdre la por a les paraules.

No rebutgem la proposició de llei per la por a la independència. No volem actuar a la defensiva, no pensin que la meua intervenció és a la defensiva de quelcom que ens fa por. Volem participar en els debats d'aprofundiment democràtic i de major llibertat, que sempre han d'estar presents en els objectius de la humanitat, i també del poble català.

Parlo d'una articulació flexible entre Catalunya i el món que la volta, d'unes relacions d'intensitats variables que van des de la col·laboració franca i lleial amb l'Estat espanyol, per a determinades qüestions, a la plena potestat en altres competències que les volem exclusives. Parlo d'una forta potenciació d'entitats encara inexistents, com les regions econòmiques intereuropees, que han de tenir en el futur la seva traducció en institucions polítiques eficaces.

Però el canvi s'ha de fer dins del marc legal de què ens hem dotat i que hem fet tots plegats. Perquè la societat catalana és exemplar en integracions lingüístiques i nacionals. Ningú pot quedar fora del projecte de futur de Catalunya per raons de llengua, cultura o ideologia. Els socialistes volem garantir-ho, i podem fer-ho

per la nostra condició de partit transversal, però sobretot per la nostra condició de partit cohesionador. Molts ciutadans que avui viuen a Catalunya són capaços d'unificar amb naturalitat dues nacionalitats i altres manifesten un sentit de pertinença exclusiu i, en canvi, no excloent –o jo voldria creure que no és excloent per a ningú–, mostrant una deferència amb les diferències que és el signe d'una maduresa cosmopolita difícil de trobar en altres geografies. Per això em torno a remetre a la declaració inicial del president Companys: «Nosaltres hem d'aportar tots aquells valors i ressorts que recollim i exaltem del poble català.»

Però parlo de solidaritat eficaç, tant per reafirmar-la com per denunciar-ne l'abús que ha restat en alguns moments recursos al nostre país i en alguns altres moments ha sufocat, com a motor econòmic que podia ser, Catalunya. Per això defensem que l'exercici de la solidaritat sigui un exercici que es faci des de la sobirania de qui és solidari, i reclamem un límit en el quocient de participació solidària, com es va fer en la darrera negociació de finançament, que evidentment pot anar millorant i avançant.

Catalunya necessita avançar, com ho han fet tots els països democràtics, modificant el marc legal en els parlaments on es va forjar aquest marc legal. Recordin-ho: lleis canvien lleis; però comptem amb el que comptem, que som nosaltres, la nostra voluntat d'avançar i l'estat de dret que ens ha d'emparar. El desig d'independència creix i ha de tenir les seves expressions, però tenim l'obligació de dir-los que no trencarem l'ordre constitucional, com no ho va fer l'any 1936 amb la seva declaració Lluís Companys, sinó que el promourem, perquè en tots els països democràtics s'aspira que l'organització política de l'Estat es vagi adaptant a l'evolució dels sentiments dels pobles.

Ja he dit que no serà fàcil, però la nostra situació és molt millor que la dels nostres avantpassats que ho van intentar. Ho fem des d'una democràcia consolidada; exigim que Espanya escolti, que escolti i canviï, perquè cal canviar Espanya i modernitzar el marc jurídic espanyol i europeu que ens acull. I no ho podem fer amb proposicions de llei que no tenen el rigor legislatiu necessari per ser considerades en la jerarquia de l'ordenament polític actual, un ordenament que, recordin-ho –recordin-ho tots vostès i recordin-ho de manera especial Convergència i Unió quan votin–, vam ajudar a crear.

Vam canviar l'Estatut d'autonomia sense explicar a la població el procediment laberíntic que li esperava si abans no es modificava la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, i una part de la ciutadania s'ha sentit justament frustrada. No hauríem de fer el mateix amb les paraules «llibertats nacionals» i «independència». Expliquem com es procedeix en un estat democràtic i no generem desenganys i frustracions.

Em sap greu que no hi sigui el president Mas; no ho entenc. I em sap greu el fet que Convergència i Unió hagi decidit desentendre's d'un debat de la defensa de l'ordre constitucional. Però al president Mas, en les darreres eleccions, se li va donar la confiança perquè liderés aquest procés de sentiment de canvi de la societat cata-

lana. I un president és una persona d'una peça, no està formada per diferents peces; no pot votar independència i ser el representant de l'Estat espanyol a Catalunya, que l'Estatut que ha promès servir li atorga aquesta condició. Recordin el que deia el president Tarradellas, ho repetia sovint: «La Generalitat és estat.» No es pot mantenir al marge, Convergència i Unió, d'una situació d'aquest tipus, sabent que altres partits que serem més responsables resoldrem aquest conflicte.

Als proposants els demanem que no caiguin en la temptació de reduir el debat només al sentit del vot; que no vulguin jutjar els diputats i les diputades d'aquest Parlament per la votació del seu sí o del seu no; que no tornin a fer, com han fet avui en dues ocasions, d'intentar configurar un bloc unionista o un bloc espanyolista, perquè res tenim a veure jo i la diputada que m'ha precedit, per exemple, i, per tant, que les nostres raons són radicalment diferents dels altres grups esmenants.

Escoltin bé el que els estem dient i escoltin tots els diputats, o escoltin també tots els que ens estiguin escoltant a través dels mitjans de comunicació: cridem totes les forces polítiques a aconseguir les majories necessàries per fer possible que lleis canviïn lleis, si és que considerem necessari que canviï el nostre encaix amb Espanya, però que aquest debat es pugui produir sense forçar l'ordre constitucional pel qual hem lluitat des del fons de la història i han mort molts catalans per ell.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, convidats a la tribuna, pugem a aquesta tribuna per defensar la nostra esmena a la totalitat. I explicaré un previ: defensem una esmena a la totalitat perquè no ens ha quedat més remei; i no ens ha quedat més remei perquè la majoria de la Mesa d'aquest Parlament, de forma irresponsable absolutament, ha admès a tràmit una proposta il·legal i inconstitucional. És així. No ens agradaria venir ni a debatre això. Això, com diria el senyor Pujol, no toca. I no toca perquè és il·legal, i no toca perquè és inconstitucional. I anem més lluny: estem aquí perquè el Govern d'Espanya, que és l'únic que té capacitat per poder impugnar la decisió de la Mesa davant del Tribunal Constitucional, no ho ha fet; ho va fer amb la llei de consultes, ho ha fet amb altres lleis, però davant d'això, mutis. Aquesta és la realitat per la qual avui estem aquí. Convergència i Unió admet a tràmit, Govern d'Espanya no actua: aquesta és la realitat. Un parlament autònom no té competències per debatre ni molt menys per declarar unilateralment cap independència, entre altres coses perquè ni és constitucional ni és legal, i fins i tot pot ser delictiu. Per tant, no podem fer-ho, aquesta és la realitat. Algú ho havia de dir, que és delictiu, algú

ho havia de dir, no? Perquè hem vingut a sentir aquí..., i, la veritat, si alguns dels companys que han defensat esmenes a la totalitat m'haguessin de defensar, preferiria canviar d'advocat, perquè la realitat..., jo, la senyora Tura, quan ha acabat, no sabia si votarà que sí o que no, al final; no ho sé. La realitat... I la realitat del problema que parlem avui és una qüestió d'ordre constitucional. El sí o no a la independència és legítim; votin vostès partits independentistes o partits que no ho són. Però això és una qüestió d'ordre constitucional.

Y volviendo a lo que íbamos de la legalidad, hay, evidentemente, un fraude de ley: están ustedes utilizando un parlamento autonómico, que le da competencias autonómicas, en fraude de ley, es decir, con la ley..., utilizándolo para poner patas arriba el orden constitucional. Fraude de ley, artículo 6 del Código civil; muy sencillo. Primero, fraude de ley.

Segundo, inconstitucional. Evidentemente, no hay que ser ningún jurista de prestigio para saber que la declaración unilateral de independencia, modelo Kosovo, no se debate, ni se aprueba, ni se vota en un parlamento autonómico. Es como debatir aquí sobre la política medioambiental de la Comunidad Valenciana, o como los presupuestos de la comunidad balear. ¿Verdad que no tiene sentido? Pues esto tampoco.

Y no solo no tiene sentido, sino que además –supongo que quien lo propone lo sabe– no es que no sea legal: es que puede ser delictivo; puede ser delictivo, es la realidad. Lean el artículo 472 del Código penal, es muy claro. Declarar la independencia alterando el orden constitucional en un país democrático y constitucional no solo no está permitido, sino que está penado; esa es la realidad. Ciutadans no va a ser cómplice ni de poner patas arriba el orden constitucional, ni de incumplir la Constitución, ni de ilegalidades, y mucho menos de delitos. Por tanto, con nosotros que no cuentan. Vamos a defender, eso sí, claramente por qué no creemos que se tenga que debatir.

Por tanto, en el ámbito jurídico es infumable; reconozcámoslo, es infumable. Lamentamos que Convergència i Unió haya admitido a trámite, de forma irresponsable, este debate en sede parlamentaria.

La realidad también es que a nosotros, como somos demócratas, no nos gustan los golpes a la democracia, no nos gustan los golpes, ni vestidos de militar ni vestidos de corbata. No nos gustan los golpes al orden constitucional, ni vestidos de militar ni vestidos con corbata. Y poner patas arriba el orden constitucional, a los demócratas no nos gusta, porque, aunque haya gente que es independentista, gente que no lo seamos, gente federalista, gente autonomista, gente confederalista, somos demócratas ante todo, es lo primero, es el abecé de la democracia, y eso hay que respetarlo. Las reglas de juego se pueden cambiar. Convenzan ustedes para cambiar la Constitución si quieren, para votar si queremos decidir o no... Propónganlo, pero en el ámbito legal. No cuando interesa se cumple la ley y cuando no interesa no se cumple. Eso no, eso no sirve en la democracia.

Por tanto, nosotros no somos partidarios de esos golpes, ni golpes ni de efecto, insisto, ni con corbata ni

vestidos de verde. No nos gustan. Y por eso estamos aquí defendiendo esto. Y parece que otros no están, se ausentan. El presidente del sí a las consultas, el presidente del sí a la independencia, hoy es el presidente ausente, es el presidente que no está aquí ni siquiera defendiendo una enmienda, por el mero orden constitucional; aunque él sea independentista, si es un demócrata y respeta la legalidad que le da el asiento de presidente, debería estar defendiendo una enmienda a la totalidad. La abstención y hacer como Pilates no sirve –no sirve. (*Remor de veus i rialles.*) Perdón..., perdón por la cita.

En cualquier caso, nosotros no nos limpiamos las manos, nosotros no hacemos discursos confusos como otros partidos que piden perdón por presentar una enmienda. ¡No hay que pedir perdón para defender la Constitución, señora Tura! No hay que pedir perdón, es nuestra obligación; nos sentamos en un escaño porque hay una constitución. No somos un pueblo elegido, no somos talibanes ni imanes de una religión, no somos popes de nada, somos cargos públicos, asalariados de los ciudadanos de Cataluña, y nos sentamos aquí porque hay una constitución. Si aquí no hubiera una constitución y fuéramos una república bananera, esto cambiaría según las mayorías. Las repúblicas que no son bananeras, las constituciones, los países democráticos respetan las constituciones. Por tanto, no vale mirar hacia otro lado, no vale pedir perdón. Hay que defender el orden constitucional.

A nosotros, por otro lado, también nos gustaría entrar brevemente en el fondo, porque, claro, la propuesta dice que somos una nación, dice que somos soberanos y le falta decir «somos el pueblo elegido». Ustedes pueden decírselo, se lo dije el otro día al señor Bertran, pueden decir que usted es Napoleón, también lo pueden poner en el artículo 3: «El señor Bertran es Napoleón.» Pónganlo, si vale lo mismo que decir que somos soberanos cuando no lo somos; que no confundan ustedes sus sueños o las pesadillas de muchos con la realidad, no confundamos realidad con ciencia ficción. Está muy bien, pero no en sede parlamentaria. Está muy bien, váyanse ustedes a la puerta, a una asamblea, alquilen una sala, reúnanse todos ustedes, pero no utilicen el Parlament de Catalunya que es de todos los ciudadanos, que es un organismo de Estado. El Parlament de Catalunya, lo decía antes también la señora Tura, es Estado. El Parlament de Catalunya es un organismo de Estado, es una institución del Estado, autonómica, que defiende nuestro autogobierno y que se basa en nuestra Constitución y en nuestro Estatuto, pero es de Estado.

¿Y, en un espacio de Estado, se presenta una ley para dinamitar el Estado? ¿Tiene sentido? Ninguno: ni jurídico, ni político. Por tanto, los golpes de corbata, desde fuera y sin el sueldo de diputados...; los golpes de corbata desde fuera, y montan ustedes manifestaciones, se sientan en la puerta, lo que ustedes quieran, pero como parlamentarios autonómicos del estado de derecho y de un sistema constitucional no tiene ningún sentido.

Pero, insisto, la culpa no es de ustedes, lo reconozco, quien lo ha admitido a trámite no son ustedes, ustedes han propuesto una cosa y supongo que se habrán fre-

gado las manos, habrán dicho: «Hombre, parece mentira, ¿cómo han admitido esto, si es flagrantemente inconstitucional?» Pues sí, lo han admitido, porque algunos pensaban que, admitiéndolo, podrían encender la chispa, podrían sacar rédito. Saben aquello del árbol y las nueces, ¿no? Ustedes mueven el árbol y los que no están recogen las nueces. Eso es lo que es. Ustedes lo mueven el árbol, pero aquí los que no están intentan recoger las nueces. Eso sí, las recogen a veces a escondidas, a veces dicen que las están recogiendo pero que las recoge otro, pero en el fondo quieren recogerlas. Eso es Convergència i Unió: recogen las nueces a escondidas, pero las intentan recoger.

Por tanto, nosotros creemos que en este Parlamento no cabe que unos agiten árboles y otros recojan nueces; la realidad es que nosotros tenemos que defender lo esencial de la democracia: la legalidad, el estado de derecho, el respeto por las normas. Sin reglas de juego no tiene ningún sentido la democracia. Hay quien defiende que una urna es la democracia. No, mire, en algunos barrios de Cuba también votan... (*Veus de fons.*) Sí..., también votan..., una democracia tremenda. No, y en algunos países también votan, pero son repúblicas bananeras, que se saltan las constituciones, las cambia cuando quiere el cacique de turno o no respetan la pluralidad política, o expulsan un partido político cuando no les gusta.

Decía antes..., el señor Strubell decía antes..., hacía referencia a ese Estado español, a ese enemigo. Mire, ese Estado español es el que le permite a usted..., y esta Constitución, que usted, siendo independentista y trayendo aquí la alteración del orden constitucional, la traiga y la defienda... A ver si la defiende en Francia, a ver si la defiende en Estado Unidos. (*Veus de fons.*) No..., porque el Estado, porque España, es bastante más democrático y permite bastante más pluralidad, tanta como que ustedes, que son abiertamente independentistas, se sienten aquí y en el Congreso de los Diputados, los compañeros de Esquerra Republicana. Eso es un estado democrático ejemplar –ejemplar. (*Veus de fons.*) No..., només faltaria!, hi han països que no ho fan; aquí sí, aquí som demòcrates. I l'Espanya constitucional... (*Remor de veus.*) Tranquils..., l'Espanya constitucional és la que, a vostè, li dona dret a seure en aquesta cadira, i l'Espanya constitucional és la que ens dona la llibertat per expressar-nos. Aquesta és l'Espanya constitucional, el gran dimoni que a vostès els ha permès estar al Congrés, aquí i defensar la independència legítimament –legítimament.

M'he cregut el que diu la Constitució, senyor Amorós. Això és el que m'he cregut. No..., només faltaria, no; el que diu la Constitució que vostè demonitza, la mateixa que li dona, a vostè, la llibertat d'expressió, aquesta Constitució és el que jo defenso; que no només val defensar-la quan li interessa a vostè les coses, es defensa sempre, quan li va bé a vostè i quan em va bé a mi. Això és la democràcia. Per tant, defenso aquesta Constitució.

Vull acabar, entrant a fons, fent referència a algunes de les cites que aquí es fan., Aquesta llei ens posa com a exemple el Kosovo, magnífic, un gran exemple, eh?: un 50 per cent d'atur, màfies, una classe i una altra...;

un gran exemple de prosperitat, el Kosovo, sí senyor! Catalunya, el Kosovo!

Diuen vostès estabilitat..., no sabem..., bé, diuen vostès que serem increïbles quan siguem independents econòmicament. Sí? Doncs, saben vostès què va passar al Quebec? Saben què va passar quan hi havia referèndums d'independència? Saben què va passar? Que s'esfondraven les borses. Saben què va passar? Que, quan sortia el no, es recuperava la borsa. Saben què passava? Que moltes empreses marxaven a l'altre costat de Canadà. És la realitat. I vostès ens venen això com una situació magnífica. No, el capital no entén ni d'independències, ni de sentiments, ni de pàtries. Crear llocs de treball, parlar d'economia, tenir uns *bonus* que hem de col·locar al mercat, eh?, que ja els col·loquem al 4,75 més el 3 per cent de comissió. Saben vostès què significa això? Saben què ha passat a altres llocs? Que s'ha esfondrat la borsa, que s'han esfondrat els *ratings* de la banca. I vostès col·laboren amb aquest debats, i Convergència i Unió és irresponsable com a Govern que han de treure aquesta crisi admetent aquests debats. Això té conseqüències, Això té conseqüències econòmiques i polítiques. I és molt maco anar a votar a les consultes, però s'ha de saber quines són les conseqüències.

Per tant, la responsabilitat d'aquest debat no és del senyor Bertran, del senyor López Tena, del senyor Strubell, de Solidaritat, no és de vostès, vostès han agitat l'arbre, aquí alguns han comès una irresponsabilitat, que és el Govern del qual només veig dos membres i que no estan aquí, el mateix Govern, el mateix partit de Govern que dona cabuda a aquest debat.

Miri, i acabaré amb una frase..., una frase d'una persona que crec que representa alguna cosa a Catalunya. L'any 79, el 15 de novembre, en una visita a Navarra, a una pregunta que parlava de la situació política de llavors, deia: «Los catalanes nos caracterizamos por hacer política efectiva y real, no de ciencia ficción.» Això era el senyor Tarradellas d'Esquerra Republicana que deia això: «Els catalans fem política pragmàtica, real, parlem de les coses reals i no de ciència ficció.» I el que vostès han portat aquí, tot i que sigui una mala obra de ciència ficció, és ciència ficció. Vostès han portat una cosa que no toca debatre aquí, que no en tenim competències, que està fora de l'ordre constitucional i en comptes de fer política real, en comptes de parlar d'aquest *bonus*, i d'aquest *ratings*, i de la realitat que tenim, vostès ens venen que totes les solucions a tots els mals, a la mala gestió, als forats negres, a la situació econòmica de Catalunya és la independència.

Doncs, miri, nosaltres diem que no, i per a tots els ciutadans que ens estiguin veient, com a mínim, des de Ciutadans, sense demanar perdó, sense haver d'invocar cap article, simplement respectant la Constitució i l'ordre constitucional ens tindran aquí per defensar això, ens votin o no ens votin. Aquesta és la realitat. Nosaltres ens ho creiem i no fem tacticisme.

I al senyor Zapatero, també, un missatge: el que passi a Catalunya també és d'Estat, igual que això és Estat, i el president també s'ha de mullar perquè els catalans també pertanyem a un estat i a un país que es diu Es-

panya, i també ha de dir i ha d'opinar. I al senyor Rajoy, de pas, que quan vingui a Catalunya...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta. Quan vingui al Parlament, no només es fumi un *puro*, sinó que també parli i opini del que passa al Parlament de Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, literalment, no passa res, un *puro*. Doncs, que no es fumi un *puro*... (*veus de fons*), no, al Parlament no..., que no es fumi un *puro*. (*Veus de fons.*) I saben vostès què vol dir, no? Mirar cap a un altre costat i dir «¿El concierto económico? Sí, ya hablaremos. Bueno, pues eso.» Que vingui aquí i el mateix que ha defensat la portaveu de *la unidad de España* i no sé què, doncs, el senyor Rajoy quan pacti amb Convergència que ho defensi. (*Veus de fons.*)

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores diputats i diputades, el meu grup lluita i lluitarà per aturar les retallades socials, defensar l'estat del benestar i construir un model diferent de desenvolupament. I, alhora, defensa el dret de Catalunya a l'autodeterminació: som una nació i tenim dret a decidir lliurement el futur. Aquest dret implica que sigui el poble de Catalunya qui, després d'un debat seriós, rigorós, democràtic i plural, decideixi a través d'un referèndum si vol mantenir l'actual relació amb l'Estat espanyol, si opta per una relació federal o confederal en el marc d'un estat plurinacional o si vol emprendre el camí de la independència. I la decisió, sigui quina sigui, haurà d'obtenir una àmplia majoria que enforteixi la unitat política i social del país.

Per això avui el meu grup no votarà a favor de les esmenes a la totalitat presentades pel PSC, Partit Popular i Ciudadanos. No compartim els seus arguments basats en el fet de negar el dret de Catalunya a decidir; arguments que, en el cas del PP, són preconstitucionals o, millor encara, prehistòrics. (*Veus de fons.*)

A nosaltres no ens espanta aquest debat, el considerem legítim, i per això no hem presentat esmena a la totalitat. Però tampoc compartim ni la forma ni el fons de la proposició de llei presentada per Solidaritat. Ens nequem a un debat maniqueu on o ets amb els grups que s'oposen a l'autodeterminació o ets amb els que han optat per un únic camí que és el seu, però que dubtem que sigui el que desitja la majoria de la població de Ca-

talunya. Moltes persones que defensem el dret a decidir discrepem del text i del full de ruta que ens proposa Solidaritat: el trobem poc rigorós i pensem que respon més a la intenció d'intentar treure rèdits electorals a curt termini que a la de dibuixar un camí per avançar.

Concretaré, ara, quins són els punts de discrepància amb el text presentat que ara resulta, senyor Strubell, que no és per declarar la independència. Bé, per començar, la llei no cal. Si Catalunya vol exercir el dret a l'autodeterminació només hi ha dos camins. Si es vol fer dins el marc jurídic actual, primer, cal reformar la Constitució per tal que es reconegui aquest dret a les nacions que avui formen part de l'Estat espanyol. En aquest cas, la proposició no té cap sentit. El segon camí és la ruptura amb el marc actual, i, en aquest cas, la llei que avui discutim és del tot innecessària, perquè les decisions que es poguessin adoptar en un futur se situarien més enllà de la legislació aprovada per aquest Parlament.

La proposició inclou en els seus primers articles un conjunt de principis que compartim, però que ja han estat aprovats per aquest Parlament en diverses resolucions o formen part de lleis com el mateix Estatut: que Catalunya és una nació, que el Parlament representa el poble o que el poble de Catalunya no renuncia al dret a l'autodeterminació. Però després d'aquestes reiteracions, la proposició es perd en un conjunt d'articles mal redactats, ambigus i, fins i tot, equivocats.

En primer lloc, perquè la proposició no explicita que el dret a l'autodeterminació s'ha de concretar a partir d'un referèndum. Es proposa un procés en el qual és el Parlament qui proclama la independència i deixant en un obscur segon terme el referèndum popular. Per al meu grup qualsevol avenç en l'autogovern passa indefugiblement per un debat plural, on totes les opcions puguin defensar els seus arguments i s'ha de concretar en una consulta on totes les alternatives hagin confrontat democràticament els seus avantatges i inconvenients per tal que la població decideixi amb llibertat. Després, el Parlament ha d'acatar la voluntat popular, no pas substituir-la. I, en aquest debat, l'opció federal o confederal en el marc d'un estat plurinacional no pot ser despatxada amb arguments simplistes. Si totes les opcions són legítimes, totes han de ser analitzades i debatudes.

En segon lloc, perquè es parla de negociació tan sols amb la comunitat internacional, i es dona a entendre que la independència es declara unilateralment sense cap necessitat de negociar amb Espanya. I això és fals i és un error. O és que algú es creu que es pot marxar d'Espanya sense negociar, per exemple, la qüestió dels diners de les pensions dels catalans i de les catalanes que estan en mans de l'Estat espanyol? O que les institucions europees i mundials donarien per bo un procés sense cap negociació amb Espanya? Per a nosaltres és vàlid el principi definit pel Tribunal Suprem del Canadà, que va establir que, si una majoria qualificada del poble del Quebec optés per la independència, caldria obrir un procés de negociació entre el Canadà i el Quebec.

Cal que aquest Parlament parli amb claredat a la societat catalana i expliqui que qualsevol canvi en l'*statu quo* actual, sigui el federal, el confederal o la indepen-

dència exigeix una negociació complexa i difícil amb l'Estat espanyol. El contrari es dibuixar un procés irreal que l'únic que pot provocar és frustració.

I, en tercer lloc, cal abordar amb rigor el tema dels Països Catalans. Parlar d'una assemblea de representants de la nació catalana que es constituirà d'aquí a tres mesos perquè sigui declarada la independència dels Països Catalans és una manca de consideració a totes les persones que al País Valencià, a les Illes, a la Franja, a la Catalunya Nord, a Andorra i a l'Alguer treballen, en circumstàncies sovint adverses, per estrènyer els vincles entre els diversos territoris de parla catalana, des del respecte a les diferents realitats polítiques de cada territori. Aquest article pretén solucionar la contradicció evident dels que defineixen els Països Catalans com una única nació i volen declarar la independència tan sols de Catalunya. Qui formaria part d'aquesta assemblea? Qui l'escolliria? Ens calen menys paraules buides i més iniciatives públiques i privades per apropar aquests territoris, evitant tota temptació de centralisme del principat, perquè la relació de Catalunya amb la resta dels Països Catalans és un dels temes importants en el debat sobre el nostre horitzó nacional.

Aquest Parlament ha aprovat constituir una comissió per definir l'anomenat «pacte fiscal» com a full de ruta per a aquesta legislatura. El meu grup ho troba parcial i insuficient, però respecta la voluntat de la majoria. El que caldria –i espero que li ho diguin al president Mas, perquè, de forma incomprensible, no és ara aquí– és posar fil a l'agulla. És lamentable que els primers cent dies de govern no hagin estat suficients per constituir la comissió que va aprovar crear el Parlament ja fa més d'un mes. I això no és culpa del pervers Govern anterior. No avançar o fer-ho a pas de tortuga posa en dubte la sinceritat de la proposta.

Però, dit això, volem recordar que nosaltres apostem per la suma, no per la resta; apostem per la unitat més àmplia possible, no per la divisió. Rebutgem les tàctiques caïnites que volen posar de manifest la puresa dels arguments d'una part per intentar demostrar que els altres són uns porucs o uns traïdors. Així no anem enlloc.

El 30 de setembre de 2005, 120 dels 135 diputats i diputades del Parlament varen votar l'Estatut. El juny de 2006, el 74 per cent dels votants va donar suport a l'Estatut negociat amb les Corts de Madrid. Després, aquí, hem votat diverses resolucions sobre l'autodeterminació, però ja hem sigut menys que llavors. Avui, segurament tan sols catorze diputats i diputades donaran suport a la proposició que discutim; molt pocs. Alguns potser estaran contents d'haver pogut demostrar les suposades contradiccions o temors d'altres grups; haurien de reflexionar sobre per què també cada vegada són menys els diputats i diputades de partits explícitament independentistes: fa dues legislatures, vint-i-tres; la legislatura passada, vint-i-un, i aquesta, quan més suport obté en les enquestes l'opció de la independència, hi ha tan sols catorze diputats i diputades, dividits en tres partits. Això els és igual?

Fa uns mesos, Yves Wantens, representant del Govern de Flandes a Espanya, explicava que només el 30 per

cent dels flamencs volen la independència, però que els partits independentistes sumen més del 50 per cent dels vots. Per què a Catalunya passa exactament al contrari? Sembla que els deixin indiferents les reflexions del Partit Nacional Escocès, que finalment no ha plantejat aquesta legislatura el referèndum d'autodeterminació a Escòcia, previst, per cert, en tres opcions, perquè considerava que la crisi econòmica i la necessitat d'obtenir més suports els obliga a anar més a poc a poc. O que el primer ministre escocès, Alex Salmond, hagi situat, de cara a les properes eleccions, el debat de la independència en segon terme, dient que la independència és un gran premi en l'horitzó, però que ell vol governar per a tot Escòcia.

La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió atribueix un 33,2 per cent als partidaris de l'estat autònom; el 31,9, als defensors que Catalunya disposi d'un estat dins d'una Espanya federal; un 24,3, als partidaris de la independència, i un 5,6, als que voldrien més centralisme. La celebració de les consultes sobiranistes ha confirmat que l'independentisme es mou aproximadament dins d'aquestes xifres, i ens ha mostrat també la seva desigual distribució territorial, de Vic a Gavà. Però alhora el 62 per cent dels enquestats vol més autogovern. Aquesta és la majoria que hem de consolidar i ampliar.

Avui, la qüestió essencial és com aconseguim que Catalunya pugui exercir el dret a decidir. Aquest és l'objectiu principal. El que pugui votar cadascú quan arribi el moment és secundari. Dividir-se ara, desqualificant els que veuen les coses d'una altra manera, és un error que ens pot condemnar a no assolir ni el que ens deuen de l'Estatut després de la sentència del Tribunal Constitucional, ni el pacte fiscal, ni l'autodeterminació. I és que l'autodeterminació només serà possible quan una majoria similar a la que va impulsar l'Estatut consideri que les condicions socials, econòmiques i polítiques la fan factible.

Per alguns, el crit únic de la manifestació del 10 de juliol va ser el de la independència. Per nosaltres, el missatge principal fou el de la unitat. La unitat ha d'estar per damunt de totes les legítimes opcions i per damunt també dels interessos electorals immediats. I per la unitat política i social que ens permeti avançar cap al futur, treballa i treballarà el meu grup. Nosaltres volem anar tan lluny com sigui possible, però tan junts com sigui possible, i no anirem gaire lluny si no anem junts.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, he de fer una prèvia molt breu, perquè no me'n puc estar,

abans de començar la meva intervenció; és per a la senyora De Luna, en primer lloc.

No tingui por de la democràcia i a les urnes, senyora De Luna. Jo crec que vostè té una llosa a sobre. Vostè s'hauria d'espolsar de sobre les romanalles del passat, les romanalles d'una *carcundia* antidemocràtica i centralista, que massa sovint utilitza una constitució espanyola, molts dels quals no van votar perquè era massa oberta, com si fos un codi penal contra tots aquells demòcrates. No utilitzi tòpics legalistes, senyora De Luna, i tòpics falsos sobre una exclusió, que és impossible, de la Unió Europea. No utilitzi ni agiti fantasmes del mercat en un mercat sense fronteres, i de l'empobriment de Catalunya, quan l'empobriment és la dependència de l'Estat espanyol. No s'esqueixi els vestits, senyora De Luna. I escolti, i no tingui por, ni imposi el silenci i el no-debat.

I en el cas del senyor Rivera, molt breument. Sentint-lo avui, tinc la sensació que vostès no s'ha mogut de l'any 79. I han passat moltes coses en els darrers trenta anys. I Esquerra és aquí i a la resta de cambres perquè així ho ha volgut la ciutadania, com vostès mateixos. Aquí, a Catalunya, sí que tothom pot escollir qui vol que estigui en les cambres, a diferència d'altres llocs de l'Estat, certament.

I un cop feta aquesta prèvia, parlem en positiu –i un cop feta aquesta prèvia, parlem en positiu. Ja comencem a tenir, des del restabliment d'aquest Parlament, una bona colla de fites en la història de l'independentisme parlamentari d'aquest país, des de l'entrada del primer partit independentista al Parlament per normalitzar, per treure de posicions testimonials l'independentisme, per no haver-hi de tornar mai més, a aquestes posicions testimonials, per posar l'independentisme en el centre del debat polític i social, per ampliar-ne la base social, que és l'única manera d'assolir l'objectiu que vol l'independentisme. També fites que ha viscut aquest Parlament, com les declaracions diverses i resolucions sobre el dret a l'autodeterminació i en suport a les consultes ciutadanes. O ara fa encara no un any la proposta de resolució que es va debatre a proposta d'Esquerra, el 16 de juliol de l'any passat, de l'any 2010, en què manifestàvem la voluntat d'aquest Parlament d'iniciar un procés democràtic per a la independència de Catalunya, per mitjà de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació; voluntat que finalment vam quantificar en vint-i-un síes sobre 135 diputats.

I avui tenim una nova fita històrica pel debat. I això ens satisfà. I, per tant, no li voldríem pas treure transcendència, com han volgut fer altres grups. I per això precisament discrepem de la presentació d'esmenes a la totalitat i d'actituds passives de no prendre part, però deixar que prosperin les esmenes a la totalitat. Perquè en aquest Parlament es debaten les iniciatives parlamentàries, s'escolten persones compareixents, s'esmenen i finalment es voten, si no hi ha una majoria que s'hi oposi.

I és per això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

Perquè Esquerra volem que es pugui fer aquest procés sense tallar el debat. Perquè Esquerra volem que aquest projecte de llei que fixa el seguit de procediments, en diverses fases, fins a la proclamació de la independència, es faci; que es faci perquè en la tramitació, a més a més del debat, puguem aportar també les nostres esmenes en conseqüència amb el full de ruta que ha fixat Esquerra Republicana, amb el full de ruta que hem traçat i la nostra praxi política; esmenes al preàmbul i a l'articulat, que incorporin, en aquest procés que dibuixa la proposició de llei, l'impuls des del Parlament d'un plebiscit per l'autodeterminació de Catalunya. Perquè, des del nostre concepte republicà de nació, el país es construeix des de la ciutadania, per obtenir la legitimitat de ser i de fer dia a dia. Per tant, no concebem cap pas crucial per al país, i encara menys, doncs, el procés d'independència, sense urnes que hi donin suport, sense la participació directa, no representativa, de la ciutadania en la decisió.

Aquest diumenge passat, 10 d'abril, va culminar a Barcelona i a altres municipis de Catalunya un procés de consultes ciutadanes sobre la independència, organitzades seriosament, amb poquíssims recursos i, en la majoria dels casos, al marge de les institucions, pel qual prop de 900.000 persones han decidit exercir el seu dret a expressar lliurement i voluntàriament a les urnes la necessitat d'un canvi d'estatus polític del país de què formen part. Els menysteniments, les displicències, les traves que s'han trobat pel camí, i que encara avui sentíem del president del Govern de l'Estat i en aquest mateix plenari, ratifiquen quant de camí s'ha fet des d'aquella marginalitat quantitativa de fa més de vint-i-cinc anys de l'independentisme; una marginalitat envoltada de silencis, d'ignorància, d'invisibilitat per part de gairebé tothom.

Diumenge, en l'anàlisi posterior a la votació que es va fer a Barcelona, el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, grup que avui previsiblement s'abstindrà en la votació, va dir que els partits polítics anem dos passos endarrere de la societat; ben al contrari del que el senyor Mas afirmava fa uns mesos, que la societat catalana és la que no està madura per a un referèndum. I considerem que és una justificació molt feble; que totes les justificacions, a més a més de contradictòries, són febles, perquè les transformacions socials, els avenços socials, es donen de la conjunció d'empènyer des de l'avantguarda dels partits polítics per propiciar canvis històrics i els debats polítics en el si de la societat, des de l'activitat, com hem fet els independentistes en els últims trenta anys, no des de la passivitat, del *laissez faire, laissez passer*. I els canvis, per tant, no es produeixen sols ni s'han de fiar a la societat. I deia que és una conjunció, doncs, que es retroalimenta.

Però a mi em sabia greu que acabéssim aquest debat, avui, sense fruits o almenys llavors plantades per al futur del país: el debat ja l'hem tingut, la proposició de llei no tira endavant i tots tan «panxos». No ho vull, això, per a aquest procés.

L'intervinent en nom de Convergència i Unió en aquell debat que ara els deia del 16 de juliol del 2010, l'honorable conseller Pelegrí, ens va dir que els fulls de ruta els marquen els ciutadans i no les tàctiques d'al-

gunes forces polítiques, que estan més per defensar els interessos de partit que no pas els de país. I es referia a la proximitat de les eleccions al Parlament, entenc. Doncs, bé, ja tenen prop de 900.000 ciutadans que han dit què volen. Doncs, bé, Convergència i Unió va anar a les darreres eleccions amb un compromís per assolir el concert econòmic aquesta legislatura. I és que, com hem insistit de nou avui a les preguntes al president, l'asfíxia financera de Catalunya farà inviable el manteniment de l'estat del benestar i de la competitivitat de l'economia catalana si no s'assoleix el concert econòmic, que, li diguin com li vulguin dir, és recaptar, gestionar i liquidar tots –tots– els impostos.

Per tant, sí que hi ha una majoria ampla d'aquest Parlament que estem pel concert econòmic. I no es tracta, com deia el senyor Mas –que lamento que no sigui aquí– aquest matí, de «diguin-ne el nom que vulguin, si no els agrada “pacte fiscal”». No es tracta d'una qüestió nominal, sinó que és una qüestió de contingut, sobre si tindrem o no tindrem concert, com el tindrem, i, si no el tenim, què farem.

I el debat no és de posar-se la bena abans de la ferida, sobre que ara no toca parlar què farem si no ens donen el concert. Doncs, no, senyors; l'obligació dels responsables polítics és mirar més enllà dels moments difícils i fixar horitzons, digues-li en qüestions sanitàries, digues-li en qüestions educatives, digues-li en qüestions del dret a decidir sense límits o digues-li en el cas del concert econòmic.

Per tant, siguem capaços d'oferir a la ciutadania que ara ens escolta, a principis d'aquesta legislatura, no a finals i a les portes d'unes eleccions, amb una ampla majoria d'aquest Parlament, un projecte clar, amb fites i calendaris –important, el calendari, perquè aquests quatre anys són decisius i no ho podem deixar per a més endavant–, amb compromisos de suma de voluntats dispersos en els temps i en els camins, però de suma de voluntats –li'n podríem dir màxim comú denominador fins al moment–, però que tenen en comú no posar límits al dret a decidir. I sumem. I sumar vol dir superar les diferències que resten. Això vol dir sumar. Per tant, sortim del «teva, meva» i anem de cara a baraca al «nosaltres».

I treballem amb els interessos del país en el frontispici de la nostra acció. Durant aquest 2011, consensuem aquí un model de finançament que ens permeti recaptar tots els impostos, gestionar-los, liquidar-los, tal com vam aprovar en una moció en aquest Ple. I posem-ho, després, a decisió de la ciutadania, el 2012, amb el suport de tots els agents socials i econòmics, perquè es ratifiqui el suport per anar-lo a negociar a Madrid, amb un límit: any 2013. I tal com li va proposar el senyor Mas al senyor Puigercós al novembre de l'any passat, si el concert no fos possible, si el seu compromís màxim per a aquesta legislatura, com ha tornat a reiterar aquest matí, no es pogués complir, doncs, que compleixi i precipiti la seva transició nacional cap al dret a decidir sense límits i convoqui un referèndum per l'autodeterminació abans d'acabar aquesta legislatura. Ho saben, que no hi ha cap altre camí, perquè ens han anat tallant els altres camins em-

presos; el darrer, el de més autogovern, en el marc de la Constitució espanyola. *Kaputt. C'est fini.*

I, si el camí de la suficiència financera ens el tanquen també, vostès saben que no en queda cap altre, i vostès saben que el procés cap a la independència no té retorn, sigui per raons materials, sigui per raons econòmiques o sigui per raons com la meva, per la voluntat de ser.

I el procés no serà fàcil ni simple, al contrari. I què? Tenim aquesta responsabilitat a les nostres espatlles. Nou-cents mil persones han votat a les consultes, entre les quals diverses persones que avui són aquí, i ara ens interpel·len i diuen: «I després de les consultes què?» Doncs, consultes vinculants i oficials aquesta legislatura. La primera, sobre el model de concert econòmic acordat al Parlament; la segona, sobre l'autodeterminació de Catalunya. Que sigui la ciutadania que parli en resposta a una pregunta concreta que els fem, més enllà de les eleccions cada quatre anys per triar governs. Ells diran si ara toca o no toca, no els posem els límits nosaltres. Esperonem el debat i tirem endavant, perquè la ciutadania de Catalunya, senyors i senyores, no és menor d'edat.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Bé, avui és un dia important, avui estem fent un acte de dignitat nacional i, si prosperés aquesta proposició de llei, doncs, veritablement, aquest Parlament faria el primer pas per superar aquesta crisi política, aquesta crisi moral, aquesta crisi econòmica i aquesta crisi cultural que pateix el poble de Catalunya. Faríem el primer pas per acabar amb l'espòli fiscal i, per tant, doncs, per acabar això que tant ens preocupa a tots, de la crisi econòmica.

Mireu, parlant d'enquestes, parlant de majories, s'entén que la majoria social independentista ja cada cop està més consolidada dins la nostra societat. L'enquesta que ha fet ara el Baròmetre de la comunicació i la cultura dona un 34 per cent de votants a favor de la independència, dona un 30 per cent en contra i un 23 per cent d'indecisos. En democràcia, les divisions es superen parlant, debatent, fent propostes intel·ligents, treballant per arribar a acords

I, doncs, il·lustres diputats i diputades de Convergència i Unió, amb el seu anunciat abstencionisme el que estan fent, en aquest cas, és amagar el cap sota l'ala. Penseu que amb l'anunciada abstenció a aquesta proposició de llei entenen que, doncs, esteu negant el dret de molts independentistes com vosaltres a convèncer els qui estan indecisos, esteu negant aquest dret, i estic segur que sabeu que teniu molts votants independentistes que no entendran el vostre posicio-

nement, un posicionament contrari que prosperi una llei per a la declaració d'independència de Catalunya.

Els qui són partidaris de..., en fi, d'estar units a Espanya ja tenen qui els defensi, ho hem vist aquí en aquest hemicicle amb les intervencions: tenen el PSC, el PP, Ciutadans; tenen també el Ministeri de Defensa espanyol, i tenen el Govern espanyol. No heu de fer el joc a l'espanyolisme més ranci, com s'ha vist en aquest hemicicle amb les intervencions, especialment, jo diria, del Partit Popular, no?

Entesos que la funció dels polítics, doncs, no ha de ser de policia, ha de ser de crear els escenaris adients perquè els individus de la nostra societat, els nostres conciutadans, puguin perseguir els seus anhels de llibertat, puguin perseguir els seus ideals i puguin també perseguir els seus objectius per sortir de la crisi, per tenir instruments per sortir de la crisi. I la independència és la via més clara per sortir d'aquesta crisi, és la via per acabar, com he dit abans, amb l'espoli fiscal.

Lamentablement, no és aquí el president Mas, però, certament, el fet de..., en fi, d'actuar al carrer votant la independència i aquí, doncs, a l'hemicicle, promovent l'abstenció a una proposició de llei de declaració d'independència no ajuda a l'enfortiment d'aquest país, a l'enfortiment democràtic, no ajuda, en cap cas, al lideratge que necessitem per portar el país cap a la prosperitat, eh?, cap a un major benestar dels nostres ciutadans i ciutadanes.

En qualsevol cas, penso que sigui quin sigui el resultat de la votació d'avui –jo, per descomptat, doncs, votaré en contra de les esmenes a la totalitat i, per tant, votaré a favor, espero, de la Proposició de llei de declaració d'independència de Catalunya–, en qualsevol cas, sigui quin sigui el resultat, el procés per la independència de Catalunya és irreversible, ha començat, i als que pregunten que «i demà què?», la resposta a «demà què?» és que avui és demà.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, avui parlem i tractem sobre una causa molt noble: la independència de Catalunya. Justament perquè la causa és molt noble, el debat no pot ser ni frívol, ni tampoc irreflexiu, ni tampoc pot ser abordat des de l'afany de notorietat mediàtica. A una causa noble com aquesta li correspon, al nostre parer, un debat obert, sincer, serè i, sobretot, seriós; un debat que no ha de molestar, ni ha d'espantar, ni ha de ser ridiculitzat per ningú.

Per això en primer lloc volem expressar la contrarietat que, al nostre parer, suposa l'actitud d'aquells que, si depengués d'ells, aquest debat no s'hauria produït en seu parlamentària, tot i estar plantejat en temps i for-

ma, començant pel Partit Socialista, començant per la senyora Tura, que ha dit que l'important era debatre; per vostès, aquest debat, avui i aquí, no s'hauria celebrat.

I la pregunta és clara: per què espanta aquest debat? Un poble madur no ha de poder parlar de tot? L'opinió no és l'essència de la democràcia? Nosaltres creiem que sí, i més si fa referència –s'hi estarà d'acord o no s'hi estarà gens d'acord– a aspectes referits al seu futur col·lectiu, al futur de la nació catalana. El Parlament ha de poder opinar sobre tot allò que són les il·lusions, ambicions, preocupacions dels seus ciutadans; de més o de menys, però dels seus ciutadans.

Per tant, i com a consideració prèvia a aquest debat, el referit a la independència de Catalunya, a nosaltres ni ens espanta, ni arribat el moment, com avui, l'esquivem, per una qüestió de radicalitat democràtica.

Entrant en el fons de la qüestió que se'ns planteja, primer de tot hem de tenir present una premissa de caràcter general, al marge o a més a més dels posicionaments de cada grup parlamentari, una premissa que crec oportuna per no despistar el debat cap a altres derivades –que ja n'hem vist– de política del dia a dia, més que de política d'alçada de mires. Que hi hagi molta gent, inclús molts diputats i diputades d'aquesta cambra, que estiguin o que estiguem d'acord amb el què no necessàriament vol dir que s'estigui d'acord amb el com i amb el quan. I això, que és d'una lògica aclaparadora, qui no ho vulgui entendre o acceptar-ho és perquè no copsa el sentiment i la realitat del país.

En segon lloc, de la mateixa manera que els proposants diuen que ho fan perquè aquest va ser el seu compromís amb els seus electors, suposo que ells mateixos respectaran, aplaudiran i entendran perfectament que nosaltres siguem lleials i coherents amb el nostre compromís amb els ciutadans de Catalunya.

Pel que fa al futur nacional de Catalunya, nosaltres, Convergència i Unió, a les eleccions de fa cinc mesos, vam parlar molt clar al poble de Catalunya, i el poble de Catalunya també va parlar molt clar a les urnes. El nostre compromís abans i durant la campanya, i explícitament pel mateix president de la Generalitat en el debat d'investidura, és que aquesta ha de ser la legislatura de l'inici de la nova transició catalana cap al dret a decidir i una Catalunya sense límits pel que fa a les seves ambicions i aspiracions nacionals. Un compromís i una nova estratègia del catalanisme majoritari plenament coherents amb el clam del poble de Catalunya el passat 10 de juliol amb el «Som una nació, nosaltres decidim». Un camí molt diferent, de fet, un camí nou i sense retorn, respecte del que s'havia seguit històricament per part del catalanisme fins abans de la darrera sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

Des dels seus orígens, el programa del catalanisme havia combinat sense complexos el nacionalisme català amb el regeneracionisme espanyol. De fet, no eren o no es veien com a incompatibles. Al contrari, com més fort era el catalanisme, més clar era també que no podia deixar de banda l'objectiu de modernitzar Espanya i transformar-la, pensant que així ens hi deixarien ser realment com nosaltres hi volem ser.

Però la darrera sentència del Tribunal Constitucional respecte a l'Estatut, amb la complicitat per acció o per omissió de les principals forces polítiques espanyoles, suposa, sens dubte, un abans i un després. Definitivament, deixen clar des d'allà que no podem ser-hi com nosaltres hi volem ser.

I davant d'això hi ha aquells que tenen una actitud contemplativa, altres que ho celebren, altres que s'hi resignen i altres, com nosaltres, que plantejem un canvi, un canvi històric de paradigma de les relacions Catalunya-Espanya. I aquest canvi històric de paradigma es concreta amb la nova transició catalana cap al dret a decidir, el «Som una nació, nosaltres decidim» com a fil roig. I com a nou camí que és, com a tot nou camí, pot plantejar dubtes i incerteses, i no podem ni badar, ni caure en errors que ja s'han pogut cometre algunes vegades en la història del catalanisme, que volent fer un pas endavant n'hem acabat fent cinc enrere.

Nosaltres plantejem iniciar aquesta transició catalana cap al dret a decidir començant els primers passos, com tota transició, per tot allò que representa grans i amplíssims consensos en la societat catalana. I un clar exemple d'això, que reuneix grans consensos claríssimament, és el nou pacte fiscal per la via del concert econòmic. Un camí que, per cert, ja s'ha començat a fer i que, per cert, ha comptat amb la majoria favorable –molt favorable– d'aquesta cambra, entre ells el vot favorable dels mateixos que avui ens proposen això. I el que ha estat un reflex en aquest cambra també ho ha estat i és latent a nivell dels moviments cívics i socials arreu del país, que traspuen aquest desig d'encaminar-se cap al dret a decidir.

Les consultes sobiranistes han demostrat dues coses molt clares que no estan renyides l'una amb l'altra i que tenen a veure amb el que avui discutim, però sobretot tenen a veure amb el que cal fer. La primera, que a Catalunya hi ha moltes més persones que ambicionen i defensen la independència de Catalunya com a objectiu nacional, moltes més que les que algú podia pensar abans de les consultes. I la segona, perquè no ens enganyem, és que encara en falten moltes i moltes que ho defensin i ho comparteixin per ser una onada imparabla.

I aquesta onada i tot aquest moviment organitzat i participant a les consultes, òbviament que els hem de tenir presents, i qui els vulgui menystenir o ridiculitzar és que s'està enganyant gratuïtament, i els representants polítics no en podem quedar al marge. A partir d'aquí n'hem de prendre bona nota i saber-ho interpretar, però sobretot no generar més frustracions.

I això ens obliga, al nostre parer, primer de tot, a enfortir-nos internament, a enfortir la nació. Des de la feblesa interna, la divisió, la cerca de la notorietat per damunt de l'estratègia, no avançarem, sinó que recularem. Per nosaltres, per Convergència i Unió, per enfortir la nació cal que el catalanisme sigui fort i sòlid, i el catalanisme serà més fort i avançarà més amb guanys notoris per al país, també en el camp de les ambicions i aspiracions nacionals, quan puguin aglutinar i ser capaç d'ocupar la centralitat de l'espai i de la vida política del país, quan una amplíssima majoria

s'hi senti vinculada i, com a conseqüència, s'hi senti compromesa. No serà a base de portar-ho a l'extrem, o de veure qui la diu més grossa, o veure qui és més que qui, o de posar la notorietat per damunt de l'estratègia, que s'avançarà. Perquè això, al final, sols acaba generant divisions –què els haig d'explicar?–, desorientació, desànim i la desvinculació entre tots aquells que podrien compartir un mateix objectiu.

En l'assoliment dels objectius ambiciosos per a la sobirania del nostre país cal ser tenaç, perseverant, pacient, pensar-hi molt, treballar-hi cada dia i no parlar-ne tant. Aquest no és un combat fet per a impacients i aventurers, ni ha de ser una cursa de veure qui ho diu més alt i més fort, i la frase més brillant i la frase més contundent, al contrari.

I per sintetitzar la nostra posició, per nosaltres, per Convergència i Unió, i als ulls de molta i molta gent, tenen molta més potència i generen molta més credibilitat i esperança l'aposta i el ferm compromís, per primer cop, per part d'un president de la Generalitat d'iniciar una nova transició catalana cap al dret a decidir, té molta més potència això dit per part de qui ha de gestionar i liderar el present i el futur polític de Catalunya, té molts més potència això que no pas el crit permanent d'independència per part d'aquells que únicament han de gestionar i gestionen la seva notorietat política i mediàtica al Parlament. Ho repeteixo, té molta més potència i credibilitat el compromís d'iniciar la transició catalana cap al dret a decidir dit per aquell que ha de presidir, governar i liderar aquest país que no pas el repetit crit d'independència per part d'aquells que sols estan preocupats per gestionar la seva notorietat.

Per tot això, i perquè insisteixo que la nostra aposta per a aquesta legislatura és la nova transició catalana pel dret a decidir, començant pel pacte fiscal, i per ser lleials als nostres compromisos amb el poble de Catalunya, no donarem ni suport a les esmenes a la totalitat com estan plantejades, ni votarem a favor de tramitar la proposició que aquí se'ns presenta.

I els tornem a demanar –els tornem a demanar– que la retirin, que per dignitat de la causa, perquè un tema així no pot ser tractat frívolament, no sigui derrotat en la principal institució de la sobirania nacional d'aquest país. Nosaltres els tornem a demanar: interpretin les urnes, i els demanem que retirin aquesta proposta. (*Remor de veus.*)

I vull acabar, si em permeten..., vull acabar també jo amb una cita. A diferència de la resta, que tothom ha anat citant dels altres, potser perquè a casa no tenen referents –perquè uns han citat el Lluís Companys, els altres han citat a Carrasco i Formiguera, un altres han citat a Pla–, a nosaltres, si em permeten, no ens fa falta anar ni enrere ni a fora de casa. (*Remor de veus. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) Si em permeten, presidenta, per acabar i sintetitzar, acabaré amb unes paraules del president de la Generalitat, del president Mas (*persisteix la remor de veus*), acabaré amb unes paraules del president Mas, ni més ni menys que el dia de la seva presa de possessió. El president Mas va dir: «Crec que si coneixem una mica la història de Catalunya ens adonarem que

la construcció nacional del nostre país no és una feina per a impacients. És una feina que requereix, fins i tot, la plenitud nacional de Catalunya, a la qual molts aspirem, jo mateix també», deia, «requereix l'esforç constant, la dedicació permanent, l'entusiasme, la il·lusió, salvar obstacles, no donar mai absolutament per perdut. La història així ens ho ensenya.» Nosaltres, des Convergència i Unió, és això i és així com ho volem fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. María de Llanos de Luna Tobarra demana per parlar.) Senyora Llanos de Luna? Per quin motiu?

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta, por alusiones a la señora Simó.

La presidenta

Trenta segons.

María de Llanos de Luna Tobarra

Sí, no, es un momento. Quería decir a la señora Simó que no solo no le tenemos miedo a la democracia, sino todo lo contrario. Por eso defendemos la Constitución, que es la norma democrática que tuvo el apoyo de 3 millones de catalanes, con un 90,46 por ciento de apoyo, y que ha sido la norma que nos ha dado treinta y seis años..., perdón, treinta y tres –ya me estaba poniendo yo más adelante–, treinta y tres, precisamente de convivencia y de estabilidad. Y tuvo el apoyo, insisto, mayoritario del pueblo catalán.

Muchas gracias.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Simó, per al·lusions, suposo. Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Suposa bé, presidenta. En tot cas, dir-li que han passat molts anys des de aleshores i molta de la gent que està en aquest Parlament ni tan sols vam tenir oportunitat de votar la Constitució, perquè no hi érem. Les coses canvien, i les lleis també poden canviar si hi ha una majoria d'un poble que així ho vol.

Moltes gràcies.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera. El mateix motiu, suposo? *(Pausa.)* Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

No, simplement, que se'ns ha dit que ens havíem quedat a l'any 79 –de fet, al·lusions directes. No és que alguns ens hi quedéssim: és que hi vam néixer, perquè vam néixer en democràcia i amb la Constitució. I això que diu vostè de la Constitució, miri, als Estats Units també va haver-hi una constitució i no la van votar, i per això no la vulneren. Quan volen modificar-la la modifiquen, però no la trepitgen.

La presidenta

Passem a la votació. Farem la votació conjunta de les tres esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 49 vots a favor, 14 en contra i 72 abstencions.

Per tant, la proposició de llei no continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 300-00039/09)

Continuarem ara amb els següents punts de l'ordre del dia, que són les interpel·lacions. Per al bon govern de les senyores diputades i els senyors diputats, demà iniciarem la sessió a les deu del dematí, i aquesta tarda substanciarrem quatre interpel·lacions a partir d'aquest moment.

Comencem amb la primera, que és la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire. *(Remor de veus. Pausa.)* Aquesta interpel·lació ha estat formulada pel Grup Parlamentari Socialista, i per exposar-la té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, que li prego que esperi uns segons fins que l'hemicicle quedi una mica més tranquil. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, des de fa uns quants mesos, l'aeroport de Lleida-Alguaire, malauradament, és massa cops notícia. Ja ho va ser durant la campanya electoral de les darreres eleccions autonòmiques, quant alguns, avui destacats membres del Govern, d'aquest Govern, van qualificar aquesta infraestructura com una obra innecessària, la van posar com un exemple de despesa capriciosa, de manca de planificació i d'inversió no rendible.

Podfem interpretar que aquestes sortides de pista s'emmarcaven en un context de campanya electoral, però el cert és que les males notícies han continuat, i ara acompanyades de fets –fets com la marxa de la companyia Vueling, la negativa de Ryanair de continuar operant a l'aeroport d'Alguaire, aturar el projecte d'ampliació de la terminal–, i, la veritat, no hem vist que des de la seva conselleria es reaccioni de manera adequada o, com a mínim, no hem vist cap resultat.

I, miri, entre la poca fe expressada per alguns membres d'aquest Govern i aquesta ànsia il·limitada de retallar i de posar en «entredit» les actuacions de l'anterior Govern, estem preocupats. Tots sabem que una infraestructura aeroportuària d'aquestes característiques necessita un període d'acompanyament, si vol, de tutela per part del Govern de Catalunya, fins i tot la Unió Europea contempla un període de cinc anys d'ajuts extraordinaris per a endegar o per a posar en funcionament una infraestructura d'aquestes característiques, de suport econòmic, exactament igual que totes les modalitats de transports de viatgers –tren, autobús, metro–, i no veiem la voluntat política perquè això sigui així. La nostra preocupació és una preocupació compartida pel conjunt de la societat, institucions, agents econòmics, socials i cívics del territori. Fins i tot aquesta preocupació ha generat una notable confusió sobre la feina dels quinze diputats i diputades del territori de Lleida, en creure que no es defensava l'aeroport d'Alguaire quan es discutia en aquesta cambra una moció sobre l'aeroport de Girona.

Permetin-me, doncs, i permeti'm, conseller, utilitzar aquesta tribuna per a reconèixer la feina que tots i totes els diputats i diputades del territori de Lleida fan en defensa del seu territori, i també estic segur que en defensa..., donant suport a l'aeroport d'Alguaire. Entengui, conseller, que al darrere de l'aeroport hi ha una història llarga d'anhels, d'inquietuds, de reivindicacions d'un territori, del conjunt de la seva gent, del conjunt de les seves institucions i de tots els agents socials i econòmics.

Vam estar vint-i-cinc anys en aquest cas marejant no la perdiu, sinó l'alosa becuda, que si es feia l'aeroport a Alfés, que si no es feia, i finalment, el 16 de desembre del 2003, el darrer Govern del president Pujol, va informar desfavorablement l'estudi d'impacte ambiental per tal de transformar l'aeròdrom d'Alfés en aeroport. L'any 2004 un nou govern decideix buscar una nova ubicació; el mes de juliol s'estima que la millor ubicació és la d'Alguaire. L'any 2005 s'aprova el Pla especial de delimitació del sòl de l'àmbit del futur aeroport. L'any 2006 s'aprova el Pla director de l'aeroport, al qual més endavant em referiré, i que recull tant els objectius com un teòric i bastant pràctic full de ruta. El 2007 se n'inicien les obres. El 2008 es presenta el pla de negoci. I el 2010 es posa en funcionament. I, la veritat, un primer any de funcionament raonablement bo, superant les previsions de passatgers en un 20 per cent. La previsió era de 50.000 passatgers, i hem arribat als més de 61.000.

Tots estàvem i estem convençuts que aquest aeroport pot donar un impuls de desenvolupament econòmic a les Terres de Lleida, perquè es donaven i es donen un seguit de circumstàncies en què és relativament fàcil buscar sinergies. La primera, la mateixa situació geogràfica del territori lleidatà, nexa entre Catalunya, la Catalunya litoral i l'Espanya interior, entre el Mediterrani i el Cantàbric, i també nexa amb França, en el que podríem anomenar «una variant de l'eix mediterrani». Dos, les particularitats i la potència del sector agroalimentari, que configuren una important regió productora i transformadora que va des de les Terres de

l'Ebre fins a Osca; un sector que necessita poder exportar, no de manera quantitativa, però sí poder exportar els seus productes que tenen un valor afegit alt, i un sector que de la mà de les administracions, la universitat i les empreses d'alta tecnologia està consolidant el Parc Tecnològic Agroalimentari de Lleida. Tres, les necessitats del sector turístic de les Terres de Lleida i de l'Alt Pirineu i l'Aran, més de 3 milions de visitants/any, i una oferta potent en neu, en esports d'aventura, en patrimoni cultural i natural; a més, ja hi ha precontractes amb «touroperadors» tant de la Gran Bretanya com de Rússia. I quatre, no podem oblidar que Lleida és la segona ciutat de Catalunya en esdeveniments finals i congressos.

En resum, conseller, tenim l'equipament, tenim les oportunitats a l'abast, però ens preocupa no veure la voluntat política, com a mínim fins ara no prou clara, de continuar empenyent l'aeroport de Lleida-Alguaire. Avui ningú es planteja si les moltes inversions fetes a l'aeroport de Girona per part d'AENA són o no rendibles des del punt de vista merament econòmic, i tot-hom té clar que tenen una alta rendibilitat social i un retorn econòmic indirecte importantíssim per a les comarques de Girona. I això avui és així perquè dos antecessors seus, coincidint en càrrecs diferents, un com a alcalde de Girona i un com a conseller de Política Territorial, van entendre que havien d'agafar de la mà l'aeroport de Girona per a projectar-lo endavant.

Avui, conseller, no tenim clar el que vol fer el Govern i quina idea, quin full de ruta vol marcar vostè. El pitjor que ens podria passar és que s'interpretés aquesta infraestructura com un caprici de l'anterior Govern, com un fet aïllat, desconnectar Lleida-Alguaire de la resta de Catalunya. És una infraestructura de país, connectada amb moltes altres infraestructures, equipaments, i que pot ajudar al desenvolupament de sectors, com li deia, tan importants com el sector agroalimentari.

Creiem que Lleida-Alguaire, per si sol, si vostès no fan alguna cosa més, si vostès no hi posen un xic d'il·lusió i algun o altre diner, no caminarà sol, i d'aquí a un temps ens anunciaran que s'ha de tancar. Això es pot evitar. Per si sol no tirarà endavant; només tirarà endavant si vostès són capaços de donar-hi aquesta empenta. Ens trobaran al seu costat, com hi trobaran el conjunt de la societat de les Terres de Lleida: ajuntaments, cambra de comerç, agents socials, econòmics, cívics. Jo crec que tots estem –tots estem– per empènyer aquesta infraestructura, que, com li deia, no és un caprici de ningú, sinó una reivindicació de les Terres de Lleida que va molt, molt, molt lluny.

Però tot això, conseller, ens agradaria, m'agradaria que ens aclarís quina és la voluntat del Govern, què pensa fer, quin full de ruta s'ha fixat per a aquesta infraestructura, què està fent perquè Ryanair no deixi Alguaire, perquè hi operin altres companyies, i perquè millori l'oferta de vols, i perquè hi puguin operar els vols xàrter; què pensa fer perquè l'aeroport pugui acollir vols internacionals de fora de l'espai Schengen; què pensa fer per tenir un punt d'inspecció fronterera. Pensa reactivar el projecte d'ampliació de la terminal, en aquests moments aturat; pensa implementar el pla director –si és que sí, com i quan–, un pla director i un

pla de negoci presentats, com ja li he dit, l'any 2006 i l'any 2008, i que contempen tot un seguit d'actuacions, que si vol podem discutir, podem debatre, podem fins i tot canviar les prioritats; pensa tirar endavant el projecte d'accessos i totes les connexions que hi ha en els municipis al davant o si pensa tirar endavant la zona logística i la zona industrial al voltant de l'aeroport, i tot un conjunt d'activitats que poden complementar aquesta infraestructura.

Conseller, li agrairia que ens aclarís tot aquest seguit d'ombres, massa ombres, que hi ha hagut durant aquest temps al voltant d'Alguaire. I li reitero la voluntat de la meua formació política i la voluntat de molts altres agents del territori de posar-nos al seu costat per empènyer aquesta infraestructura.

Gràcies, conseller; gràcies, molt honorable presidenta.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor president... Honorable senyor diputat –bé, molt bona tarda–, li agraeixo la seva interpellació, perquè ens dóna la possibilitat d'expressar l'opinió del Govern sobre aquesta infraestructura.

Jo li diré, senyor Llena, en primer lloc, que jo mai he posat en dubte la importància i la viabilitat d'Alguaire. Només alguna vegada m'he preguntat, i la resposta me l'he fet també a continuació jo mateix, si en el moment en què es va decidir fer aquesta infraestructura, tirar-la endavant, es va pensar també en què es faria el dia després, el dia que aquesta infraestructura fos inaugurada.

Però, en tot cas, li reitero el que he dit sempre que he tingut ocasió de fer-ho, que és la meua fe en aquesta obra i la seva importància. Aquesta no és una infraestructura més, és una infraestructura vital, i li diré dos motius i li'n podria dir més, eh? Un d'ells, el primer d'ells és que és l'aeroport de la Generalitat de Catalunya, és el primer gran aeroport que promou directament el Govern, la nostra institució nacional d'autogovern. I, en segon lloc, és una infraestructura especialment important per la seva ubicació: és l'aeroport de ponent, és l'aeroport que s'ubica a l'entorn de la capital del Segrià, és l'aeroport de les Terres de Lleida.

Ara no fa gaire que es va posar en marxa aquest aeroport, fa escassament un any, una mica més, el mes de febrer, doncs, commemoràvem aquesta efemèride; em vaig desplaçar a Alguaire per fer un balanç davant de les institucions del territori de quin havia estat el resultat operatiu de l'aeroport, i concretament vaig dir que durant aquell any havien passat per Alguaire 61.769 passatgers, dels quals més de 57.000 corresponien a l'aviació comercial. Ho vaig dir en aquell moment i ho reitero: és un bon resultat, és un molt bon resultat, és un resultat que pocs aeroports assoleixen en el seu primer any. Entre les rutes més destacades,

doncs, esmentar la de Mallorca, operada per Vueling, la de Frankfurt-Hahn, operada per Ryanair, i la de Milà, també operada per la mateixa companyia irlandesa. I durant els mesos d'estiu del 2010, es van afegir a l'aeroport de Lleida nous vols a Eivissa i Menorca, que operaven Air Nostrum.

Però tampoc podem obviar alguns aspectes negatius d'aquests inicis, com per exemple va ser o ha estat l'anul·lació de la ruta comercial que operava Vueling cap a París, que es va haver de fer per manca de demanda.

També a finals de 2010 sap vostè que es va posar en funcionament un vol entre Lleida i Barcelona, que vull explicar que no era un vol, diguem-ne, capriciós, perquè s'aprofitava un vol de posició, que es feia igualment, però sense comercialitzar, i d'aquesta manera es facilitaven connexions amb altres destinacions nacionals i internacionals des de l'aeroport de Barcelona - el Prat. L'ocupació mitjana d'aquest vol va ser al voltant del 5 per cent, i per tant a principis de març, doncs, vàrem decidir ja retirar la subvenció i a continuació el vol es va suspendre. I em sembla que això tothom ho va entendre com a lògic i raonable.

Així mateix també saben vostès que el gener del 2011 una companyia de turisme d'esquí, Pyrenair, va posar en marxa vols a Lleida, amb un resultat quant a reserves inicial força bo; operaven rutes des de Madrid i Vigo, amb trasllats directes des d'Alguaire a les estacions d'esquí del Pirineu català i d'Andorra. Però a finals del mes de febrer aquesta companyia va deixar de fer vols, deixant enlaire, entre altres coses, un contracte que tenia vigent amb el Govern andorrà.

I, com altres aspectes, doncs, poc positius, esmentar la comunicació darrera, recent, de la companyia Ryanair, amb un contracte de promoció que els unia amb nosaltres, amb el Govern de la Generalitat, i amb institucions del territori fins a l'any 2014, i que de cop i volta ens diu que o li paguem un 375 per cent més per passatger transportat o se'n van. Bé, aquesta és una lògica que nosaltres de cap manera podem acceptar, podem tolerar, com entenc que no ho pot acceptar cap particular o cap empresa com a forma de comportar-se en relacions de tipus comercial.

Des del punt de vista tècnic operatiu, aquest aeroport ha funcionat amb total normalitat: tant l'arribada com la sortida s'han realitzat amb el 92 per cent de puntualitat; només s'han hagut de cancel·lar dotze vols, és molt poc, set dels quals per culpa de l'erupció del volcà islandès, un per la vaga de controladors i els quatre restants es van cancel·lar per raons climatològiques.

Els cost de la infraestructura va suposar una inversió important, 100 milions d'euros, i en aquest primer any d'explotació ha reflectit unes despeses de 6 milions d'euros i uns ingressos només de 300.000. El resultat jo crec que és lògic, eh?, és lògic en un primer any d'explotació, encara que no ha estat, doncs, també ho hem dir, econòmicament positiu. Cal tenir en compte però que per motius de promoció es va fer una bonificació en les tarifes a les companyies que operaven de manera regular a l'aeroport. Quina bonificació? Total, no han pagat cap mena de tarifa durant aquest primer any.

Durant el 2010, l'anterior Govern va treure a concurs la concessió per a la gestió de l'aeroport, que incorporava l'ampliació de la terminal per poder operar més de dos vols l'hora. Aquesta ampliació representava una inversió de 30 milions d'euros, que es preveia que faria l'empresa adjudicatària de la gestió. El resultat, diguem-ne que va ser bastant decebedor, perquè no es va presentar ningú, el concurs va quedar desert, i per tant Aeroports de Catalunya ha hagut d'assumir directament la gestió de l'aeroport.

Aquest és el panorama amb el qual ens hem trobat, senyor Llena. A partir d'aquí, què hem fet? No ens hem quedat de braços creuats: hem vetllat pel màxim desenvolupament de l'aeroport. Ho hem fet i a més ho farem de forma decidida, però també li diré que de forma realista. La primera decisió que vam prendre va ser la creació de la taula estratègica, a la qual s'incorporaven les institucions del territori: diputació, ajuntaments afectats, tres ajuntaments, més la cambra de comerç de Lleida, i tot això coordinat pel delegat de la Generalitat a les Terres de Lleida. Aquesta taula estratègica té com a funció avançar en el posicionament estratègic de l'aeroport, i com a primera fita s'ha plantejat la redacció del pla de negoci. Per tant, ha de ser un instrument que canalitzi les accions de promoció de l'aeroport.

També, en el marc de la taula, hem creat un grup tècnic de treball que formen tècnics de cadascuna de les institucions que desenvolupen els aspectes que han de conformar el pla de negoci, de manera que defugim cap mena d'improvisació.

I aquest Govern també haurà de dur a terme, i ens comprometem a fer-ho, una sèrie de mesures a curt termini que serveixin per garantir l'èxit de l'aeroport: mesures estratègiques com, per exemple, fixar quins són els àmbits principals a treballar pel que fa al pla de negoci; mesures de promoció com, per exemple, analitzar i preveure les accions que caldrà prendre per promoció de l'aeroport, dins també del pla de negoci; des del punt de vista estructural, analitzem quines mesures són necessàries per garantir les operacions aeroportuàries que prevegi el mateix pla de negoci, i aquí si cal s'haurà de modificar el pla especial i el pla director del mateix aeroport.

Per acabar, permeti'm que li exposi breument les mesures que creiem que haurien de ser impulsades en el marc de la taula estratègica; nosaltres les plantejem allà i la taula acabarà decidint. En primer lloc, i pel que fa a l'aviació comercial, proposem constituir un comitè de rutes, que s'ha d'encarregar de trobar noves companyies que vulguin oferir nous vols, freqüències, i que s'encarregui de la promoció de vols comercials a Lleida. Aquesta és una feina que ja estem fent. Però penso que a través del comitè de rutes la podem fer d'una forma més estructurada i més compartida.

En segon lloc, i pel que fa als «touroperadors», esperem que aviat es podran anunciar nous vols que operin des d'Alguaire, iniciatives per portar esquiadors al nostre Pirineu, però també al Pirineu andorrà. I en aquest punt, confiem que ens arribi aviat l'autorització del Govern de l'Estat per realitzar vols fora de l'espai Schengen, un fet molt important. Aquesta setmana

passada, sense anar més lluny, vaig reiterar al secretari d'estat de Transports que era necessari que ens aprovi de forma ràpida allò que ja es va proposar per l'anterior Govern a principis de l'any 2010. Ens diuen que ja està, que ja està, però això no ens acaba d'arribar, i ens corre molta pressa.

També iniciarem contactes amb el nou Govern andorrà, un nou govern que sap vostè que s'ha de constituir, doncs, un dia d'aquests, perquè s'impliquin directament en la promoció de l'aeroport. És de gran interès per a Andorra, aquest aeroport.

I, a més, també avançarem en propostes com són l'aviació de càrrega, la formació i projectes industrials aeronaútics.

I finalment, un cop consolidat el pla de negocis, hem d'avançar en dos aspectes. Un és la creació d'una societat de gestió que integri els ens locals i els agents econòmics, i que estigui integrada, com a mínim, per les entitats que actualment formen part de la taula estratègica. I l'altre, tornar a intentar la concessió en un operador privat, perquè entenem que això també ens ha de servir per millorar la infraestructura i poder fer aquestes inversions que ens calen i que nosaltres difícilment en aquest moment podem fer amb la qualitat que és necessària. Tenim capacitat de poder trobar mesures per resoldre la necessitat o incrementar la capacitat de l'aeroport, no?, però no d'una forma definitiva.

I com a reflexió final, jo vull insistir que és important que no victimitzem l'aeroport de Lleida-Alguaire. I estic segur que vostè estarà d'acord amb mi. S'ha parlat molt de l'aeroport, i a vegades s'ha parlat massa des d'una perspectiva negativa. Tenim una bona infraestructura, la tenim ben ubicada, i creiem sincerament que és una infraestructura amb futur. Ens ha coincidit amb una forta crisi econòmica que afecta també el sector de l'aviació i que segurament, doncs, això ha fet que l'aeroport no pugui aixecar el vol amb la força que tots plegats, doncs, voldríem. Però pensi que hi han aeroports que s'obren sense vols, i exemples n'hem vist darrerament als mitjans de comunicació, hi han aeroports que no tenen vols i aeroports que s'han de tancar. Doncs, bé, Lleida-Alguaire no es troba en cap d'aquestes perspectives. Per tant, doncs, espero que siguem capaços de tirar endavant aquesta bona iniciativa, i ho reconec, però espero que no es tracti només tan sols d'una bona iniciativa o una iniciativa ben intencionada, sinó que sigui una iniciativa que pugui aixecar el vol amb força ben aviat.

Res més.

I moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Ara, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable diputat senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, honorable conseller. La veritat és que les seves paraules em tranquil·litzen. I estic d'acord amb vostè que n'hem parlat massa i n'hem parlat mala-

ment. Però, escolti'm, no ha vingut, li ho puc garantir, de cap dels membres que donàvem suport a l'anterior Govern. Les coses, afortunadament, es poden constatar i es poden veure, no?

Vostè..., tampoc dubto de la seva fe, però a aquesta infraestructura li cal fe, esperança i caritat; la seva fe, l'esperança de molts lleidatans durant molts anys, i una mica de caritat, que no vol dir altra cosa que una mica d'ajuda, perquè, tot i la situació de crisi, aquest aeroport s'ha enlairat, ha començat a funcionar en un any d'unes enormes dificultats. La crisi, suposo que ja ho saben, no ha començat aquest any, fa uns quants anys, massa anys que dura, i *despegar*—diguem-ne *despegar*— a aquest aeroport no li ha estat fàcil.

És veritat que vostè va anar a Lleida, però, miri..., malauradament, la notícia, com la van recollir els mitjans de comunicació, no era pas massa positiva, conseller Recoder. Li llegeixo els titulars d'un dels diaris del país: «El nou Govern posa fre a l'enlairament d'Alguaire.» I aquí explica que constituirà la taula. De fet, la taula estratègica estava constituïda amb un altre nom, on ja hi participaven l'Ajuntament de Lleida, els altres ajuntaments, la diputació, la cambra de comerç... Jo celebro que vostè vulgui impulsar, des del territori, des de la taula, tot un seguit d'iniciatives al voltant de l'aeroport; però, també, dir-li que moltes d'aquestes iniciatives, com és el pla de negoci, estaven fetes, eh?, com és el pla director de l'aeroport. Si això ho hem de canviar perquè les circumstàncies són difícils, no en tenim cap, de problema; però, cregui'm que aquest aeroport no es va fer només amb bona intenció. Hi havia un criteri, hi havia una estratègia, hi havia un pla director, i l'únic que hem de fer és anar-lo implementant.

Miri, li torno a reiterar—li ho torno a reiterar— que ens agradaria que no es veiés un excés de prudència basada en criteris purament econòmics o economicistes. Si fem l'anàlisi d'Alguaire amb criteris purament econòmics i si apliquem un excés de prudència en termes pressupostaris, d'aquí a un temps—que espero que la crisi alguna dia passi—, Alguaire no tindrà l'oportunitat d'arrencar.

Jo crec que hem de fer un esforç—hem de fer un esforç—, que ens pot costar algun que altre diner, com s'ha fet amb tots els aeroports que han acabat funcionant. Li posava l'exemple de Girona, li podria continuar posant el de Reus, i també estic d'acord amb vostè que hi ha aeroports, no massa lluny d'aquí, que estan fets, oberts, però sense avions, no?, i sense vols.

M'agradaria... Vostè diu «Ryanair». És veritat. Ryanair expressa una postura que així, d'entrada, sobta, no?, que demana un 300 i escaig més del que havia demanat, però també això no comença el dia que Ryanair decideix marxar de Lleida. Jo crec que hi ha una prèvia, que és l'aeroport de Girona, i que hi ha unes males relacions—unes males relacions— amb l'actual Departament de Territori i Sostenibilitat.

Estic d'acord amb vostè que allò de l'espai Schengen és important. Miri, pocs aeroports tenen un domini esquiuable tan potent a menys d'una hora i mitja com aquest: la vall de Boí, Baqueira-Beret, la zona dels Pallars, la zona d'Andorra, jo crec..., i, fins i tot, alguna

estació del Pirineu d'Osca estan a l'abast. Per tant, és important continuar treballant en aquesta línia, com és important desenvolupar totes aquelles actuacions que, com li deia, contemplava—les contemplava— el pla director. És a dir, la zona logística a mig termini, una zona industrial amb activitat aeroportuària dins del mateix aeroport, i en els municipis, en els cinc municipis veïns, amb una superfície de 360 hectàrees a desenvolupar. És evident que això ho ha de fer la iniciativa privada, però, si nosaltres donem l'empenta a l'aeroport, aquesta iniciativa privada..., anar tirant, o, fins i tot, les mil hectàrees previstes al voltant de Lleida ciutat. Els nous accessos són importants, l'avantprojecte d'ampliació, adaptant-lo a les necessitats... I estic d'acord amb vostè: hem de ser prudents, però sense parar.

Miri, senyor Recoder, si vostè empeny totes aquestes qüestions que li hem demanat, si vostè es fixa com una prioritat no deixar caure l'aeroport d'Alguaire i d'anar-lo empenyent, si treballa perquè hi operin d'altres companyies, perquè torni Ryanair o companyies de *low cost*—avui tenim companyies que cobren cinc còps el que cobrava Ryanair per fer el mateix trajecte—; si vostè realitza totes aquestes actuacions per ampliar l'oferta i per poder acollir vols de fora de l'espai Schengen, nosaltres estarem al seu costat i estarem encantats de poder continuar donant l'impuls a una infraestructura com aquesta.

Gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. També, per al torn de rèplica, té, ara, la paraula l'honorable conseller, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor diputat..., bé, escolti'm, jo li agraeixo el to de la seva intervenció i espero que sigui el mateix to que es mantingui de cara a la moció, i que puguem trobar, doncs, un acord que uneixi la majoria d'aquesta cambra al voltant del que crec que és un desig compartit per la immensa majoria de grups parlamentaris, que és: garantir la viabilitat de l'aeroport de Lleida-Alguaire, més enllà de les crítiques, doncs, que es puguin haver fet en el passat a aquesta infraestructura, o, fins i tot, les crítiques a algunes de les decisions que va prendre o que ha pres el Govern amb relació al seu funcionament.

Jo reitero el que he dit, i no vull que quedi cap mena de dubte sobre quina és la meva intenció i quina és la meva valoració amb relació a aquest aeroport. Altra cosa és que em qüestionin algunes de les decisions, ho he dit abans, ben intencionades, que va adoptar l'anterior Govern, que no anaven acompanyades, potser, si més no, de decisions prou pensades o prou contundents, que permetessin i garantissin la viabilitat de l'aeroport.

També és cert que ens han passat algunes coses que cal emmarcar-les, doncs, dins d'una situació més àmplia, i que és la mateixa crisi econòmica i la mateixa crisi de l'aviació comercial. El tema de Vueling és clar. La fallida de Pyrenair també és clar: Pyrenair te-

nia una bona ocupació amb els dos vols que operava des d'Alguaire, el de Vigo i el de Madrid, ocupacions superiors al 50 per cent. I, si aquesta companyia abandona Alguaire, trenca unilateralment els seus compromisos –i en aquest moment, per exemple, té un conflicte als tribunals amb el Govern andorrà, que tenia un contracte de promoció amb aquesta empresa–, no és per culpa d'Alguaire, sinó que és per culpa d'una situació més global que afecta la companyia.

I el cas de Ryanair és un cas apart, n'hem parlat molt en aquesta cambra; però, en tot cas, doncs miri, jo crec que la relació amb Ryanair és una relació, ho torno a dir, difícil. No utilitzaré ni repetiré paraules que s'han esmentat des d'aquesta tribuna en l'anterior plenari per part d'algun senyor diputat que seu en els últims bancs de la cambra, però el que li passa a Ryanair amb el Govern de la Generalitat li està passant amb el Govern d'Irlanda, amb el Govern d'Anglaterra, amb el Govern de Bèlgica, amb el Govern d'Alemanya, a França, amb els aeroports de Santiago, de Granada, de Gran Canaria, de València, d'Alacant. No és normal aquest comportament. No és normal que, amb un conveni, amb un contracte signat fins al 2014, se'ns digui que o paguem el 375 per cent més o se'n van, no? Escolti, això trenca tots els principis de les relacions comercials. I, per tant, nosaltres per aquí no hi podem passar. Nosaltres som un govern seriós, que no pot cedir de cap manera al xantatge i que hem de defensar els interessos del país, però defensar els interessos del país també passa per exigir a la nostra contrapart un comportament seriós.

Ajudi'ns al fet que el Govern de l'Estat resolgui l'obertura d'Alguaire a l'espai Schengen. És una petició, li ho recordo, de l'anterior Govern, del gener de l'any 2010. L'anterior secretari de mobilitat del Govern de la Generalitat, el senyor Manel Nadal, amb carta, es va adreçar al Govern de l'Estat, el mes d'octubre, reiterant-ho. Jo ho he reiterat de paraula i de carta. La més recent, la que vaig remetre al senyor Isafías Táboas, eh?, militant, com vostè, del PSC, demanant-li-ho. Em diuen que ja està. Si us plau, que ens ho arreglin, perquè és que tenim alguns acords que estan pendents de poder, doncs, resoldre aquesta qüestió. És molt i molt important.

I crec que haurem de continuar treballant, coordinadament, concertadament amb el territori, tots remem en la mateixa direcció. El territori són les institucions territorials, els tres ajuntaments, la diputació, la cambra de comerç –no sé si n'hi haurem d'incorporar alguna més. Com li deia, doncs, haurem d'anar a parlar amb el nou Govern andorrà, amb les forces polítiques, també, que representen la ciutadania de Lleida.

Haurem de posar-hi molta imaginació. Perquè nosaltres estem disposats a posar recursos públics al servei de l'èxit d'aquest aeroport, al servei que Alguaire, mai més ben dit, aixequi el vol i l'aixequi amb fermesa, i, si pot ser, vols de molt llarg recorregut; però la conjuntura pressupostària és la que és, senyor Llena. Ho veurem d'aquí a uns mesos quan aprovem el pressupost de la Generalitat.

Sabem que els aeroports quan neixen necessiten d'assistència. Aquest Govern està disposat a fer-ho, però

complementem aquests recursos, que no seran tots els que nosaltres voldríem, doncs, amb una acció concertada, i, sobretot, amb molta imaginació. Crec que és possible, crec que anem en la bona via, crec que tenim, doncs, acords que estan a tocar i que podrem anunciar aviat en la societat de ponent, doncs, si acabem de resoldre aquestes qüestions, que per a alguns són minúcies però per a nosaltres són molt importants, com és el tema de l'obertura de l'espai Schengen. Res més.

Moltes gràcies, senyor diputat. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la liquiditat i el finançament dels ens locals (tram. 300-00034/09)

A continuació, el novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la liquiditat i el finançament dels ens locals. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, en la meua intervenció quan vostè va comparèixer davant de la Comissió d'Afers Institucionals, pel que feia a l'àmbit de règim local, ja li vaig manifestar que existia una certa preocupació en el món local, qüestió que vostè em va corroborar, però entenem que en els darrers dies o en les darreres setmanes, aquesta preocupació en el món encara ha anat en increment. Va en increment perquè des del seu departament no han sortit gaires notícies positives; en tot cas, s'ha vist involucrada, segurament sense cap mena de voluntat en altres afers, però que, en tot cas, condicionen la seva feina com a consellera de Governació. Segon punt, un tema que va sortir específicament ahir, i que, per tant, encara incrementa la preocupació del món local, és: ahir va sortir publicada una bestreta del Fons de cooperació local, que, en tot cas, era una bestreta del 14 per cent, quan, des del punt de vista legal el departament, o el Govern, tenia la capacitat d'arribar fins al 30 per cent.

Ens sembla que això és un símptoma. Tant de bo ens equivoquem –tant de bo ens equivoquem– i aquest símptoma, doncs, deixi de ser això, i que, en tot cas, quan veiem aquí el pressupost del departament, i de la Generalitat, puguem veure que els increments o que el manteniment de les partides pressupostàries destinades al Fons de cooperació local es mantenen.

Portem aquesta petició, o, en tot cas, aquesta interpel·lació, perquè ens preocupa la situació de les hisendes locals. Li deia que és un tema que preocupa, el context de crisi encara agreuja més la situació. En tot cas, les hisendes locals, avui en dia, vénen molt limitades per una normativa espanyola generada fa vint anys, que, en tot cas, ha anat evolucionant en el temps però

només a base de pegots; per tant, no hi ha hagut una reforma en profunditat d'aquesta normativa que regula les hisendes locals i que, per tant, doncs, entenem que hauria de donar aquesta nova regulació adaptada a les realitats actuals de la societat i no mantenir criteris del segle passat. Hauria de ser una legislació molt més flexible i molt més heterogènia pel que fa a les realitats diferenciades i tenir en compte quines són les circumstàncies, establint una tipologia impositiva que permetés que cada municipi adaptés a les seves realitats, mantenint uns marcs comuns, però que, en tot cas, tinguessin uns marges de maniobra prou importants. En tot cas, aquesta rigidesa comporta la situació actual.

Tenint en compte que la Generalitat té capacitat, doncs, competències per dictar una llei d'hisendes locals, en tot cas, volem saber quin és el capteniment del Govern amb relació a aquesta normativa d'hisendes locals.

Els ajuntaments de Catalunya han estat menystinguts durant molt de temps, no ha estat reconegut el paper que entenem que els corresponia com a govern i com a institució i com a Generalitat que són. En tot cas, a partir de la redacció del nou Estatut se'ls reconeixen alguns drets i se'ls reconeixen algunes qüestions, diguem-ne, que no estaven reconegudes en l'anterior legislació ni en l'anterior Estatut. I, per tant, entenem que fem un primer punt de reconeixement de la feina que fan les institucions com a tals, però també els electes locals, que dediquen un temps de la seva vida i moltes hores dediquen, del seu propi lleure, a intentar gestionar la causa pública als ajuntaments. Per tant, en tant que institució, en tant que govern, també, com són, els ajuntaments pateixen de retruc el mal finançament existent a Catalunya; el dèficit fiscal existent per part de l'Estat respecte a Catalunya també en són conseqüència..., o també ho paguen els ajuntaments. Per tant, els ajuntaments són els primers interessats a solucionar aquest dèficit fiscal, que, per tant, entenem que cal tirar endavant.

Els ajuntaments segueixen pagant una quota de serveis impropis, al voltant entre el 25 i un 30 per cent, segons ens indiquen els estudis més recents, de fa aproximadament uns tres o quatre mesos. Aquesta situació no és nova, és una situació que es va reiterant ja des de fa massa temps. I, per tant, volem saber també què pensa fer el Govern de Convergència i Unió, el Govern dels millors, respecte a solucionar el tema dels serveis impropis, que en alguns casos no són responsabilitat de la Generalitat, però en altres casos sí que són responsabilitat de normativa o de decrets que surten del Govern de la Generalitat. Per tant, entenem que la Generalitat hauria de posar fre a aquesta qüestió. I, per tant, volem saber com pensa fer-ho el seu Govern.

Els ajuntaments pateixen en aquest moment una greu crisi de confiança també cap al Govern. Li apuntava el fet que ahir publicuessin el decret sobre la bestreta del Fons de cooperació local. Però és que, a més a més, la Generalitat ha deixat de pagar en molts casos o està retardant el pagament de subvencions acordades i justificades pels mateixos ajuntaments.

Per tant, això està creant, entenem, des del nostre punt de vista, una manca de confiança des dels ajuntament

cap al Govern, però que, a més a més, aquesta manca de confiança dels ajuntaments cap al Govern, davant de la incertesa de què passarà, perquè vostès tampoc no han esbossat quines són les seves línies de treball més immediates, es tradueix també que aquesta manca de confiança que vostès han donat al mateix Govern, dient «això és un caos», «hi ha una crisi econòmica», «la caixa és buida», com han dit alguns dels dirigents del Govern i de Convergència i Unió, això, de retruc, provoca que algunes entitats financeres no facin crèdits a les entitats locals, perquè, quan aquestes entitats locals s'acosten cap a algun lloc a demanar crèdit i ensenyen que tenen concedida una subvenció de la Generalitat, gairebé se'ls posen a riure a la cara, dient que això no té cap mena de valor, almenys d'acord amb les referències. Per tant, aquí és més un prec que no un capteniment, si no en el sentit que doni confiança també al món local a partir de generar bones iniciatives i a partir de generar bones notícies.

Entenem que el món local, més enllà del tema..., i m'hi referiré després, sobre el tema del Fons de cooperació local, que ja m'hi he referit, i el tema del PUOSC, hi han altres temes on tampoc no es veu clar quina és la voluntat del Govern, què passarà amb programes com el de la Llei de barris, o el tema dels plans d'ocupació, o d'altres ajuts que van a raure al món local i que permeten tirar endavant algunes qüestions que a hores d'ara els mateixos ajuntaments no saben què han de fer, no poden planificar quin és el seu futur immediat.

Entenem, doncs, que si en els darrers anys hi ha hagut un increment, els darrers cinc anys, en el cas del PUOSC, hi ha hagut un increment d'un 66 per cent – dels 104 milions destinats l'any 2005 als 174 que s'hi van destinar l'any 2010– i pel que fa al Fons de cooperació local, un increment del 100 per cent, passant dels 53 milions destinats l'any 2005 als gairebé 110 milions destinats l'any 2010; entenem, segurament, que no estem en un context de creixement, en som conscients, tampoc no li demanem miracles, i per tant el que sí que demanem és que establim algunes línies de treball que permetin que els ajuntaments, els ens locals puguin mantenir un nivell d'ingressos similars als actuals per tal de poder tirar endavant la seva activitat.

I posem en relleu també que no és una activitat només de gaudi o que no és una activitat de gaudi, la dels ajuntaments; no es tracta que els ajuntaments vulguin tenir disponibilitat per gastar, sinó que, en tot cas, en alguns ajuntaments o en alguns municipis, l'ajuntament esdevé gairebé la fàbrica o esdevé l'empresa més important de generar activitat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, no només des del punt de determinar infraestructures per als ajuntaments o per als municipis, sinó també des d'aquesta vessant més social del que significa generar ocupació i ser motors dinamitzadors en els seus municipis, entenem que, des d'aquesta vessant que ha de permetre impulsar i sortir de la crisi, també és necessari que per part del Govern es doni confiança i es doni un impuls econòmic, donades les migrades finances municipals.

Entenem, doncs, que, com li deia, altres programes, també, que estan, que no corresponen a la seva selleria, en concret, però que, en tot cas, esperem que

per part del Departament de Governació també s'hi tingui especial mirament, en aquests altres programes, que tenen encetats altres departaments de la Generalitat, i que per tant permetin, doncs, vetllar perquè aquests es puguin mantenir.

Entenem, també, que un dels altres elements on en aquests moments, i donada la Llei d'estabilitat presupostària i altres normatives que limiten la capacitat d'endeutament dels ajuntaments, el nostre capteniment, la nostra pregunta és en el sentit de si tenen especial interès o volen o s'han plantejat generar alguna línia de crèdits preferents per liquidar en un període curt..., perquè els ajuntaments puguin fer front en un període curt als deutes que ja estan confirmats i que en aquests moments no poden pagar als petits empresaris i autònoms, que són els primers que reben aquesta crisi, i per tant són tasques encarregades als ajuntaments. Com deia abans, insisteixo, això és un motor que fa tirar endavant les economies locals, i per tant ens sembla que, si és responsabilitat de la Generalitat el fet que no es paguin aquestes subvencions, també des de la Generalitat cal buscar aquells mecanismes que permetin, doncs, donar sortida als ajuntaments per fer front als seus compromisos econòmics establerts.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula per respondre a la interpellació l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats..., senyor diputat, miri, jo agraeixo molt l'oportunitat de la seva interpellació; crec que és important que puguem parlar en aquest moment de les finances locals. Per altra banda, deixi'm que li digui una cosa, li agraeixo el seu interès, però pensi que no hi ha res que em distregui del meu objectiu i de la meva feina de cada dia. Per tant, en aquest sentit li agraeixo l'interès, però no pateixi en absolut.

Miri, com vostè deu saber perfectament l'interès i el capteniment d'aquest Govern és estar al cantó dels ajuntaments constantment, no? I és sobretot la defensa de l'autonomia municipal, que sempre ha estat una prioritat d'aquest Govern. Per tant, és col·laborar amb els ajuntaments, estar al costat dels ajuntaments, escoltar-los i, si és possible, donar resposta als seus problemes, donar-los solució, des del rigor i des de la responsabilitat. Sàpiga, en aquest sentit, senyor diputat, i vostè va seguir la meua compareixença en la comissió, que jo vaig dir que estaria poc al despatx i molt en el territori. I així ho he fet. M'he pogut reunir ja amb tots els alcaldes capital de comarca, però també ho he fet amb petits alcaldes, amb petits ajuntaments i amb ajuntaments de l'àrea metropolitana. I així ho han fet també, si m'ho permet, el director general d'Administració Local, constantment pel territori, així com els delegats i delegades territorials que té el Departament de Governació. Perquè, miri..., i això ho compartim, jo

crec, al cent per cent..., veure i donar i posar en valor, si m'ho permet, la feina que fan els electes locals, la feina que fan els alcaldes i els regidors.

Per tant, deixi'm que li posi sobre la taula, primer de tot, la sensibilitat que té el Govern de la Generalitat sobretot respecte als problemes econòmics que estan patint molts i molts ajuntaments. I ja que parlem d'aquest tema, deixi'm que aprofiti que estem en aquest moment en seu parlamentària per demanar des de la responsabilitat a tots els partits que estem en aquesta cambra que d'aquests moments de dificultat en què es troben molts d'aquests ens locals d'aquest país no en fem una bandera de confrontació, no en fem una mena de campanya a les eleccions municipals que s'han de celebrar el mes de maig, i per tant que els demani que actuïn amb rigor, que actuem amb rigor, amb responsabilitat i, com els deia, no atiant l'eina de la confrontació. Perquè això pot ser temptador, no?, sobretot, com li deia, aprofitant moments com els actuals, pot ser temptador actuar, però jo diria que això diria molt poc en favor, primer, dels ens locals, de la feina que fan els alcaldes i els regidors, i, si m'ho permeten, també demostraria molt poca sensibilitat real pels diputats que estem en aquest Parlament.

Per tant, vostè sap que estem en un moment de dificultats econòmiques. Vostès ho saben, ho saben perquè a més a més d'alguna manera n'ha estat partícip. I vostès saben que s'han de fer ajustos pressupostaris, que els ajuntaments, doncs, també d'alguna manera se'n veuran afectats.

I vostè també sap que, i jo sempre ho dic, el Govern d'aquest país ho som tots: el president, la vicepresidenta, els consellers, però també ho són els alcaldes i els regidors, no? I en aquest sentit hem de col·laborar i hem de treballar tots plegats per sortir al més aviat possible d'aquesta crisi econòmica, d'aquesta situació en què ens trobem.

I vostè ho sap, perquè ho ha sentit diverses vegades, que aquest és un govern de mà estesa, que aquest és un govern que busca la complicitat, i, en aquest sentit, per nosaltres les finances locals són una prioritat. I suposo que hi coincidirem, senyor diputat, perquè els problemes del finançament dels ens locals no és un problema conjuntural, vostè ho sap perfectament; vostè té gran trajectòria municipalista i sap que el problema dels ens locals, el problema econòmic, és totalment estructural.

I, per tant, deixi'm que entri ja en matèria per donar resposta a alguna de les coses que vostè m'ha dit. Vostè sap que des del Departament de Governació ja hem iniciat el pagament de bestretes, vostè hi feia referència abans, a compte del Fons de cooperació local del 2011, tot i no disposar –tot i no disposar– del pressupost d'aquest any. I ho hem fet per tal de no perjudicar la tresoreria dels municipis.

També ha de saber, i segur que li ha arribat, que hem assistit i assessorat diversos ajuntaments per tal que puguin accedir a plans de finançament i sanejament, i hem iniciat també els treballs per tal d'optimitzar i millorar processos per ser més eficients i sobretot per incrementar la qualitat dels serveis socials oferts, dels serveis oferts als ens locals, i amb aquesta optimitza-

ció, si m'ho permet, també contribuïrem a la millora financera dels ens locals.

I hem començat a pagar els deutes de diferents programes del PUOSC, de vehicles, d'ajuts extraordinaris, que s'arrosseguen des d'anys anteriors; deutes que s'arrosseguen d'anys anteriors. Per què? Doncs perquè es van fer sense disposar de partida pressupostària. Sí, jo ho lamento, ja sé que no els agrada, però és que és la realitat; aquesta és la realitat, senyor diputat. Per tant, miri, jo no sé si vostè ho sap, però ens vam trobar molta obra sense la consignació pressupostària corresponent –molta obra sense la consignació pressupostària corresponent. I permeti'm que li ho digui, senyor diputat, però si un govern vol actuar amb responsabilitat no es pot permetre accions com aquestes. I no s'ho pot permetre pel mateix respecte que ha de tenir als ens locals, als alcaldes i als regidors. I si un govern, com li deia, vol actuar amb responsabilitat, i aquest Govern ho farà, no actuarà d'aquesta manera com han fet vostès.

D'altra banda, també estem assistint a nivell personalitzat diversos ajuntaments que també tenen pendants cobraments del Fons de cooperació, i ho tenen, ho tenen pendent, per manca de compliment dels requisits, a vegades entrega de documents, justificacions, etcètera, però per tal que puguin rebre al més aviat possible aquests fons i alleugerir així la seva situació financera, des del departament s'està al cantó d'aquests ajuntaments. Hi ha..., deixi'm que li ho digui també, perquè aquí també hi ha una petita herència, hi ha entitats municipalistes que estan en aquesta situació des del 2004.

Per tant, en això deixi'm que li digui..., li vull assegurar que, com deia, i així ho demostren els fets, aquest Govern té una ànima totalment municipalista, i així ho demostren els fets. I per això treballarem perquè en el proper pressupost les restriccions pressupostàries tinguin la menor afectació possible en els respectius pressupostos municipals. Però també volem aconseguir l'estabilitat pressupostària i financera suficient per tal de donar seguretat i per tal de donar també credibilitat al compliment de les dades de pagament dels compromisos adquirits pel departament amb les entitats locals, i d'aquesta manera també, si m'ho permet, facilitar l'obtenció de finançament via entitats de crèdit o l'Institut Català de Finances. Això és donar confiança –això és donar confiança. Volia dir-li, també, que des del departament estem estudiant un possible programa d'ajuda dissenyat..., ajudar amb plans de viabilitat econòmica i liquiditat per a ajuntaments afectats.

I finalment i per acabar, i no per això menys important, sàpiga que haurem d'abordar –haurem d'abordar– la Llei de governs locals i la Llei de finançament local, una llei que ens ha de donar les eines necessàries per tal de resoldre els problemes de liquiditat i finançament dels nostres ens locals, i també ens ha de permetre veure quines són aquelles competències impròpies que tenen en aquests moments els ajuntaments i quina és l'Administració més eficient per prestar-les.

Per tant, aquestes reformes les hem d'abordar de forma necessària, com li deia, per coherència i per fer la feina ben feta. I espero aquí tenir el seu concurs i el concurs de la cambra. Però ho hem de fer per comen-

çar realment la casa pels fonaments i no la casa per la teulada, com van fer vostès. I ho hem de fer, també, per recuperar la confiança dels ens locals. I ho hem de fer, també, per crear complicitats i treballar tots plegats per tal d'aconseguir solucionar els problemes de liquiditat i els problemes de finançament que tenen els ens locals i que puguin resoldre'ls d'una manera ràpida i més sòlida possible.

Per això, com li deia, nosaltres parlarem i estem parlant directament amb els ajuntaments, amb els ens locals i amb les entitats municipalistes. Ho fem constantment, des de la voluntat del diàleg, des de la voluntat de donar respostes, però, sobretot, des de la responsabilitat i de la transparència de les nostres accions.

I, en aquest sentit, jo també m'he compromès amb les entitats municipalistes que d'aquest nou projecte de llei de governs locals que haurem de portar en aquesta cambra –de la mateixa manera que em vaig comprometre amb els diputats a poder-ne parlar abans que entrés el projecte en seu parlamentària–, també en parlaríem. Per tant, tingui ben segur, senyor diputat, que actuarem amb seny i que actuarem amb responsabilitat de país.

Gràcies.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Consellera, en tot cas, m'agradaria que ho expliqués, això. En tot cas, com que no tindrè torn de rèplica, doncs, expliqui això que vam començar la casa per la teulada. Però, en tot cas, el que sí que li puc dir..., que els successius consellers de Governació que pertanyien a Esquerra Republicana es van dedicar a treballar molt en l'àmbit local, van fer algunes modificacions en el mateix PUOSC, i, entre altres coses, per exemple, es va crear un fons de compensació per als electes de municipis de menys de dos mil habitants, que també aprofito per preguntar-li què passarà amb aquest fons i si es mantindrà, un fons que entenem que ha servit i va servir per dignificar la feina dels electes locals.

Segurament no tot ho vam fer bé, senyora consellera, només qui fa alguna cosa s'equivoca. Però, en tot cas, deixin de mirar enrere, també; perquè el que li estem demanant són perspectives de futur. Vostè em diu: «El tema dels impropis l'abordarem quan afrontem la modificació de la Llei d'hisendes i quan afrontem la Llei de governs locals.» Sí, d'acord; però el problema el tenen ara, els ajuntaments. El 30 per cent d'impropis l'estan patint ara mateix els ajuntaments, amb una situació econòmica molt complicada. Per tant, no llançem pilotes ni la jugada endavant, sinó que, en tot cas, el que entenem és que això també forma part d'una prioritat, perquè si fins aquest moment els ajuntaments han anat aguantant aquesta situació, ara els ajuntaments diuen prou.

Celebro el seguit d'accions que diuen que han començat a tirar com a govern i que, en tot cas, tirar endavant ajuts per tirar endavant els plans de viabilitat econòmica i de sanejament dels ajuntaments, en tot cas, això entenem que és el que li correspon al Departament de Governació i estem contents que es faci.

Pel que fa a..., vostè parlava: «Creiem en l'autonomia local, i, per tant, el que ens pertoca és escoltar els ajuntaments.» També, més enllà d'escoltar-los, que ja està bé, eh?, és important que els ajuntaments sentin molt al costat i com a molt propi el Govern de la Generalitat, però també hem d'encetar algunes línies d'actuació. I, hi insisteixo, no m'ha contestat per què... –en tot cas, em diu que sí, que han fet una bestreta–, la meua pregunta és: sí, tenint en compte la delicada situació econòmica dels ajuntaments, que vostè mateixa m'ha reconegut, tenien disposició legal per arribar fins al 30 per cent, per què només ens hem quedat en un 14 per cent?

Entenem quina és la situació delicada que tenen en aquests moments els ajuntaments. Entenem, també... –i així ho inclourem en la moció subsegüent i ja li ho demanem ara i aprofitem per demanar-li-ho ara, i espero que prengui el guant–, vostè ens va demanar suggeriments en la seva compareixença davant de la Comissió d'Afers Institucionals. El que li demanem és que es plantegi..., tenint en compte les dificultats de cofinançament, per part dels ajuntaments, de les obres del PUOSC, que es plantegin arribar a un límit, rebaixar el límit màxim legal possible les aportacions que hagin de fer els ens locals de cara al tema del PUOSC i que també es plantegin una via, que no havia estat oberta fins aquests moments, però que, en tot cas, passaria perquè els ajuntaments puguin destinar una part del que reben amb el PUOSC, que ho puguin destinar a despesa corrent.

Per part meua, res més. Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no, no..., jo no nego la feina dels anteriors consellers i, si així ho ha interpretat, deixi'm que m'excusi; no la nego. Ara, he posat sobre la taula les discrepàncies.

Vostè, el primer que m'ha preguntat: «Han començat la casa per la teulada. Què vol dir?» Doncs, miri, li ho explicaré. El fet d'haver començat, doncs..., en comptes de fer la Llei de governs locals, haver començat per la Llei d'ordenació territorial: Llei de vegueries, per una banda, i Llei de l'Àrea Metropolitana, per l'altra, és començar la casa per la teulada. Vostès saben que això va ser un canvi de cromos, però el que corresponia era començar per la Llei de governs locals. Això vostè ho sap. I, per tant, per mi, pel meu grup, pel Govern això és començar la casa per la teulada, i farem les coses bé. Escolti, hem fet una llei de vegueries que no es pot aplicar. I, per tant, escolti, al nostre

entendre hem de fer les coses bé, i les coses bé significa començar per una altra banda.

I vostè em diu: «Escolti, no miri només enrere.» No, miri, no he de mirar enrere, però resulta que la llosa que portem és tan important que per mirar endavant –per mirar endavant– hem de mirar com resollem el problema que tenim al darrere.

Miri, amb referència al Pla únic d'obres i serveis, sàpiga que les partides pressupostàries –ho dic per posar-li-ho en coneixement, perquè vegi com hem de mirar, també, enrere– que la Generalitat destina al PUOSC s'han vist afectades per dues modificacions d'acords de govern: una, de 10 de febrer del 2009, que va reduir la mateixa partida del 2009 i la va passar cap al 2010, i, una altra, de 16 de febrer del 2010, que va reduir la partida del 2010 en 46 milions, i va portar tot això i va provocar un desajust en el ritme de pagaments. Què significa tot això? Doncs, miri, que dels anys anteriors hi ha pendants 52 milions d'euros de deute d'obres executades –d'obres executades– i que no s'han pagat.

Per tant, escolti, la situació és complexa? Oi tant! No s'ha de mirar enrere? No, però s'ha de resoldre, doncs, el que hi ha darrere per tirar endavant, no? I caldrà compensar aquest desajust, no? Escolti, i a dia d'avui, deixi'm que també li ho digui, hi han documents comptables per més de 23 milions d'euros d'obres pendants de pagar en exercicis anteriors, a més a més d'aquests 52.

I, per exemple, en el tema dels vehicles, deixi'm que li digui aquí, doncs, que..., bé, tenim a càrrec del pressupost d'aquest any més de 4 milions d'euros corresponents a anys anteriors. I anem sumant –anem sumant, eh?

Per tant, què vol que li digui, diputat? Hem de mirar endavant, sí, però amb una llosa endarrere molt complicada, no? I, per tant, escolti... Ah, també, miri, si vol també li parlo dels ajuts extraordinaris, que ens vàrem trobar factures per diferents ajuts no tramitats –no tramitats per trobar-se amb una manca de la contrapartida pressupostària. I estem intentant resoldre aquesta situació. Per tant, escolti, mirem endavant? Clar que mirem endavant! Però, primer, intentant resoldre els problemes que vostès ens van deixar enrere.

I, per tant, escolti, miri, des d'aquesta ànima municipalista de Convergència i Unió resoldrem els temes i mirarem endavant, i intentarem, doncs, buscar els màxims punts que ens permetin flexibilitzar els criteris pel que fa al PUOSC. Però vostè sap que això no és fàcil i, a més a més, això va per llei. I, per tant, aquí també, senyor diputat, els demanarem el seu concurs.

Miri, nosaltres tenim una gran estima i un gran respecte pels municipis, i som i serem els màxims defensors dels ens locals i dels municipis i ho farem per dues coses. Ho farem, senyor diputat, per dues raons: primer, per un gran sentit de país i després, també, per un gran sentit de la responsabilitat; responsabilitat amb la qual s'ha d'actuar i, sobretot, al front dels governs locals, i responsabilitat que, permeti'm que li ho digui, senyor diputat, però, que ha estat totalment absent en aquests set anys darrers de govern.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El punt desè de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària.

Interpel·lació

al Govern sobre la política sanitària
(tram. 300-00035/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula, per exposar-la, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, bé, crec que en aquesta interpel·lació sobra explicar els motius. Crec que sobren les explicacions, segurament. Però l'objectiu d'avui és aconseguir una rectificació en la seva actitud i en les seves decisions, i no una rectificació de bones paraules i de bones intencions, sinó de compromisos concrets.

Aquests cent dies de govern, de vostè al capdavant de la conselleria, han donat per a molt, per a moltes males notícies i ha generat un malestar sense precedents entre tots els agents del sector sanitari. Ja va començar malament, fent d'agent comercial del sector privat, sense distingir quina era la seva funció al capdavant de la conselleria i confonent el seu rol amb el que ara li toca jugar: defensar el dret a la salut de tothom i el sistema sanitari públic, que és allò del que ara és el responsable.

Va continuar proposant desgravacions fiscals per al qui es pot pagar una mútua, mentre ja anunciava que no hi havia diners per al sistema públic; una contradicció que ve marcada per tenir interessos clarament contraposats. Li ho vam advertir en la seva compareixença aquí, al Parlament, on li fèiem arribar propostes d'estalvi i millores d'eficiència, però vostè va respondre irós, enfadat fins i tot, sense disposició a parlar. Vostè és poc d'escoltar i poc de dialogar, i això ens ho ha demostrat.

I així ha aconseguit en cent dies posar-se en contra tot el sector: metges, infermeres, col·legis, sindicats, alcaldes i tot el territori, i també els usuaris. Mai ningú en tant poc temps havia generat tant consens en el món de la sanitat per revelar-se davant unes decisions injustes, insensibles, irresponsables. No pot continuar dient que no afectarà la salut i la qualitat. Avui les decisions ja estan tenint conseqüències; cada dia ens aixequem llegint notícies de casos que ja es pateixen.

Aquests dies estem anant als centres i als hospitals i ens ho expliquen, com en pocs dies ja s'està degradant tot el sistema. Li demanem que abandoni l'estil autoritari. I el més increïble és que s'ha dedicat a buscar de forma obsessiva, també, els culpables fora del seu departament, com si la indignació formés part d'una conspiració contra vostè, i no ha estat així. Però vostè ha culpabilitzat els ciutadans –primer va començar dient que teníem una sanitat de luxe i que en feien un mal ús–; després va continuar pels professionals, que deia que només pensaven en la seva butxaca; però

també ha parlat dels mitjans de comunicació, que generaven informació distorsionada, i evidentment també l'oposició, que té una voluntat de generar alarma. Però potser és vostè, que no vol veure la realitat; potser és vostè, que no escolta el que està passant.

Però, sap quin és el problema? Que la realitat i els fets són tossuts, i, per més malabarismes del llenguatge, la realitat és la que és. I no es pot maquillar que un senyor del Joan XXIII se n'hagi de tornar a casa sense poder ser operat quan ja havia fet tot el preoperatori. O, com li pot dir als centres que no afectarà la salut ni la qualitat assistencial als centres de salut mental infantil i juvenil, on ja estan acomiadant personal i no poden seguir els seus tractaments?

O ahir ens explicaven –ahir mateix– que a la Vall d'Hebron una dona que havia sortit de l'UCI no tenia un llit per ingressar en planta i estava passejant pel jardí. O que la reducció dràstica d'anestesisistes estigui provocant que es decideixi no anestesiari per proves que són doloroses i molestes. Això ja està succeint. O que la reducció de llits i professionals de tots els hospitals de Girona el proper estiu suposarà un col·lapse inèdit; precisament a Girona, que multiplica per cinc la seva població, no és assumible que des de Palamós al Trueta, al de Calella, a Blanes, tots redueixin a la vegada la seva capacitat. I vostè no pot mirar cap a una altra banda, perquè és el responsable de la situació d'alarma que viu avui el sistema sanitari del nostre país. I ho és pel contingut de les seves polítiques, per les formes i per la temeritat de les mesures que planteja.

Què és el que creiem que cal revisar? En primer lloc, què s'ha fet malament? Doncs, en primer lloc, acceptar que una tisorada de 1.000 milions en sanitat era factible dur-la a terme en aquest mateix any. No és possible si no es desmantella el sistema que tenim, basat en la qualitat i l'equitat; no és possible aquest volum sense crear danys irreversibles en els serveis. Li ho diem nosaltres i li ho diuen tots els professionals i també els gestors i també els assessors que vostès mateixos nomenen.

Però també ha fallat vostè en les formes, no exercint cap lideratge ni coordinació ni instruccions concretes, creant un degoteig als centres sobre el percentatge de les retallades i les dades de pressupost que calia retallar, sense una visió integral del sistema, sense mirar l'impacte global en els serveis o en cada zona, ni sobre la població o els territoris i sense oferir una visió de conjunt. Crec que no es pot obligar els centres a adoptar mesures sense oferir aquest lideratge i aquesta visió integral.

I un tercer error, que és que ha girat l'esquena i ha provocat la ciutadania i els professionals, repetint com un mantra que una retallada no afectarà la qualitat. És un insult a la intel·ligència i a tota la gent que està afectada per aquestes retallades.

Com la defineix vostè, la qualitat? Li ho preguntàvem fa quinze dies al Parlament. Les seves línies vermelles, com són? El seu vermell deu ser diferent de com ho veiem nosaltres des del nostre grup. Però no entenem quins són els límits, i encara no els trobem ni els defineix.

Per això avui en aquest Parlament, fent-nos també ressò de la preocupació i malestar i dels milers de professionals i usuaris que han sortit també avui arreu del país i han tallat la circulació, i fins i tot les persones que estaven als vehicles s'hi han sumat, fent-nos ressò d'això, aquesta interpellació és per donar-li l'oportunitat de rectificar. Amb el sistema sanitari no s'hi pot jugar, i entenem que tampoc pot ser una joguina en mans de polítics per tirar-nos-la pel cap. És una qüestió prou valuosa per al nostre estat de benestar. Desmantellar el sistema públic de salut té conseqüències catastròfiques per al país, en termes de benestar, i també en termes econòmics.

Nosaltres reconeixem que hi ha bosses d'ineficiència i que, si es prenen decisions valentes, podríem estalviar aquest mateix any. Per això li oferim el suport i les propostes perquè aturi el pla actual i s'apliquin mesures alternatives. A la moció que li farem arribar demà mateix li oferim aquestes alternatives, i avui li demanem que sí que estigui disposat a parlar, a parlar amb els grups parlamentaris i a parlar amb tot el sector, i fem-ho conjuntament, trobem aquest consens polític i social, i sobretot amb tots els agents del sector. Què li proposem?

En primer lloc, que suspengui el pla de xoc i comenci de nou.

En segon lloc, li demanem més transparència del sistema. Avui no sabem quins són els concerts ni les clàusules subsegüents. Hem de saber en què ens gastem els diners, quant costa una pròtesi en un centre i en un altre, i com podem comparar aquests costos. Hem de saber on s'escapen els diners, i per això cal més transparència i que siguin públiques les dades. Perquè avui, per exemple, alguns centres concertats poden arribar a pagar fins a tres quotes patronals, centres que estan finançats fins al 90 per cent amb fons públics. Això són bosses d'ineficiència.

I una mesura fonamental, que és un pla de reducció de la despesa farmacèutica. Tenim una despesa, malgrat que s'ha anat reduint, però que bat rècords d'Europa en despesa, en proporció de la despesa sanitària. La farmacèutica ha absorbit el gruix del creixement sanitari dels últims anys, sense portar moltes vegades valors afegits en la salut. Es podrien reduir entre 400 i 500 milions en despesa farmacèutica si es fan bé els deures, introduint canvis immediats, i arribar a molt més els propers anys si es reestructura com funcionem. Per què no substituïm els medicaments per la versió més barata de manera automàtica? Això és una qüestió que es pot fer automàticament des d'aquí a Catalunya. O per què no prohibim que els comercials vagin als centres sanitaris a col·locar els productes? Això és una decisió que depèn exclusivament de Catalunya. O per què no forma els professionals i no es deixa a càrrec de la indústria?

Avui no pot ser que una de les primeres empreses del país, que és la salut, tingui sis mil tipus de matèries primeres diferents i no en tinguem cap control. No hi ha ni un control pressupostari previ, però tampoc tenim el control sobre les noves adjudicacions. És veritat que hi ha d'haver una exigència a Madrid sobre

què entra i què no entra, i això també és una responsabilitat seva, anar a Madrid i exigir-ho. Però hi han mesures que ja es poden aplicar immediatament i des d'aquí, a Catalunya. Com li dèiem, la formació dels professionals, el reciclatge sobre productes farmacèutics, no poden anar a càrrec de la mateixa indústria, i això és de sentit comú. Per tant, aquesta és una qüestió fonamental i reduiria de manera molt important la despesa en salut.

Però una qüestió que tampoc no s'ha tingut en compte: per què no invertim més en atenció primària per descongestionar els hospitals? Ahir deia que hi havia un acord de govern per preservar-ho. Però el problema és que, si reduïm la capacitat dels hospitals, hem de reforçar precisament l'atenció primària; no podem retallar-ho tot alhora, perquè això significa el col·lapse del sistema. I precisament l'atenció primària és bàsica per drenar el sistema hospitalari. O per què no fusionem centres dins l'ICS per fer economies d'escala en la provisió de serveis, en productes o en sistemes d'informació? Crec que aquestes són propostes raonables, que no afecten la qualitat, ni la seguretat, ni la dignitat dels professionals del món de la salut.

Nosaltres entenem que hi ha sortides, i això és el que ha d'oferir avui a la població, també respostes; no només bones paraules ni reaccions a cops de rauxa mediàtica. Li demanem que s'aturi, que escolti, que rectifiqui, que dialogui, perquè estem oferint solucions.

Gràcies, conseller, diputats, diputades.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Diputada, jo no entraré al debat d'aquest relat que ha fet, que és un relat que queda molt bé però que també obvia una certa realitat, i m'acostaré simplement a les propostes que fa d'ajuda i de suport a les decisions que el Govern ha de prendre i que no li queda més remei que prendre, perquè la realitat amb les que ha de prendre és la que és. Està molt bé el relat, hi insisteixo, no entro a debatre, no m'esperava un altre relat, però jo li vull dir simplement que nosaltres hem d'exercir la responsabilitat de prendre decisions i fer sostenible un sistema sanitari que té menys diners que l'any anterior, d'acord?

Nosaltres, amb tota la transparència del món, vam dir que proposaríem als centres sanitaris un ajustament dels seus ingressos en base a una disminució de la seva activitat i en base a una disminució de les seves tarifes. Això ho vam fer, si no ho recordo malament, el mes de febrer. I vam dir que el 31 de març els hospitals ens enviarien a tots nosaltres la repercussió que tenia això amb relació a l'atenció als pacients i, a partir d'aquí, les conseqüències que podia tenir a altres nivells.

El 31 de març hem rebut tota aquesta informació. Ens vam comprometre amb tots els agents..., per dues vegades, eh?, perquè a Catalunya existeix una cosa que

es diu el Consell de Salut de Catalunya, on estan representats tots els actors. Hem reunit aquest consell durant dos cops; hi som tothom: usuaris, sindicats, metges, gestors, ajuntaments..., tothom, eh? I el compromís que hem tingut, permanent, és dir: en el moment on nosaltres tinguem analitzat i valorat de forma objectiva i professional l'impacte que té això, autoritzarem o no autoritzarem les mesures. Hem estat insistint en tot moment que aquest era el nostre plantejament i que, un cop tinguéssim això, posaríem en coneixement del Parlament i posaríem en coneixement dels sindicats la situació, perquè hi han alguns aspectes sindicals que s'han de negociar. Això ho estem dient des del primer dia.

Portem tres mesos, eh?, tres mesos. La complexitat d'un centre sanitari i dels grups d'interès, que s'hi mouen molt, dintre..., sabem tots que és enormement complexa. Per tant, jo crec que s'ha produït una certa irresponsabilitat –no dic de qui–, una certa irresponsabilitat general, a l'hora d'interpretar determinades qüestions que no tenien objectivació; no tenien objectivació ni havien tingut cap decisió per part del departament. Que algú surti a dir que el «pla d'estalvi», entre cometes, del Departament de Salut suposa vuit mil persones al carrer –vuit mil persones al carrer– és d'una desproporció brutal, quan el departament encara no ha valorat cada una de les mesures que proposen els centres sanitaris.

En segon lloc, per tranquil·litzar la població vam decidir que, atès que hi havia tota aquesta dinàmica de desinformació i de valoracions de coses filtrades i mal gestionades per qui les havia de gestionar –i aquí puc acceptar que segurament algun error hem comès, d'excessiva transparència o de mala interpretació de la transparència a l'hora de dir coses–, jo el compromís que tenia és: quan tingui les mesures, les contestaré. Al mig del camí s'han utilitzat i s'han tergiversat determinades coses.

Això comporta que continuo ferm amb el compromís de dir: quan jo tingui les propostes, aquestes propostes lligaran amb tots i cada un dels compromisos que vaig fer com a acord de govern el passat dimarts. Aquest acord de govern són les línies que no poden traspasar. També s'han traspasat algunes línies avui, eh?, en algun hospital. Hi han línies que tampoc es poden traspasar. Jo crec que hem de fer una crida a la responsabilitat i a la tranquil·lització de tothom. Hi han línies que no es poden traspasar. Podem estar amb diferència d'opinió, podem estar utilitzant informació desinformada, podem dir que la informació que maneguem és una informació catastrofista..., poden dir el que vulguin, però de moment el Govern només ha fet una cosa, dir: rebaixarà un 2 per cent..., baixará un 3 per cent l'activitat i disminuirà la compra addicional, de llistes d'espera. Això és el que ha dit el Govern a cada un dels hospitals. Això s'ha transformat a cada un dels hospitals en una proposta, i el Govern està treballant les respostes que en aquests moments cada centre li ha donat. I el Govern posa una barrera a les respostes, de protecció i de compromís. Qualsevol resposta d'aquest hospital –i ho he dit reiterats cops i continuo reiterant-ho–, qualsevol resposta d'un centre sanitari en un sentit que vulneri tot allò que hem volgut garantir i ga-

rantim, aquesta proposta no serà acceptada pel departament; no serà acceptada pel departament, amb independència de la conseqüència econòmica que tingui.

Això ho he dit avui, ho vaig dir ahir, ho he dit reiteradament. Encara no hi ha una decisió presa sobre cap mesura. Hi ha una hipòtesi de treball que diu: «Com respondria vostè si li rebaixo un 2 per cent la tarifa, li rebaixo un 3 per cent l'activitat, i li retallo una sèrie de programes?» En aquesta resposta, l'únic que pot decidir és el Servei Català de la Salut, que és el que fa el contracte, eh? No pot decidir-ho ni el gerent, ni pot decidir-ho ningú. I l'únic que garanteix que el contracte del Servei Català de la Salut doni resposta al que el Govern es va comprometre a dir, l'únic que ho podrà dir és el Govern.

Per tant, demano tranquil·lització, demano confiança. Aquest Govern està per un sistema nacional de salut públic com el que tenim. I hem de reconèixer que alguna cosa haurem de fer per aguantar-lo, alguna cosa; alguna cosa, sempre que no passi les barreres que el Govern es va comprometre l'altre dia a no passar, a proposta del Departament de Salut, amb relació a la qualitat i garantia dels serveis als ciutadans.

Per tant, el que vull és que no fem més tremendisme. El departament sortirà públicament a dir, centre per centre i globalment, quina repercussió té la proposta que ha fet als centres sanitaris, la hipòtesi de treball per veure quines eren les conseqüències que tenia sobre els pacients; sobre els pacients, que és el primer que ens preocupa. En segon lloc, si té alguna conseqüència laboral, la negociarem, tal com m'he compromès amb els sindicats, a fer la mesa oportuna per negociar els aspectes laborals amb les patronals i els sindicats. Però deixem que els processos tinguin la seva naturalesa i la seva evolució. Triguem un mes, que és una cosa bastant més que raonable perquè es pugui analitzar en cada centre sanitari l'impacte que tindria si la proposta que se li planteja des del departament hagués de fer-se efectiva al cent per cent.

En segon lloc, deixi'ns que des del dia 31 de març fins avui puguem treballar amb tranquil·lització quines i cada una d'aquestes promeses..., perdó, compromisos del departament d'ajustar el que els centres demanin a la realitat de les línies vermelles que hem plantejat des del primer dia. Deixi'ns temps, no li donem més vol ni tirem més benzina al foc amb relació a coses i a criteris i a números que ningú –ningú– ha validat en aquests moments. Que pugui tenir com a conseqüència que en un hospital es tanquin quatre-cents llits? No ho sé. Si té com a conseqüència que es tanquin quatre-cents llits –i dic una xifra bàrbara, perquè m'entenguin, perquè si en dic una de més raonable em diran que he dit que es tanquen quatre...–, si tanquem més de quatre-cents llits, escolti, com comprendrà, i això afecta l'assistència, no ho farem, eh?

Per tant, demano tranquil·lització, a tothom, tranquil·lització i temps, eh? Des del dia 31 fins avui, estem analitzant i demanant la informació complementària de l'impacte que té en llistes d'espera, de l'impacte que té en reduccions d'oferta de serveis, l'impacte que té.

Per tant, respecte a l'atenció especialitzada d'aguts, que és el que dona la impressió que més hem de preservar, continua el compromís del departament –i aquí no hi ha cap aspecte econòmic que ho vulneri– de mantenir l'atenció primària, des del punt de vista estructural, tal com està en aquests moments. És així. No hi ha hagut una proposta d'eliminar gent de l'atenció primària.

Una altra cosa és que els recordo que l'Institut Català de la Salut i tot el sector públic de la Generalitat de Catalunya estan afectats per un decret del Govern anterior, derivat d'un decret de Madrid, que continua vigent amb la pròrroga pressupostària, respecte a substitucions, suplències, interinitats i eventualitats. Per tant, tinguin present que no barregem que determinades coses que s'han de fer per imperatiu legal d'un decret i que està determinat per la funció pública tinguin res a veure amb l'aplicació de determinats criteris en aquests moments. Vostès ho poden acceptar o no, però és així.

I poden acceptar o no la realitat, i la realitat i el compromís d'aquest Govern i d'aquest conseller és que quan tingui la informació depurada, traslladada i avaluada dirà què autoritza al Servei Català de la Salut a contractar a cada un dels centres sanitaris. Ho dic ara, ho he dit en totes i cada una de les intervencions i ho continuaré dient. I aquesta és la realitat que no em transformaran. Poden dir tot el que vulguin dir, i jo els ho respecto, però l'únic que tindrà validesa és quan el conseller surti i digui: «Miri, a l'Hospital Arnau de Vilanova tenia aquesta sessió, em proposava això, i el resultat de l'Arnau de Vilanova serà aquest, i l'impacte en llistes d'espera serà aquest. I l'impacte laboral l'haurà de negociar la taula de l'ICS amb els treballadors, per veure si busquem una solució adient que protegeixi al màxim, sobretot, les plantilles flotants que necessitem per a suplències.»

Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. No hi ha cap decisió presa al departament, no hi ha absolutament res, i, és més, he de dir-li molt més encara: no podríem prendre cap decisió, i la prenem amb una certa anticipació, si no tinguéssim els pressupostos aprovats; les estem prenent amb el pressupost prorrogat. I jo els garanteixo que a l'hora que portem el pressupost al Parlament de Catalunya el pes –malgrat la disminució dels recursos– que tindran les polítiques de salut, les polítiques d'ensenyament i les polítiques d'atenció a la dependència..., tindran un pes superior al que tenien en altres pressupostos, percentualment. Aquesta és la realitat.

I jo demano tranquil·litat, calma, farem les coses, defensem un sistema sanitari públic, però deixi'ns que, del 31 de març que tenim la informació, la puguem treballar i puguem garantir de veritat com volem que l'impacte de la real disponibilitat de menys recursos sigui un impacte que sigui gestionable per als ciutadans, gestionable per al país i que ens permeti surar d'aquesta situació.

Responsabilitat, i no passem segons quines línies vermelles, i no transmetem segons quins missatges, que poden transmetre'ls, però transmeti'ls com una opinió, no com una certesa, o com una informació rebuda unilateralment. I no discuteixo que pugui haver anat a

un comitè d'empresa i li hagin dit: «Miri, el gerent ha vingut, ens ha reunit i ha dit: “Si fem això, seran no sé quanta gent al carrer.”» Pot dir el que vulgui, el gerent, i ho pot dir perfectament, perquè si aplica allò al cent per cent, podria passar això, i, si ho aplica al cent per cent, podria passar això. Hi insisteixo, seré jo, el departament i el Servei Català de la Salut els qui decidirem si s'aplica al cent per cent o no, en el moment que toqui, no abans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per replicar, té la paraula la senyora diputada, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Honorable conseller, després de la seva intervenció encara estic més preocupada, si encara podia ser. És a dir, vostè es dedica a incendiar tot el sector... És vostè exactament qui es dedica... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., és el bomber piròman; diu: «Jo em dedico a alarmar tot-hom...» i després són els gerents, són la premsa, són la resta els qui es dediquen a calumniar-lo, a vostè.

Sincerament, conseller... –sincerament–, ha dit que es pronunciaria sobre les mesures que li proposaven. No..., no s'ha pronunciat sobre cap, cap ni una. Qui va ser el primer conseller que es va apuntar a les retallades? Va ser vostè. Vostè va ser el primer que va dir: «850 milions.» I després ho va pujar a 1.000 milions. Li hem dit: «Suspenguí aquest pla.» El sistema no aguanta una retallada de 1.000 milions per a aquest any –no ho aguanta. I cal una repriorització del pressupost de la Generalitat, evidentment, però això no ho aguantarà.

I miri, nosaltres en som, de responsables. I en som... (*Veus de fons.*) Sí, sí, entenem la dificultat de les finances de la Generalitat, i les hem enteses sempre. Per això hem defensat no només en termes de salut, sinó en termes d'economia i en termes de fiscalitat la necessitat, també, de tenir un finançament just i raonable, basat en una fiscalitat progressiva, la qual cosa no fan vostès; no ho fan ni aquí ni a l'Estat, no? Perquè es dediquen a suprimir impostos i després diuen que no hi ha llits en els grans hospitals. I això és el que estan fent. Per tant, a sobre no s'exculpi les responsabilitats, quan és vostè qui ha començat a incendiar el sistema.

En segon lloc, vostè té un sistema peculiar, eh?, de liderar la salut, perquè diu: «No, jo el que vull és autonomia dels centres, que ells decideixin com ho faran.» Però, clar, en salut, tot va interconnectat, hi ha una xarxa. Evidentment, si es tanquen les urgències de l'àrea bàsica del Clínic i després es tanquen les urgències del centre d'atenció primària, això genera un col·lapse important. Però vostè ha anat, linealment, a tots els centres a dir: «D'aquí retallin un 15, d'aquí retallin un 2, d'aquí retallin un 3.» I això és el que ha anat fent i el que està dient als gerents. Per tant, volen que ells treguin varetes màgiques i facin l'impossible amb unes xifres, doncs, que no surten. I això és el que ha fet, i això ho ha dit vostè. I ha anat, vostè, als centres i ha dit: «No, al Joan XXIII han de retallar...», doncs, el 16

o el 18 per cent; o, en el Trueta, el que sigui. I això és el que ha estat fent. I ara, a sobre, quan ells responen a les seves exigències, diu: «No, això són els gerents que fan malament la feina.» Realment, és no liderar res, i, a més, eximir-se les culpes del damunt.

Miri, jo li he plantejat que hi ha maneres d'estalvi que no afecten ni la qualitat ni generen alarma ni generen aquest malestar en els professionals. Però és que, a més, ho deien ja els informes Vilardell, fets per diferents experts; però també li ho hem plantejat en diverses ocasions: què em diu de la despesa farmacèutica? –què em diu de la despesa farmacèutica? El que no es pot fer és retallar serveis i qualitats o capacitat. Perquè avui el senyor Mas deia: «No, escoltin, és que no pot ser, hem de tornar al 2008.» Però, sap quina és la diferència? Que del 2008 a enguany hi ha 144.000 targetes sanitàries més. Hi hem de fer front. El dret a la salut és universal i no és conjuntural, en funció de la situació econòmica. Al que obliga la crisi econòmica és a prioritzar i a defensar els drets de tothom. I, per tant, hi haurà coses que seran prescindibles. I segurament hi haurà algú, que són els que més tenen, que s'haurien d'estrènyer el cinturó, i no com fan vostès.

I, sap què em preocupa? Que vostè va dient: «Tranquil·litat, deixin-nos fer.» Però el problema és que aquest relat, que vostè deia, no és el relat d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, és el relat, ja, de tot el sector sanitari, inclosos els usuaris i els treballadors; és de tot el sector. I el que em preocupa profundament és que vostè es quedi tan tranquil dient: «Deixin fer, que ja veuran com no serà tan dramàtic.» Perquè els efectes ja els veiem, ja s'acomiada gent, ja no hi ha llits on reubicar la gent que surt de cures intensives. És que això està passant avui, i ahir, i abans-d'ahir. I això ja està passant! O, si no, vagi als centres sanitaris i vegi-ho! No és qüestió de fer declaracions amb un acord de govern i fer un dibuix molt maco amb un triangle blau, però després no hi ha cap mesura al darrere. Què és el que pensa reforçar? Què reforçarà, l'atenció primària? Hi dedicarà més inversió? Com ho farà? Com ho pensa fer?

I no ha dit cap mesura concreta. No ha posat cap xifra damunt la taula. I el que em preocupa és que els únics que s'estan fregant les mans amb el seu pla són les mútues i els centres privats. Són els únics que han sortit: «Que bé!, és veritat que amb això podem fer negoci. Perquè, clar, si es degrada tant la pública, hi haurà molta gent que s'apuntarà a la privada, evidentment.» I alguns sí que es freguen les mans del negoci que poden arribar a fer. Evidentment, potser patiran inicialment, però després, això és un negoci rodó. I ens preocupa que aquest sigui el seu objectiu –ens preocupa.

Li demanem que es pronunciï sobre el que li hem proposat. Nosaltres hem vingut aquí, evidentment, a expressar-li el malestar que hi havia del sector, però també a oferir-li alternatives. Digui'ns si accepta els 1.000 milions de retallada o pensa fer algun lideratge, dins del Govern, per reclamar recursos per a la sanitat d'aquest país. Però, digui'ns, també, si pensa plantar cara a la indústria farmacèutica i proposar mesures d'estalvi. O digui'ns també...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Ortiz Castellví

...si planteja incorporar transparència en el sector privat i explicar en què es gasten els diners, quins són els sous, per exemple, dels directius dels centres privats, etcètera. Això és el que la gent també vol saber, i volem saber la seva opinió, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé. Encara bo que això era la mà estesa..., a veure què podíem fer. Bé, afortunadament... Jo crec que els països amb populisme és difícil governar-los. Jo crec que el populisme a vegades és excessiu i, afortunadament, en el govern anterior, vostès no estaven sols, hi havia gent que tenia més seny i més criteri a l'hora de prendre determinades mesures, i ens han permès, segurament, no retrocedir en un sistema sanitari, que encara no sabem exactament quin és el seu sistema sanitari, perquè és un sistema sanitari públic, públic, públic, o no sabem ben bé de què estem parlant... (*Veus de fons.*) I, per tant...

Jo sí que accepto –jo sí que ho accepto– que vostès m'escoltin, debatin amb mi i discutim quan hi hagin mesures, que no n'hi han encara. Vostè parla del «pla de mesures». No hi ha un pla de mesures, hi insisteixo, ja no sé com dir-ho. Hi ha una proposta feta als centres sanitaris, perquè els centres sanitaris valorin l'impacte que tindria una reducció econòmica, i, a partir d'aquí, hi haurà el pla determinant. I com diu vostè molt bé: «Per què volem tots els hospitals junts?» Perquè això està interrelacionat. I no els hospitals junts, de salut mental, el sociosanitari, l'atenció primària, tots junts, eh? Per tant, quan els tinguem tots junts, farem el pla d'actuacions, que tindrà caràcter territorial, a part de tenir les seves repercussions centre per centre. Per tant, jo lamento molt que l'actitud aquesta de populisme ens faci perdre oportunitats realment de tirar endavant el país.

Miri, quan vostè em parla de la farmàcia..., i això va ser presentat en públic dues vegades al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, on hi està tothom. I jo li ho agraeixo. Jo sóc conscient que hi ha un mal·estar –en sóc conscient. I segurament hem comès errors a l'hora d'explicar les coses, segurament. I ho admeto, que pugui haver comès errors. Però, jo continuo insistint que, en tot cas, deu ser un error d'haver explicat les coses; però jo continuo plantejant el mateix des del primer dia. No he variat la meva posició. Els hospitals tenen unes orientacions des del punt de vista dels seus ingressos del 2011 i han de respondre –i han respost– quin impacte tindran. El Govern ha dit: «L'impacte que tinguin en els hospitals no pot passar aquestes ratlles vermelles.» L'impacte, com el mesurarem? Home, doncs, el mesurarem amb relació als menys recursos econòmics de què disposaríem el 2011. Això és el que analitzem.

I ara veiem si aquesta disposició és la disposició que ens permet o no articular les mesures que prendrem.

Estem..., continuo amb aquesta situació. Però, fixi-s'hi, quan vostè em diu «la farmàcia», que no hem dit mai res de la farmàcia. Miri, respecte a la farmàcia –i agafo el powerpoint que es va presentar en el seu moment, no és una cosa nova–, seguint amb la dinàmica instaurada pel Govern anterior i afegint-hi coses..., seguim amb les mateixes mesures incrementades, amb relació a la farmàcia.

I ara li explicaré el que pretenem fer, que és continuïtat i coses afegides. Quatre eixos a la farmàcia –quatre–: primer, coresponsabilització; segon, eficiència i cost/efectivitat; tercer, suport a la prescripció; quart, reordenació de serveis, i després, millores de facturació.

Coresponsabilització dels hospitals en la prescripció induïda a l'atenció primària, que vol dir que els hospitals que prescriuen els medicaments i que després ha de ratificar l'atenció primària, no li siguin imputats a l'atenció primària, com es fa fins ara; que és una cosa que havíem parlat en el seu moment, que s'anava a fer i que nosaltres fem. Coresponsabilització dels hospitals en la despesa evitable potencialment, la DEP, i de les zones d'influència hospitalària.

Dos: cercar acords de finançament amb la indústria farmacèutica. Establiment de contactes amb la indústria per volums, facturació i resultats. I això ho estem treballant amb la indústria, i, òbviament, la indústria tampoc està contenta, eh?, com vostè pot comprendre.

Assignació de pressupostos després de màxima autoritzada. Incrementar la coresponsabilització de les despeses màximes autoritzades amb regularitzacions del 50 per cent. I despesa màxima autoritzada en medicació hospitalària i dispensació ambulatoria a tots els hospitals, amb coresponsabilitat al cent per cent. No estem fent res, de coses diferents de les que es feien. El que passa és que..., perdó, la situació ens permet haver de fer-les una miqueta més intenses.

Informació al ciutadà i política activa de comunicació del que representa la despesa de farmàcia. Introducció de criteris de cost/efectivitat en la prescripció; que és una política d'equivalents terapèutics en base al cost/efectivitat, seguint les recomanacions CAIB. Potenciació de genèrics i alternatives de preu menor. Substitucions deficientes de medicaments. Optimització del sistema de preus de referència.

Ús racional de receptes paper. Limitació de l'emissió de receptes paper per un mes, quan s'admetien per a tres mesos. Reducció de talonaris paper. Tota recepta electrònica, excepte en casos justificats.

Eficiència de preus dels productes dietoterapèutics. Negociació amb el Col·legi Oficial de Farmacèutics d'una reducció de marges i preus de facturació dels productes dietoterapèutics complexos. Tampoc estan contents, com pot comprendre.

Revisió dels preus de catàleg amb la Direcció de Dispensació Ambulatoria i Hospitalària. Reducció de preus de 33 principis actius i de 467 medicaments. Ajudats per la reducció de preus de Madrid, volem afegir una altra

reducció de preus. Reducció de preus d'antiretrovirals amb més d'un principi actiu, «combos», dels quals algú disposa de genèric. Reducció del 3 per cent del preu de catàleg de la medicació hospitalària i de dispensació ambulatoria, i passar la meitat d'aquest import a la tarifa per dispensació de medicació hospitalària i dispensació ambulatoria als hospitals. Aplicar preus de medicaments biosimilars amb l'hormona de creixement.

Recepta electrònica amb filtres d'envasos a la recepta electrònica. Resolució d'incidències de seguretat. Incorporació de nous medicaments hospitalaris en el catàleg, prèvia aprovació del programa d'organització. No incorporar-los a la farmàcia i cobrar-los a l'hospital.

Guies de pràctica clínica. Dispensació hospitalària de determinats medicaments i diagnòstic hospitalari. Reorientació de la prova pilot de la fecundació *in vitro*. Avaluar la prova pilot i redefinir la seva evolució, perquè la medicació va a càrrec del sistema públic.

Reordenació de la dispensació en residències geriàtriques. No té cap sentit que les residències geriàtriques continuïn treballant amb recepta individualitzada de cada persona ingressada i fent...

La presidenta

Senyor conseller, haurà d'anar acabant.

El conseller de Salut

Per tant..., amb això acabo. Això no ho he dit avui, eh?, això ho vaig dir el mes de març. I, per tant, home, que sobre la farmàcia no estem actuant... Hi insisteixo, estem actuant en la mateixa línia i amb major profunditat, com ho exigeixen els temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt onzè de l'ordre del dia és la interpe·llació sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut.

Interpe·llació

al Govern sobre la retallada pressupostària en l'àmbit de la salut (tram. 300-00037/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller i vicepresidenta..., setmana complicada per a vostè, senyor conseller de Sanitat, i també per al seu departament. Concentracions diferents, i protestes i manifestacions diàries en els centres sanitaris, durant aquesta setmana com a mínim, i fins que no es presentí aquest famós pla, de forma pública i transparent, abans del dia 22 d'abril, com vostè mateix s'hi ha compromès.

Per cert, data perfectament calculada per tenir el mínim impacte mediàtic possible, aprofitant les festes de Setmana Santa. I, home, jo crec que aquesta data..., com a mínim –com a mínim–, permeti'm que li digui que està perfectament calculada, perquè, doncs, tingui, com deia, la mínima repercussió mediàtica possible.

Vostè ara deia, amb relació a la interpel·lació de la diputada d'Iniciativa per Catalunya, que havia fet un relat. Home, escolti, més que..., aquí no es tracta de fer cap relat, només es tracta de treure teletips de dues hores cap a aquí; no de dos dies, de dues hores cap a aquí. I, clar, i ens trobem: «Un millar de persones se manifiestan en Sabadell contra los recortes en sanidad.» Sabadell. Al cap de deu minuts, un altre teletip, que parla de «medio millar de sanitarios indignados piden la dimisión de Boi Ruiz», a Barcelona. I, clar, i és que això és sovintejat, cada minut, cada dos, tres minuts surt un teletip diferent. Aquí: «Los hospitales han empezado a aplicar medidas de choque sin ser aprobadas.» Home, Déu n'hi do! –Déu n'hi do!–, senyor conseller, la que ha «liat» vostè solet, quin desgavell! I encara diu que nosaltres atiem benzina al foc.

Miri, senyor conseller, vostè s'ha ficat en un carreró sense sortida. I ahir ens sorprèn amb un document tret de la màniga i fet des de la més absoluta desesperació i sense cap concreció. I al document em volia referir, li volia fer diverses preguntes. Voldria saber com pensa mantenir els mateixos serveis sanitaris amb la reducció pressupostària anunciada. Com pretén mantenir l'activitat tancant quiròfans i unitats hospitalàries? Si pretén mantenir les urgències greus, què passarà amb els que estan esperant una operació?

Diu, vostè, que aquest pla té una durada limitada en el temps. Què vol dir «limitada en el temps»? Perquè està parlant de des de l'any 2011 al 2014. Això és limitat, suposo, perquè com a màxim deu ser la seva legislatura. Però, clar, voldríem saber a què es refereix amb el fet que la durada és limitada. A més, els mateixos metges qualifiquen aquest acord de ridícul i de bombolla d'aire.

Ahir, durant aquesta presentació que vostè feia solemnement, aquest document..., ràpidament va haver de sortir per presentar alguna cosa; doncs, va dir que garantia els tres angles del triangle del sistema, i avui s'hi ha tornat a referir parlant de les línies vermelles d'aquest famós triangle equilàter. I parlava d'universalitat, gratuïtat i equitat. Jo li explicaré quin és exactament el triangle que vostè està provocant amb tot això: universalitat de morir-se esperant les proves necessàries; gratuïtat, si vius, perquè t'arribi el torn, i equitat entre els que no poden pagar i han de fer cues i els que paguen una assegurança i poden passar davant.

Però anem als exemples reals i que afectaran, desgraciadament, a tots els catalans. Hospitals com el de Bellvitge, Vall d'Hebron i el Clínic de Barcelona hauran d'acomiadar milers i milers de professionals, la majoria eventuals, per fer front als retalls que vostè els imposa, la disminució de les operacions i llits disponibles, l'augment de les llistes d'espera i, en definitiva, un empitjorament de la qualitat assistencial. I vostè li pot donar les voltes que vulgui, ens ho pot vendre com vulgui, però al final la conclusió de tot això... –no ho

diem nosaltres, ho diu tot el sector, ho diuen els que en saben, no els polítics, sinó els que en saben–, és la pitjor sanitat pública a Catalunya.

Miri, senyor Ruiz, vostè nega l'evidència, nega que aquestes mesures redueixin la qualitat assistencial o desmantellin el sistema de salut pública; però la realitat és que la seva gestió en cent dies ha provocat la convocatòria més gran mai, en aquest país, del sector mèdic: una concentració sindical unitària demà, dijous, una altra de facultatius avui mateix, una altra d'usuaris el mateix dia, com li deia, doncs, cada mitja hora, una concentració en un centre hospitalari del nostre país. Creu, sincerament, que tothom s'equivoca? Tothom s'equivoca? Els sindicats, els metges, els professionals de la sanitat en general, els usuaris..., tothom s'equivoca, menys vostè?

La supressió del servei d'urgències, els llits, plantes d'hospitalització, quiròfans i unitats de cures intensives que els responsables dels hospitals estan obligats a executar per ajustar-se a la retallada pressupostària suposarà la desintegració del sistema sanitari públic. Els quatre col·legis de metges, el sindicat majoritari i el Fòrum de Pacients han coincidit a dir que aquestes retallades econòmiques previstes per vostès representaran una destrucció irrecuperable del model assistencial.

Miri, els professionals de la sanitat pública ja no poden més, i estan indignats, i més després que, per culpa de vostès i del senyor Rodríguez Zapatero, se'ls retallés, ja fa un any, un 5 per cent el seu sou, com a tots els funcionaris també de Catalunya. Perquè això cal que tothom ho sàpiga, i per això ho diem nosaltres alt i clar: per culpa de vostès, Convergència i Unió i Partit Socialista, se'ls va retallar a tots els funcionaris, també del sector mèdic a Catalunya, un 5 per cent; i no van dir res, i van callar, no van dir ni piu, no es van queixar. I vostè, ara, doncs..., home, el que no és de rebut és humiliar i insultar els nostres professionals anant a Madrid i dient que només els preocupen els seus ingressos. Em sembla, com a mínim, indigne d'un conseller de sanitat. Perquè si així fos, senyor Ruiz, si així fos, fa molts anys que haurien penjat la bata i haurien marxat fora de Catalunya a treballar i a guanyar-se millor la vida.

Perquè, miri, un metge a la sanitat pública hi està per vocació, no per interès, com vostè ha dit, hi està per vocació, perquè s'ho creu, perquè vol fer un servei al país i perquè vol, doncs, treballar per la població i, en aquest cas, per salvar la vida de les persones. I no els tracti d'interessats, si us plau, que no ho mereixen. I, com hi estan per vocació, no baixaran del burro, perquè no hi tenen res a perdre. I faran el que el Govern de la Generalitat és incapaç de fer, i és defensar la sanitat pública.

Miri, senyor Ruiz, li vull donar una modesta idea. Quan es reuneixen vostès els dimarts en junta de govern o reunió de govern, vostè hauria de ser valent, hauria d'aixecar la mà i dir: «El meu departament no es toca, el meu departament és intocable, i el departament d'educació i el Departament de Benestar Social són intocables. Aquí no es pot retallar ni això.»

Però, miri, vol que li doni més idees? Doncs, li'n donaré, perquè dimarts que ve, quan tinguin una junta de govern, vostè les pugui treure i vostè se'n pugui sortir. Em refereixo, per exemple, al lloguer de les sis oficines a l'exterior que té la Generalitat de Catalunya, aquestes mal anomenades «ambaixades». Home, estem pagant prop de 3 milions d'euros entre el lloguer..., al marge del que suposen en despeses de manteniment, i també el delegat col·locat per vostès, evidentment. Tanquin-les d'una vegada, senyor Ruiz, tanquin-les d'una vegada, perquè en temps de crisi, com l'actual, doncs, no serveixen per a re. Perquè m'agradaria saber per què tanquen set plantes de l'Hospital de Bellvitge i no tanquen l'ambaixada, la mal anomenada «ambaixada» de Nova York. Per què tanca plantes de l'Hospital de la Vall d'Hebron i no tanca l'ambaixada de Londres? Per què no tanca l'ambaixada de Buenos Aires, en lloc de tancar quiròfans a tot Catalunya? Senyor conseller, amb la salut de les persones ni es juga ni es negocia.

Li donaré encara més idees. Ja les hem dit en reiterades ocasions, però aprofito aquesta ocasió en aquesta tribuna per recordar-les-hi. Les estructures faraòniques de les empreses públiques de Catalunya: és imprescindible aprimar-les, fusionar les que es puguin fusionar i es puguin reduir sense disminuir la seva eficàcia. També cal abordar una reflexió seriosa sobre els mitjans de comunicació públics, per exemple, també podríem retallar d'aquí. Però no de la sanitat; no, senyor Ruiz, de la salut de les persones. Vostè va admetre que hi hauran molts llocs de treball que es perdran, vostè ho va admetre. És evident que si hi ha menys activitat caldran menys professionals. I siguin conscients també que hi haurà repercussions en l'àmbit social. Les mesures restrictives empitjoraran la marginació i l'exclusió dels més desfavorits, s'allargaran les llistes d'espera i creixerà l'angoixa i el patiment de la gent. Com a grup, com a societat, com a catalans, estem, estarem pitjor, i a més encara ens costarà més.

A Catalunya es poden retallar, com li deia, moltes coses abans que la salut o l'educació, però em temo que vostè prefereix degradar la sanitat de tots i dir que la culpa és de l'Estat. Jo li demano que les mesures que s'hagin de prendre siguin de forma consensuada entre totes les comunitats autònomes. No m'agradaria acabar tenint a Catalunya unes llistes d'espera més llargues que a la resta d'Espanya.

Per exemple –i vull posar exemples clars, que tothom suposo que se'n farà càrrec, de quina és la situació real que patiran els nostres hospitals–, l'Hospital del Mar està estudiant imposar la talla única a les bates dels seus professionals, dels seus treballadors, per estalviar. També està estudiant canviar menys sovint els llençols dels llits dels malalts. Altres centres, per exemple, reduiran també la despesa en aigua, llum i calefacció, per disminuir també, doncs, aquesta despesa. Aquests són exemples reals de la situació que vostès han provocat.

I acabo aquesta primera intervenció. Miri, senyor Ruiz, els catalans no mereixem un govern que jugui amb la nostra salut i que es permeti, a més, el luxe de fer fora els nostres professionals quan millor formats estan. És

injust i immoral que, per exemple –que també–, les despeses nacionalistes les acabin pagant els metges, les infermeres i, sobretot, els pacients de la sanitat a Catalunya.

Moltes gràcies, honorable presidenta, vicepresidenta, honorable conseller.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, escoltada la seva posició, jo, evidentment, continuo pensant que si la situació és la que és, evidentment, ja reconec que alguna cosa segurament no hem fet bé, eh?, alguna cosa segurament no hem fet bé perquè aquesta dinàmica que s'ha engegat estigui en marxa. Però, home, segurament, no solament ha estat que hàgim fet alguna cosa no del tot bé, eh?; alguna cosa més ajuda que això vagi cada cop tenint una *crescendo* que no s'ajusta, hi insisteixo, a la realitat.

Permeti'm que hi insisteixi una altra vegada –jo ja no sé com dir-ho–: no hi ha cap mesura en aquests moments aprovada, hi han unes hipòtesis sobre una sèrie de mesures i l'impacte que poden tenir, i a partir d'aquí fem una bola genèrica i una bola que va donant una dimensió que jo crec que tots, per responsabilitat, inclòs el Govern, intentarem que vagi al lloc oportú.

Jo torno a dir el que he dit abans: quan tinguem l'impacte real d'aquestes mesures, que no traspassin les ratlles vermelles que hem dit, parlarem amb els grups parlamentaris, igual que parlarem amb el sector, igual que parlarem amb els sindicats. Jo torno a dir el mateix, sobre unes mesures que, hi insisteixo, són hipòtesis generades segurament per una gestió de la informació inadequada, o inclús dels plantejaments; però no hi ha cap mesura presa en cap sentit i que vulneri tot això que vostè està dient.

Per altra banda, home, a mi m'agradaria una certa coherència en el discurs, perquè, si en uns altres fòrums defensem la rigidesa, l'equilibri pressupostari i el rigor en els comptes públics i en la despesa pública, hem de dir el mateix arreu, eh? I nosaltres l'únic que intentem és que el rigor en la despesa pública, la prioritat en les intervencions dels recursos públics al servei dels ciutadans, siguin una de les coses que no siguin transgredides. Que això no vol dir que tinguis una o una altra política pressupostària; però el que no es pot demanar és un exercici pressupostari que sigui inassumible des del punt de vista de l'equilibri. Per tant, nosaltres tenim l'obligació, el mandat i l'imperatiu d'assolir l'equilibri pressupostari, que no vagi més enllà del 1,3 del PIB en termes de dèficit per al 2011, i això ho sabem tots. I nosaltres, en funció dels impactes de les hipòtesis plantejades a cada un dels centres com a proposta, analitzarem el resultat final.

I, hi insisteixo... Vostè diu que jo no he sortit al Govern a defensar res. Jo sóc el que al Govern diu: «Es-

colti'm, vull un acord de govern que digui que, amb independència de la situació econòmica, l'impacte de les mesures que es facin al sector sanitari no passarà d'aquestes garanties als ciutadans, no passarà d'aquestes garanties»; ho diu el conseller de Salut i ho assumeix tot el Govern. Això és la realitat. Podem donar-li les voltes que vulguem, podem dir que això és fum, que això és el que vulgui. Però d'unes mesures econòmiques estrictes, en què es genera tota una dinàmica de dir: «Això tindrà una repercussió...» El Govern diu: «Escolti'm, les mesures econòmiques arribaran fins a aquest límit.» Per tant, això és el que estem dient des del primer dia –des del primer dia.

No hem negat mai, des de la meua compareixença al Parlament, que teníem una disponibilitat de recursos inferior a la que es va tenir l'any anterior, que nosaltres havíem de fer front a aquesta disminució de recursos i que això comportaria dues coses, vam dir, dues coses: que la gent s'hagués d'esperar una mica més, o més, i que es perdessin alguns llocs de treball d'allò que en dèiem «població flotant» o «llocs de treball flotants». Això és el que vam dir, i això són els elements que, en tot cas, primeres barreres són a l'actuació i a les propostes que es generin des de cada centre, en funció del valor que es doni a cada una de les propostes.

Però també permeti'm insistir-hi una altra vegada: no són 1.000 milions que es destinen a retallar l'atenció sanitària, no són 1.000 milions, eh? Per tant, hi ha tot un paquet de mesures que no afecten per res l'atenció sanitària i que suposen centenars de milions: des de la reducció estructural del departament, que té impacte ara, la reducció estructural del departament, en un 29,9 per cent de llocs, de càrrecs; en segon lloc, és evident que anirem a simplificar l'Administració, a fusionar coses, etcètera, però portem tres mesos, i aquest impacte també està mesurat, eh?, de reducció en totes aquestes mesures, estimat; igual que hem parlat d'unes mesures de farmàcia que suposen 110 milions menys de despesa farmacèutica; igual que ajornem les inversions i paguem allò que està compromès pagar, evidentment, i ajornem, per valor de 70 milions d'euros, coses que es farien ara. No estem parlant de 1.000 milions a l'atenció sanitària, no estem parlant de 1.000 milions; estem parlant de 450 milions a l'atenció sanitària. La proposta d'hipòtesi de treball: què passaria en els centres sanitaris distribuïts de manera heterogènia –perquè són heterogenis, els centres–, què passaria si aquests 450 milions distribuïts entre tots els centres haguessin de ser aplicats en la proporcionalitat que diem?

Per tant, això ho hem dit des del primer dia, ho hem explicat a tot el sector: als sindicats, als ajuntaments, a través de l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis, als representants de l'Ajuntament de Barcelona, als representants dels sindicats, als representants de les patronals, a tothom, amb powerpoint que està, a més a més, tramès electrònicament i que la gent té com es distribueix, fins a 880-890 milions, l'impacte que tindrien les mesures sobre les quals treballava el departament. Per tant, això està repartit. Segurament, els mecanismes de participació institucionals que tenim en el sistema sanitari no ens funcionen –no ens

funcionen. Però el que sí que puc dir-li és que hem reunit el Consell de Salut dos cops des del mes de gener i el consell de direcció del servei, i hem ensenyat tot això, per dues vegades.

Per cert, la setmana passada ens vam reunir amb tots els representants mèdics, inclòs el Sindicat de Metges de Catalunya, i els ho vam explicar, i, paradoxalment, van acceptar una setmana de temps perquè la setmana següent poguéssim explicar això, i després això s'ha convertit en una altra cosa. Vam acordar-ho l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, el president del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya, el president i el secretari general del Sindicat de Metges de Catalunya. Per tant... Jo inclús li ho accepto: si vostè em diu que el dilluns aquest és un dilluns que merament té un objectiu mediàtic, si vol, ho fem el dimarts següent de Setmana Santa, no hi tinc cap inconvenient. No tinc cap inconvenient a traslladar-ho una setmana més, perquè no es pensi que el que volem és colar-lo allà al mig de Setmana Santa. Volem fer-ho com més aviat millor per baixar l'ansietat de la gent i per veure que aquestes mesures no són tot el que s'està dient. Si vol, ho traslladem, i li accepto aquesta proposta.

Insisteixo en la meua oferta de parlar amb tots i cada un dels grups parlamentaris, com vaig dir ahir, un cop tinguem això, abans de fer-ho efectiu. I igual que parlarem amb el sector, igual que parlarem amb tothom, abans de fer-ho efectiu. Obrir una ronda amb els portaveus parlamentaris: ho vam dir ahir. El que passa és que tinc la sensació, segurament és una de les coses que no fem bé..., és de parlar i predicar en el desert, perquè estem dient sistemàticament el mateix des del primer dia. I segurament això és un error, sembla que deu ser un error, eh?

Jo entenc i puc comprendre l'angoixa. L'angoixa s'ha generat segurament per mecanismes de dispersió d'una informació desagregada, utilitzada algunes vegades per uns i pels altres en funció de les seves opinions. Però no em podran negar que aquest conseller i aquest Govern sempre han dit el mateix; segurament és insuficient, però sempre he dit el mateix: des de la compareixença parlamentària, a les meves intervencions institucionals arreu, al Consell de Salut, al consell de direcció, als mitjans de comunicació en rodes formals..., hem dit sempre el mateix.

Per tant, jo insisteixo que el millor que podem fer entre tots és introduir aquesta tranquil·litat, emplaçar-nos tots a asseure'ns a parlar de forma clara i transparent quan tinguem les coses sobre la taula i, a partir d'aquí, prendre decisions, perquè no ens hi estem jugant el tema sanitari, ens hi estem jugant moltes més coses. Però el sistema sanitari, com comprendrà, aquest metge, que ha treballat sempre al sector públic, he treballat sempre com a metge al sector públic..., no m'ha d'explicar ningú què és ser metge al sector públic. Ho he conegut molt bé, durant molts anys, no un quart d'hora, eh?, durant uns anys, no durant un quart d'hora. I, per tant, el primer que vol defensar un sistema sanitari públic en aquest país sóc jo, jo i aquest Govern. I per defensar aquest sistema sanitari públic hem de fer coses –hem de fer coses–, i no ens hem de posar tiretes abans de tenir les ferides. Aquestes coses que

es facin es faran quan estiguin analitzades, estudiades i decidides.

Una de les coses que sempre s'ha exigut i exigim i farem és... Algú deia abans, a la interpellació anterior, el tema de la transparència. No es preocupin, abans que arribi el mes de juny tindrem tota la transparència i tota la informació del sector sanitari en el seu conjunt, de les regions sanitàries i dels centres sanitaris, culminant una feina que s'està fent des de fa molts anys – culminant una feina que s'està fent des de fa molts anys. I ho posarem, i podrà saber vostè per què l'Hospital de Bellvitge és més o menys eficient que l'Hospital de Can Ruti, o per què l'Hospital de Can Ruti té una situació diferent del de l'altre. Per tant, podrem veure la transparència, perquè no hem d'amagar res als ciutadans, eh? I, per tant, això ho tindrem. Però és que portem un quart d'hora, i no em demani amb un quart d'hora que resolguem tots els consorcis, agrupem les coses, resolguem... Tot això ho estem concentrant ara amb unes mesures d'emergència. I darrere d'això hi ha tot un pla d'actuacions, com vaig dir a la meva compareixença parlamentària, un pla d'actuacions basat en tots els instruments que hem heretat i que hem construït tots en aquest sector i que continuaran funcionant amb la mateixa finesa i amb l'ajust que sigui necessari, i continuarem en aquesta línia.

Per tant, jo el que demano és que entenguem que això té uns «tempos», no podem alarmar-nos de seguida, tenim uns «tempos». I puc comprendre l'angoixa de tothom, i puc comprendre que hi hagi una dispersió d'informació que, òbviament, porta la gent a una situació d'angoixa. Jo el que demano és que no ho alimentem entre tots. Jo intento introduir tranquil·litat, intento generar la confiança de tothom i que m'ajudin a generar aquesta confiança, perquè aquest Govern necessita ajuda i vol ser ajudat, en el sentit que respectem els «tempos» de les anàlisis de les coses i respectem allò tan senzill com és *planteamiento, nudo y desenlace*. Entem en el *nudo*, encara no hi ha *desenlace*, i m'han escrit el *desenlace* abans de fer el *planteamiento* i fer el *nudo*.

La presidenta

Per a la contrarèplica, té la paraula la diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller i vicepresidenta... Permeti'm que li digui, senyor conseller, que després d'escoltar l'anterior interpellació, i també després d'escoltar-li la meva primera resposta, doncs, encara em reafirma més en el que nosaltres dèiem i el que hem dit en aquesta primera intervenció.

Miri, els «tempos» són les eleccions municipals. No és 22 d'abril, sinó que és 22 de maig, casualment 22 també. Però els «tempos» que vostè demana són les eleccions municipals, i ho saben perfectament. I vostè diu: «Home, és que tenim quinze minuts.» Home, porta cent vuit dies, senyor Ruiz, cent vuit dies, i ja té tothom al carrer, tothom, uns i altres. No crec que tothom sigui del Partit Popular, tant de bo. Però milers i milers

de persones que estan al carrer, home, alguna cosa deuen estar fent malament. Jo crec que tot, però bé.

Miri, un cas concret, un exemple clar. Perquè aquí es pot venir, pujar a aquesta tribuna i fer molta filosofia i parlar de moltes coses que farem i farem i no sé què mes. Li'n posaré un cas concret. A l'Hospital de la Vall d'Hebron, actualment tenen 680 metges residents, 680 MIR. Amb aquestes retallades que vostès els demanen, que vostès els exigeixen, l'activitat quirúrgica es veurà reduïda en un 40 o 50 per cent, i, per tant, els metges residents hauran d'anar al carrer. (*Remor de veus.*) Després de deu anys estudiant i formant-se en el nostre país, vostès els enviaran al carrer, sense compassió. Increïble, senyor Boi Ruiz. El nostre capital humà, el futur de la nostra sanitat pública catalana, la formació dels nostres residents, a l'atur. I demana tranquil·litat. Molt bé. Miri, en aquest hospital a partir de la setmana vinent es tancarà el 40 per cent de llits, dels quals un 26 per cent són crítics. Són conscients, senyor conseller, del que això suposa? On aniran, aquests malalts? O els haurem de deixar morir? (*Remor de veus.*) Mirin, no obliguin els nostres professionals a haver d'escollir quin pacient han de desintubar perquè té prioritat sobre l'altre. (*Persisteix la remor de veus.*)

Un altre exemple: Hospital de Bellvitge. Tancaran 250 llits durant cent dies, del juny a l'octubre, i el 50 per cent de quiròfans a l'estiu –deu ser que a l'estiu la gent no es posa malalta. A més, un hospital que ja té dues plantes tancades, la planta 18 i la planta 19. Què farem amb aquests pacients? Com pot seguir dient que tot això no afecta les prestacions ni la qualitat? Tot això afecta les prestacions, la qualitat i les llistes d'espera, i li ho dic jo, li ho diu el Partit Popular de Catalunya i li ho diu un senyor que es diu Miquel Vilardell, per cert, que avui presideix la institució, la màxima institució del Col·legi de Metges de Catalunya i que, a més, li està dient a crits que rectificui, que així no es fan les coses, que amb la sanitat no es juga.

Senyor Ruiz, en aquesta vida hi ha dues possibilitats: si un no vol consells, no els demani; i l'altra possibilitat és que, si un no pensa fer cas de les recomanacions dels experts, no s'han de nomenar, aquests experts. Però, clar, la presa de possessió del senyor Mas, home, quedava molt bé, quedava molt maco anunciar que nomenarien un parell de comitès d'experts per assessorar el Govern, un en matèria d'economia i un altre en matèria de sanitat. I a l'hora de la veritat ni cas, ni a l'un ni a l'altre. Per què? Home, perquè els diuen la veritat, que és justament el contrari del que vostès estan fent. Que no ho veuen? Que no ho veuen, senyor conseller?

I ves per on: «Una nova gestió del sistema sanitari. Cal millorar la gestió, amb l'objectiu d'obtenir una qualitat més alta en els serveis de salut. No es pot retallar ni prestacions ni qualitat. Caldrà millorar l'eficiència per obtenir uns resultats millors amb els mateixos recursos» –pàgina 23, programa electoral, no del Partit Popular, sinó d'un partit que es diu Convergència i Unió. Li sonen aquestes paraules? Doncs, només han passat cent deu dies, i ja tenim la prova de la més gran mentida d'una promesa electoral. I ara no ens vingui dient, com va dir el senyor Mas: «No, és que això era una promesa per quatre anys, i només han passat tres

mesos.» Home, Déu n'hi do el recorregut, el camí que porten, perquè, escolti'm, no crec que hagin començat de la millor manera possible. No ens digui això perquè, a més, sap perfectament que les retallades en els hospitals, els llits sense servei, els quiròfans tancats, les llistes d'espera creixents, això ja no té millora, a curt termini com mínim. Hi han coses que no es recuperaran mai.

Jo li demano que pugi a aquesta tribuna i sigui valent, i reconegui que s'ha equivocat de totes totes, que rectifiqui, que retiri, que anunciï que retira totes les retallades sanitàries i retiri completament aquest pla de tisorades que preveu presentar, sembla, abans del 22 d'abril, del 25 –no sabem exactament quin dia de Setmana Santa el presentaran. Perquè vostès no han previst les conseqüències que tindran aquestes retallades. Deixi'm que li digui, senyor conseller, que pànic em fa la Convergència i Unió de després de les eleccions municipals.

Moltes gràcies, presidenta, vicepresidenta, honorable conseller.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Pànic em faria a mi que la seva intervenció fos realment el que pensa el Partit Popular, perquè atrevir-se a dir en una tribuna que es tanca el 50 per cent de la Vall d'Hebron i que es desintubaran malalts, em sembla d'una temeritat i d'una poca sensibilitat amb el sistema i amb el país que crec que no ens mereixem els ciutadans d'aquest país; no solament el Govern, que segurament estem per això, però la gent d'aquest país no es mereix que un responsable polític, en una tribuna com el Parlament de Catalunya, digui que es desintubaran malalts, per unes mesures que encara no s'han pres –que encara no s'han pres–, i que vostè està escrivint, hi insisteixo, el desenllaç d'una novel·la que està en la fase de nus. Per tant, jo crec que..., em sembla d'una absoluta irresponsabilitat personal, eh?, arribar a dir que es desintubaran malalts a la Vall d'Hebron perquè no hi hauran llits d'intensius, em sembla absolutament un despropòsit, i em sembla que pels ciutadans segurament vostè hauria de replantejar-se, i el Partit Popular, aquesta opinió, si l'ha dit en nom del Partit Popular o l'ha dit vostè. Jo crec que el Partit Popular ha de ser més responsable que les emissions d'opinions que fa vostè amb relació al que això suposa.

Jo torno a dir el mateix: jo m'asseuré amb tots de manera transparent, com continuo dient des del primer moment, per veure l'impacte que tenen aquestes mesures, sempre que no transgredeixin aquelles ratlles que hem plantejat. No es pot afirmar que es tanquen set plantes de Bellvitge, per favor! No es poden afirmar aquestes coses –no es poden afirmar aquestes co-

ses. I no es pot introduir un factor de dubte en els ciutadans de Catalunya, que potser estan intubats i han de treure el tub i el deixaran aparcat allà, per posar un altre malalt que ho necessiti. Per favor!, eh? Per tant, em sembla absolutament ignominiós, i perdoni'm el qualificatiu, ignominiós; i a més a més que li ho digui a una persona que encara és metge, eh?, encara que li sembli el contrari, encara és metge i encara he de preservar el meu respecte, el meu codi, a les persones que s'han d'atendre als centres sanitaris d'aquest país, eh? Per tant, home, no són de gran ajuda en aquests moments per al país ni són de gran ajuda per als ciutadans de Catalunya les afirmacions que vostè ha fet.

Però jo intentaré continuar positivant, intentaré continuar positivant i remetent-me al fet que els ciutadans poden tenir les garanties que el Govern va acordar que tindrien; que aquest conseller en el Govern ha fet la proposta que ha fet per posar unes ratlles vermelles que són fins on arribaran les mesures que hagin de prendre els hospitals, i aquest conseller és conscient, com n'és conscient tot el sector, que hi ha marges d'eficiència assumibles. Tant és així que els mateixos proveïdors de serveis, per escrit, han dit que podien assumir marges d'eficiència entre el 3 i el 5 per cent, els mateixos proveïdors; que més enllà tindrien dificultats, però reconeixen que entre 3 i el 5 ho poden assolir.

Per tant, no fem tremendisme, si us plau, amb finalitats... Vostè ha dit el *tempo* són les eleccions municipals, i ara l'entenc perfectament, que el *tempo* són les eleccions; no els ciutadans de Catalunya ni el sistema sanitari: el *tempo* és el seu *tempo* electoral municipal. Vostè mateixa ho ha dit, no és el nostre *tempo* electoral. Vostè creu que aquestes coses, vostè creu... –i perdoni'm, però és una espècie de menyspreu a la pròpia intel·ligència del que li parla–, vostè creu que això que fa aquest conseller, que coneix el sector crec que una miqueta en profunditat, que sap la realitat del sistema sanitari, que ho plantegi en un període com aquest és perquè no és una necessitat per al país i per al sistema sanitari plantejar que no podem esperar després de les municipals a mirar tots a veure què fem, eh? No podem esperar després de les municipals a veure què fem. Hem començat a mirar què fem, i abans de les municipals segurament haurem parlat tots què hem de fer. Veurem si tots estem a l'alçada de pensar en el país i en el sistema sanitari, o estem a l'alçada, i la mira curta simplement, de la política electoral.

Hi insisteixo, si a vostè li fa por aquesta Convergència i Unió de després de les eleccions, a mi em fa por la seva opinió d'aquest PP d'avui.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i tretze minuts.